

www.burmeseclassic.com

မင်းပြတ်ချာ

ဆရာတော်ကြီးပါးဆိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ၏နောက်ထွက်မည်စာအုပ်များ

- ၇ ဂွေဗျက်နှာသခင်မ
- * ၇ ပတ္တမြားသန်ကျိုး အပိုးပြည်တန်
- ၇ လူဝင်စားကျောင်းတော်
- * ၇ မိုးလုံပြည်လှ
- ၇ ယက္ခဉ်နှောင်
- * ၇ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်
- ၇ အဖြူတောင်လွင်ပြင်
- * ၇ မြေမြေရှင်မ
- ၇ မှော်လင်းယုန်
- * ၇ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
- * ၇ အားလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရံတော်

တစ်နေ့သ၌ မြတ်မြို့ဆိပ်ကမ်းရှိ ကုန်လှောင်ရုံကြီးများ ရှိရာ အရပ်တွင် လူငယ်တစ်စုသည် လက်မောင်းအားလုံးနေသော လူငယ်နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ အားပါးတရ အော်ဟစ်အားပေးနေလေ၏။

လက်မောင်းအားလုံးသော လူငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ပလမောင်ကြီးကဲ့သို့ တုန်ခိုင်သန်မာပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ ကျစ်လစ်ကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိလေ၏။

လူငယ်နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွန်အားခြင်း မဟိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် အနိုင်ရရှိရန် ကျားကုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင်နေလေ၏။ ဗလမောင်ကြီးသည် သူ၏ဗလအားကိုးဖြင့် မာန်ပာန ကောင်လွှားဟန်ရှိပြီး ကျစ်လျစ်သောလူငယ်ကို အနိုင်ရလိုစိတ်ပျားပြားနေလေ၏။

ကျစ်လျစ်သောလူငယ်ကပူ ဣန္ဒြေမပျက်သော အပူအရာဖြင့်
ဗလမောင်ကြီးကို ကေးဆေးစွာ ယှဉ်ပြိုင်နေလေ၏။ ၎င်းတို့ကို
အားပေးနေသော လူငယ်တစ်စုမှာလည်း အားမလိုအားမရဖြင့်
ဆူညံစွာအော်ဟစ်အားပေးနေကြ၏။

လူငယ်နှစ်ဦးသည် လက်ပောင်းအားလှဲရင်၊ ခွန်အားကို အသုံး
ပြုရလွန်းသဖြင့် ပျက်စီးမှု၊ နိရိုဏ်းခြင်း၊ ချွေးများလည်း ပြင်ပကောင်း
ကောင် ထွက်နေလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကတိကြာအောင်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးနောက် ဗလမောင်
ကြီးသည် အမြည်းပြည်း အင်အားဆုတ်ယုတ်လာပြီး ကျစ်လျစ်သော
လူငယ်က အသားစီးရရှိလာ၏။

ထိုအခါ ကြည့်ရှုနေသောလူငယ်များသည် မိုမို၍ဆူညံစွာအော်
ဟစ်ကြလေ၏။

လူငယ်များသည် လောင်းကြောငွေများထပ်၍ လောင်းကစား
ကြာသဖြင့် အသားစီးရနေသူများက ပိုမို၍ ကားကက်သရော အော်ဟစ်
ကြလေ၏။

ဗလမောင်ကြီးသည် မခံချင်စိတ်ကြောင့် အကိုကြိုက်၍ သွေး
ကြောကြီးများထောင်ထလာအောင် ဆွဲပြိုင်ဆော်သည်။ ကျစ်လျစ်
သော လူငယ်ကို ယှဉ်နိုင်ခဲ့ အစွမ်းပေးပို့ရန်။

ထိုအခါ လောင်းကြောငွေများ ရရှိသောလူငယ်များသည် ကျစ်
လျစ်သောလူငယ်ကို အိုးကျူးကြလေ၏။

ဆိုးသော လူငယ်သည် လက်မောင်အား ကြီးစွဲတွင် အနိုင်ယူလိုက်

“ မနက်ကပ်ကြိမ်ပြန်ဆံ့ပင်တော
မိကိုနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ ဗလကြီး၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ရုံးအားနိုင်တာ ပေးနမယုတ်ပါဘူး။
လက်မောင်းအားလှဲပွဲမှာ အနိုင်ရလိုက်လို့လဲ
လူအင်ကြီးမှာ ဘာကပ်ဆူယူပြီး မြှုပ်သွားမှာ
ယုတ်ပါဘူး။ ဒါကို သဘောပေါက်ရင်
မင်းကလွန်မှာပါ။ မင်းကိုနိုင်လို့ ငါဝမ်းလည်း
မသာတုး ”

www.burmeseclassic.com

သေပ်လည်း မာန်စွဲဟန်မရှိဘဲ ရှုံးနိမ့်သွားသော လူထွားကြီးကိုသာ
အေးထိအေးဝက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူထွားကြီးက လူငယ်ကို မျက်နှာရှုံ့မဲ၍ ကြည့်ရှုလိုက်
ပြီး ခါးကြားမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုထုတ်၍

“ ဒီပွဲမှာ မင်းနိုင်သွားပြီပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်ဟေ့
ငါ့အလှည့်ရောက်မှာပေါ့ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ လူငယ်က လူထွားကြီးကိုကြည့်၍ ပန်းစာနဲ့
လိုက်ပြီး

“ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ
ဗလကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုံးတာနိုင်တာ မကေနမဟုတ်ပါဘူး၊ လက်မောင်း
အားလုံးပွဲမှာ အနိုင်ရလိုက်လို့လဲ လူ့ဘဝကြီးမှာ ဘာဟာန်စွာ ထွေးပြီး
ပြစ်သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို သဘောပေါက်ရင် မင်းဟော့နှစ်မှာပါ။
မင်းဟိုနိုင်လို့ ဝါခမ်းလည်းပသားဘူး ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗလကြီးသည် လူငယ်၏ကားကို သေ့က
ဆိတ် ဟန်မရှိဘဲ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီ။

“ ယူသေးဦးဘူး၊ မင်းက အနိုင်ရတဲ့သူဆိုတော့ ခြေအားရှိတာ
ပေါ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ပါအားပြန်မွေးပြီးရင် မင်းအိုနိုင်အောင်ပိုင်ဆိုင်ပယ်
ဟေ့ ”

ဟုကြိုးငြိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနိုင်ရသေးသောလူငယ်က
ဗလကြီး ကို သနားဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ မင်းသဘောပေါက်သေးပုံမရဘူး၊ လက်မောင်းဘားလုံးပွဲမှာ

မင်းမြတ်သူရ

www.burmeseclassic.com

ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့အတွက် ငါ့ကို အတော်မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံရတယ်။
ဒီလိုမှန်း သိရင် ပင်းကိုငါ အရှုံးပေးလိုက်မှာပါ။”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေရာ ဗလကြီးသည် လူငယ်ကို အံ့ကြိတ်၍
ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ တောက်... ပင်းငါ့ကိုလှောင်တာလား။ ”

ဟုပေးပြန်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မလှောင်ပါဘူးကွာ။ မကျေမချမ်းဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကိုလျော့လိုက်
ပါ။ လောကမှာ ဒီထက်ကြီးမားတဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီးတွေ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ အကြီးကြီးတွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ အသေးလေးတွေကို ဂရုမစိုက်
ခမ်းပါနဲ့။ ကဲ ငါသွားပယ်ဟေ့၊ ဒီနေ့ညအိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပါ။ ”

ဟုပြောကာ ဗလကြီးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာလေ၏။ ဗလကြီး
သည် မကျေမချမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

လူငယ်သည် ဗလကြီးထံမှ အနိုင်ရရှိသောငွေကြွေများကို ယပ်
ဘောင်သဖွယ် ကာမျတ်မျတ်ခပ်ရင်း လမ်းလျှောက်လာ၏။ ဆိပ်ကမ်း
ကစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကစားနေသော ကလေးငယ်များထံသို့
သွား၍ ငွေကြွေများကို ဝေငှပေးလိုက်လေ၏။

ကလေးငယ်များသည် ငွေကြွေများကို ရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာဟန်
ဖြင့် “ ဟေး ” ခနဲ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

လူငယ်သည် ကလေးများကို နှုတ်ဆက်၎င်း မြို့စွန့်၍ ဆင်းရဲသား
ရပ်ကွက်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သို့ မရောက်မီ
ညွှန်နံ့ဟထောင်းထောင်းလေ့ရှိသော စပါးကံ့ဆွဲဆိုင်းကလေးသို့

“ အောက်တန်းကျခြင်း မကျခြင်းဟာ
စိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲ ဆက်ဆိုင်တယ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး
တဲ့ လူတွေဟာလည်း စာမာမာအောက်တာခြင်း
သနားတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုယ်ချင်းစာတမ်း
ပိုခြင်းဆိုတဲ့ ပြုစုပြုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး
လည်း မရှိနိုင်တာပဲ။ ”

မင်းပြတ်သူရ

နေနဲလ

နှစ်ပါးဆိုင်

ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးထံသို့ သွား၍ ခေါက်ဆွဲနှစ်ခွက်ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်နေစဉ် ဆိုင်ထဲရှိ စားပွဲ တစ်လုံးတွင် အရက်သောက်နေသော ဗလကြီးက လူငယ်ကို မြင်ဟန် မရှိဘဲ စားပွဲခုံကို လက်သီးဖြင့် ဝန်းခနဲထိုး၍

“ဒီနေ့ပွဲမှာ ငါ့ရှုံးရတာ တစ်သက်မပေးဘူးကွာ၊ ငါ့လိုဗလမောင် က ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ကို ရှုံးနိမ့်ရတယ်လို့ကွာ၊ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး”

ဟု အေးသတကြီး ပြောဆိုနေသံကို ကြားရလေ၏။ လူငယ်သည် ဝလကြီးကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သနားစရာပဲ၊ လောကမှာ သူ့အတွက် အဖိုးမတန်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင် မှုတွေပဲရှိသလား မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပန်းအိမ်ကွန်ပျူတာ

ဆိုင်အမှတ် (၇) မှတ်နားစာတန်း ကော့ကင်းမြောင်းမု

တောနားစာပေ

www.burmeseclassic.com

လူငယ်သည် ခေါက်ဆွဲထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ဆွဲ၍ လျှောက်လာပြီး ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၏ အဖွန်ရှိ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တဲအိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိ၏။

တဲအိမ်ထဲတွင် မိနီပြုပြ မှန်အိမ်အလင်းရောင်လေးကို မြင်ရ၏။ လူငယ်သည် တဲကလေးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျောခိုင်း၍ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ဦး မြင်ရလေ၏။

လူကြီးသည် မှန်အိမ်တစ်လုံးဖြင့် တစ်ခုတစ်ရာကို ကြည့်ရှုနေဟန်ရှိ၏။ လူကြီးသည် လူငယ်ကို ငဲ့စောင်း၍မကြည့်ဘဲ

“ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်လာသလား သူရိယ၊ ငါမဆာသေးဘူး

စေတနာစာပေ

မင်းပဲ စားနှင့်လိုက်ပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူရိယဆိုသောလူငယ်က လူကြီးကို သဘောကျပဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဦးလေးနှာခေါင်း သိပ်ကောင်းတယ်နော်၊ အဲဒါလိုက်ထွက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။ လူကြီးက ကဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... ငါ့ရဲ့အနံ့ခံအာရုံကောင်းတာနဲ့ ဗျူးအဲလိုက်ရမှာလားကွာ၊ ဒီလိုကောင်းအောင် ငါ့ရဲ့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လေ့ကျင့်ခဲ့တာကွာ၊ ဒီလိုလေ့ကျင့်ခဲ့တာလဲ အဲဒါလိုက်ဖို့ ပဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယဆိုသော လူငယ်သည် လူကြီး၏ကုန်းသို့ ကိုက်ကပ်သွားသောအခါ လူကြီးသည် လွန်စွာပေးပေးနှမ်း၍ကုန်ထဲသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

သူရိယသည် လူကြီးကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး “ဦးလေးရယ် ဒီစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်နေပြန်ပြီ၊ မနက်တလင်းရောင်ရမှ ပတ်ဖိလားဇုာ၊ ကြာရင် မျက်ခိပျက်နော်မဟေ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူကြီးက သက်မြင်းချ၍

“ငါဒီနေ့ ဒီစာအုပ်ကြီးကိုပတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြုပြုချီနေတယ်၊ ပနက်ပြန်ဆိုရင် ဒီလောကီစိတ်ဓာတ်ဖိုချင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို မတား

စေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

လူကြီးသည် သူ၏မိဘအရင်းမဟုတ်သော်လည်း မိမိအပေါ် မိဘအရင်းအခြာကဲ့သို့ ကောင်းမွန်လေ၏။ လူကြီးသည် ခြေထောက် အဖက်မသန်သော ဒုက္ခိတဖြစ်၏။

သို့သော် ငယ်စဉ်ကပင် စာပေပညာကို သင်ကြားပေးလေ၏။ စဟုသုတအကြားအမြင်ရှိအောင် ဆုံးမ၏။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ သမိုင်းပညာ စသောပညာရပ်ပေါင်းစုံကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

သူရိယသည် ငယ်စဉ်က အခြားကလေးများကဲ့သို့ ကျောင်း တက်ချင်လှသဖြင့် လူကြီးကို ပူဆာသောအခါ လူကြီးက မခါမ်းခါးလမ်း၍

“မင်းကို ကျောင်းမထားတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ။ မင်းဟာ ဥာဏ်ကောင်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဖြတ်ထိုးဥာဏ်လည်းရှိတယ်။ ကျောင်းသွားတက်လိုက်ရင် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့ကျောင်းမထားကာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက အံ့ဩဟန်ဖြင့် လူကြီးကို ကြည့်၍

“ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဦးလေးရဲ့။ ကျုပ်ကို အကြောင့် ကျောင်းမထားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုံတံ၍

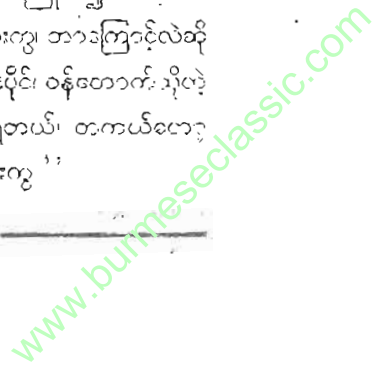
“မင်းဟာ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေရဖို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ တာဝန်ကြောင့်လဲဆို တော့ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေကြောင့် မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင်၊ ဝန်ထောက်၊ သို့မဟုတ် အစိုးရထူးကြီးတွေကို မင်းလိုချင်လာမှာစိုးရတယ်။ တကယ်လော့ အဲဒါတွေမှာ ဒီရာထူးကြီးတွေ ရယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

သူ၏မိဘများသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် ကို ယနေ့ထက်ထိ မသိရဘဲ လူကြီး၏ လက်ဦပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။

သူရိယ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါးအကြောင်းကို သိချင်လှ၍ လူကြီးကို မေးမြန်းကြည့်၏။ ထိုအခါ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းကိုပြောပြမှာပါကွာ။ လောလော ခာယံ မင်းအသက်ငယ်သေးတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိချင်ပါနဲ့ဦး”

ဟု ပြောဆိုတတ်၏။ သူရိယသည် အခြားကလေးများနည်းတူ ပီခင်၊ မခင်များ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သိချင်လွန်းသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အသန်မန် ငေးမြန်းသော်လည်း လူကြီးက အမြဲပေးခြင်းမရှိချေ။

လှုပ်စားတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပါစေ၊ အောက်တန်း
မကျဘူးဟု ကြေမတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဝတ်ပြီး ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ
ပြင်တိုင်း အောက်တန်းကျတယ်မထင်နဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေ ရွှေတွေ
သိပ်ပြီး အဖိုးတန်ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့သူလည်း အောက်တန်း
ကျနိုင်တာပဲ၊ အောက်တန်းကျခြင်း မကျခြင်းဟာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲ
သက်ဆိုင်တယ်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူတွေမှာလည်း စာနာထောက်ထား
ခြင်း၊ သနားကရုဏာသက်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိခြင်းဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ၊) ခါကြောင့် ကူလီလုပ်ဖို့အတွက်
မင်းမှာ ရှက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ တကယ်တော့ ကူလီအလုပ်ဟာ
ဆိပ်ကမ်းကိုလာသမျှ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရတာကွ၊ လူတွေဆီက
အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရနိုင်တယ်၊ မျက်ခိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ပြီး
သင်ယူဖို့သာ ပြင်ပေတော့ "

ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

ပန်းဒါခံကွန်ပျူတာ

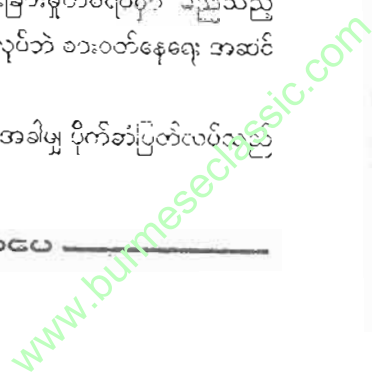
ဖိပ်အမှတ် (၇) မျက်နှာစာတန်း ကျောက်မြောင်းမူရုံ

သူရိယသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကူလီ အလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ကူလီဖြစ်ကာစက ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်းမြင်ခဲ့သော်လည်း
နောက်ပိုင်းတွင် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော ဘဝကို ပျော်ရွှင်လာ၏။

သူ၏ ကျေးဇူးရှင်လူကြီး၏ ထူးခြားမှုတစ်ရပ်မှာ မည်သည့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ဓားဝတ်နေရေး အဆင်
ပြေနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူကြီး၏အိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အခါမျှ ပိုက်ဆံပြတ်လပ်လည်း
မရှိချေ။

၂၀ ယင်းပြတ်သူရ

ထိုပြင် လေထဲတွင် ရှမ်းကြီး၊ ရှမ်းတရုတ် လက်သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်း များကိုလည်း လေ့ကျင့်ရသေး၏။

သူရိယ ဝိုင်းလေ့ကျင့်ပြီး ချွေးများ ရွှံ့နစ်နေချိန်တွင် လူကြီး နိုးလာပြီး ထမင်းကြော်နှင့် ဘဲဥကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ကြော်များကို စိမ့်နေလေ၏။

သူရိယသည် ထမင်းကြော်စားပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ကူလီ ထမ်းရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကူလီလူငယ်လေးများ တစ်နေရာတွင် စုပြုံ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ဟိုင်ပင်နေဟန်ရှိသဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်သွားရာ ကူလီများက သူရိယကို မြင်သောအခါ အားကိုးဟန်ဖြင့် ဝိုင်းအုံလာပြီး ကူလီတစ်ဦးက

“ လုပ်ပါဦးအစ်ကိုရယ်၊ ကျုပ်တို့ လုပ်အားတွေကို မတရား ခေါင်းပုံဖြတ်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘယ်သူက ခေါင်းပုံဖြတ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကူလီလူငယ်တစ်ဦးက

“ မနေ့က သင်္ဘောပေါ်က ဆန်အိတ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝိုင်းချပေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆန်အိတ်တွေကို ငွေငါးဆယ် ပေးမယ်ပြောပြီး ဒီနေ့ရောက်တော့ ငွေသုံးဆယ်ပဲပေးတော့မယ် ပြောတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက လူငယ်၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါ

ယမ်း၍

“ ဒါ သက်သက် မတရားလုပ်တာပဲ၊ မင်းတို့ကို ခေါင်းပုံဖြတ်တာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကူလီလူငယ်လေးက

“ ကုန်သည် ဦးပွဲကြီးပါ ”

ဟု ဖြေလေ၏။ သူရိယက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒီကောင်ကြီးမြစ်မယ်လို့ ငါထင်သားပဲ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဦးပွဲကြီး ဆီက ငါရအောင် တောင်းပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကူလီလူငယ်များသည် စိလွန်ကားတက်ကြွဟန်ဖြင့် ဟေးခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပြီးမှ ကူလီလူငယ်လေးတစ်ဦးက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“ ဦးပွဲကြီးမှာ တပည့်လူမိုက်တွေရှိတယ်၊ မြစ်ပါးလား အစ်ကို၊ ဦးပွဲကြီးက လူမိုက်အားကိုးနဲ့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ဝိုင်းကျချင်နေတာကြာပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကူလီလူငယ်လေးတစ်ယောက်ကလည်း ထမ်းပ

၍

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဦးပွဲကြီးဟာ လူမိုက်ဟေ့မွေးပြီး ထင်သလို လုပ်နေတာကြာပြီ၊ သူဟာ လူမိုက်တွေရပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ တားမြစ် ထွက်တိုက်မယ်လို့တောင် သတင်းထွက်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဦးပွဲကြီးမှာ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ အမှန်တရား ဘက်ကတော့ ရပ်တည်ရမှာပဲကွ၊ ငါတို့လို ဆင်းရဲသား နင်းပြားတွေကို

www.burmeseclassic.com

ဟု ကြိုးစားကာ သူရိယကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလေ၏။

သူရိယသည် လူမိုက်၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်၍ လိမ်ချိုးလိုက်ရာ လူမိုက်သည် အားခနဲအော်၍ ပြေးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက လူမိုက်၏ ပခုံးကို ခြေဖြင့်နှင်း၍ လက်မောင်း ကို ချုပ်ကိုင်ကာ “ ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်ထဲမှာ ခင်ဗျားဘဝတစ်ခုလုံးရှိတယ်။ ကျုပ် နည်းနည်းလေးအားစိုက်နှင်းလိုက်ရင် ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိဘိဖြစ်သွားမယ်။ ဘာအောက်မေ့လဲ ”

ဟု ကြိုးစားလိုက်ရာ လူမိုက်သည် ပြေးပေါ်တွင်လဲကျရင်း သူရိယကို မော့ကြည့်ကာ လေသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ မလုပ်ပါနဲ့ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မို့ဒ်ကားပေါ်ရှိ လူမိုက်နှစ်ယောက်သည် ကုတ်ကိုယ်ခံကိုင်၍ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလာကြ၏။

သူရိယက လူမိုက်နှစ်ဦးကို ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ

“ သတ္တိမရှိဘဲ လူမိုက်လုပ်နေတဲ့ အတ္တဘောကြီးတွေ နှစ်ယောက်စလုံး တပ်မြိုင်တည်း ဝင်လာခဲ့ ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်ရာ လူမိုက်များသည် တုတ်များကို ဝှေ့ဖမ်း၍ ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။ သူရိယသည် ပြေးပေါ်တွင် လဲကျနေသော လူမိုက်ကို မဖာနိုင်အောင် ခြေဖြင့်နှင်းထားဆဲဖြစ်၏။

ယိုအခိုက်မှာပင် ကူလီလူငယ်လေးတစ်ယောက်က

“ အင်ကိုအဘွဲ့က ဟုတ် ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်း လှမ်းပစ်ပေးလေ၏။

သူရိယသည် လက်ထဲသို့ တုတ်ရှည်ရောက်သောအခါ လှပစွာ လှည့်ပတ်ကစား၍ လူမိုက်နှစ်ဦးကို စောင့်ကြိုလေ၏။

လူမိုက်များသည် အရှေ့အနောက်ခွဲကာ သူရိယကို ဝိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်လေ၏။

သူရိယသည် အရှေ့မှ လူမိုက်၏တုတ်ကို ကာစီး၍ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းကို သိမ်းရိုက်လိုက်ရာ လူမိုက်သည် အားခနဲအော်၍ ပြေးပေါ် ပြုလဲကျ၏။

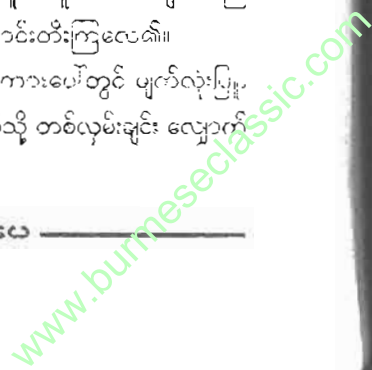
အနောက်မှ လူမိုက်သည် သူရိယ၏ ခေါင်းကို တအားလွှဲရိုက် လေ၏။

သူရိယသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းညွတ်၍ ရှောင်တိမ်းပြီး လူမိုက် ၏ လက်ကို တုတ်ရှည်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ လူမိုက်သည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်၍ တုတ်လွတ်ကျလေ၏။

သူရိယသည် လူမိုက်၏ရင်ဝကို တုတ်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်ရာ လူမိုက်သည် လဲကျသွားပြန်၏။ သူရိယသည် ထိုအချိန်အထိ ပြေးပေါ် တွင် လဲကျနေသော လူမိုက်ကို ခြေဖြင့် နင်းထားဆဲဖြစ်၏။

လူမိုက်သုံးဦးလဲကျသွားသောအခါ ကူလီလူငယ်လေးများသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြလေ၏။

သူရိယသည် တုတ်ရှည်ကို ကိုင်၍ ကားပေါ်တွင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော ဦးပွဲကြီးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် သွားလေ၏။

ဦးပွကြီးသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ ဒရိုင်ဘာကုလားကို

“ ကုလား မောင်း... မောင်း... အမြန်မောင်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

သို့သော် ကုလားသည် ကားစက်နှိုးမရဘဲ ရှိနေလေ၏။ သူရိယသည် ဦးပွကြီး၏ အမိုးဖွင့်ကားအနီးသို့ ရောက်သွားပြီး မည်သည့် ကားမျှမဆိုဘဲ လက်ဝါးကို ဖြန့်ပေးလိုက်၏။

ဦးပွကြီးသည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဘာ... ဘာလိုချင်လို့လဲ မောင်ရင် ”

ဟု အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးလေ၏။ သူရိယက တုတ်ရှည်ကို ကားပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး

“ အလုပ်သမားတွေအတွက် ကျန်တဲ့ငွေနှစ်ဆယ်ကိုပေးပါ။ မပေးရင်တော့ ခင်ဗျားကားကို ဓာတ်ဆီလောင်း မီးရှို့လိုက်မယ် ”

ဟု ကြီးမားလှိုက်ရာ ဦးပွကြီးသည် မငြင်းဆန်ဝံ့ဘဲ ငွေနှစ်ဆယ်ကို ကပန်းကတန်း ထုတ်ပေးလေ၏။

ထိုအခါမှပင် သူရိယက တုတ်ရှည်ကြီးကို ကားပေါ်မှ ပြန်ယူလိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားကြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုယုတ်မာမယ်ဆိုရင် ခေါင်းကို အသေရိုက်ခွဲပြီး ကျုပ် စက်တိုင်တက်လိုက်မယ် နားလည်လား ”

ဟု ပြောကာ ဦးပွကြီးအား ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာ ကုလားလည်း ကားကို မီးခိုးထောင်းထောင်း ထွက်အောင် မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ဦးပွကြီး၏ ကားကိုကြည့်၍ ကူလီလူငယ်များက သံပြိုင်

“ လူယုတ်မာကြီး ”

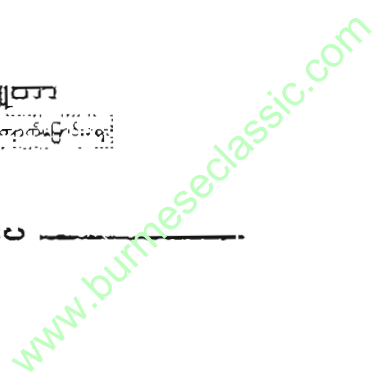
ဟု ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူရိယသည် ကူလီများကို ငွေနှစ်ဆယ်ကျပ်ကို အပ်နှံကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ရာ ကူလီများသည် သူရိယအား သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးနယ် ချီးကျူးထောပနာပြုကြလေ၏။

ပန်းအိမ်ကျွန်ပုဂ္ဂိုလ်

ဆိုင်အမှတ် (၅) မုက်နှင်းတန်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ ရန်ကင်း

ထိုလူစိမ်းသည် ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည် အပြုံးရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော လူမလဲလေးတစ်ယောက်မြင်၏။

သူရိယသည် လူကြီးတဲသို့ ဧည့်သည်လာခဲလျှင် ရှမ်းဘောင်းဘီ
ဝတ် လူမလဲလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။ လူကြီးက သူရိယ
ကို အနီးသို့ခေါ်၍

“ သူရိယ အနားကို လာပါဦးကွာ၊ ဟောဒိမှာထိုင်၊ သူ နာပည်
က ဗလလို့ခေါ်တယ်၊ သူဟာ မြန်မာပြည်မှာ အပစ်ရဆုံး လူ
တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘုရင်ခံကတော်ရဲ့ အပ်ပျောက်တာကအစ သူ့ပထမအား
မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဗလဆိုသော လူမလဲလေးက ဝေးလားဟာ
ရယ်မော၍

“ ဦးရွှေမောင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဘုရင်ခံကတော်ရဲ့ အပ်ပျောက်
တာကအစ သိတဲ့ကောင်က ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ရွှေထီရံဘုရားကြီး
ဖူးချင်လို့ လန်ချားငှားမိတယ်၊ လန်ချားကုလားက ရွှေထီရံဘုရားကို
သုံးပတ်ပတ်ပြီး ခရီးမဝေးဝေးအောင်လုပ်ပြီး လန်ချာ့တွေ အများကြီး
ယူတာခံလိုက်ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေမောင်းက လူမလဲလေး၏ ပခုံးကိုခုတ်၍

“ လူပါး ပုလင်းကွဲထိဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ၊ သူ့ငိုပေမယ့်ကြည့်စမ်း
သူ့မှာ ငါတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းခံတွဲ ရှိရဲ့လား ”

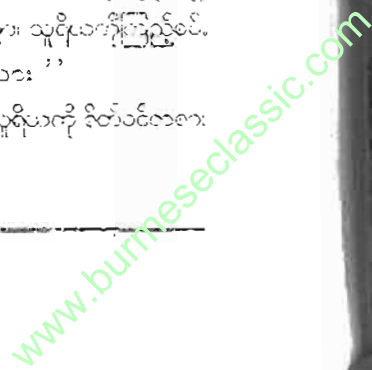
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗလသည် သူရိယကို ခိတ်ဝင်လာစား
ကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ

သူရိယသည် ကူလီထမ်းရာနေရာသို့ သွား၍ တစ်နေ့ကုန်
အလုပ်များကို လုပ်လေ၏။

သို့သော် ကူလီအလုပ်ကို ကောင်းစွာမပြုလုပ်ဘဲ ဦးပွဲကြီးတို့
လူစုအား နှိပ်နှင်းခဲ့သည့်အတွက် လာရောက် မေးပြန်းသူများနှင့် စည်
ကားနေလေ၏။

သူရိယသည် ညနေစောင်းသောအခါ ဆိပ်ကမ်းမှပြန်လာပြီး
ကူလီထမ်း၍ ရရှိသော ငွေများနှင့် ကတ်ကြေးကိုကပ်နှစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူ
လိုက်လေ၏။

သူရိယ တဲအိမ်ကလေးအရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲတွင်
လူစိမ်းတစ်ဦး ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

“ ဖဲ ဖဲ... ပုံစံကြည့်ရတာတော့ စွန့်စားဝံ့ခဲလူမျိုးပဲ၊ သတ္တိလည်း ရှိပုံရကယ်၊ ကိုယ်ခံပညာရော တတ်ရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်းကရယ်မော၍

“ မင်း စမ်းကြည့်ပါလား ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဗလသည် သူရိယကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ညာခြေဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကန်လိုက်၏။

သူရိယက ဗလ၏ ခြေကန်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ခဉ် လူဖလံလေး၏ လက်သီးများက မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျရောက်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

လူဖလံလေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကိုယ်ခံပညာကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် သတိထား၍ ပြန်လည်ခုခံရပြီး အခန်းဝသို့ ဆုတ်ခွာရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

လူဖလံလေးသည် သူရိယကို အားသွန်ခွန်စိုက် တိုက်ခိုက်နေရာမှ သူရိယက တိုက်ခိုက်မှုများ ပြင်းထန်လာသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လာပြီး အခန်းထောင့်သို့ ဆုတ်ခွာရ၏။

ထိုသို့ ဆုတ်ခွာရင်း သူရိယ၏ ခြေကန်ချက်ကို ခံလိုက်ရပြီး အခန်းထောင့်ရှိ ဆန်အိတ်များကြားသို့ ပိုးလိုးပက်လက် လဲပြိုကျသွား၏။

ဦးရွှေမောင်းက ရယ်မော၍

“ အယ်လိုလဲ ဗလ၊ ချီတပည့်ရဲ့ ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူဖလံလေးသည် ဆန်အိတ်များကြားမှ

မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ထွက်လာပြီး

“ ကောင်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကန်လိုက်တာ မြင်းအကန်ခံရသလား အောက်မေ့ရတယ် ”

ဟု ညည်းညူလေရာ သူရိယက လူဖလံလေးကို ပြေးပွေ့၍ ပြန်လည်တောင်းပန်ရ၏။ သူရိယက

“ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရှောင်နိုင်မယ်ထင်လို့ ကန်လိုက်တာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူဖလံလေးက လက်ကာပြု၍

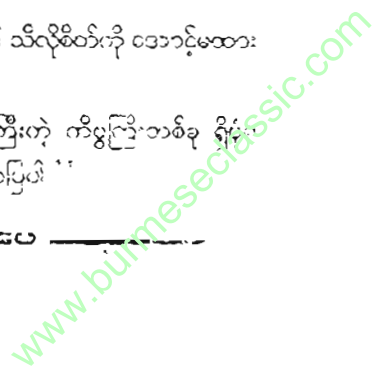
“ ရပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်၊ ကိုယ့်လူမှာ အရည်အချင်း ရှိတာတွေရလို့ ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်မှာသေချာတယ်၊ အင်းပေါ့လေ၊ ဦးရွှေမောင်းကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပေးတော့ ထူးချွန်ထက်ပြက်မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက လူဖလံလေးကို အနီးတွင် ပြန်ထိုင်စေပြီး

“ သူရိယက ဇွဲရှိတယ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကောင်းတယ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ထက်မြက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဝါကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ပေးနိုင်တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် သူ၏ သိလိုစိတ်ကို တောင်းအား နိုင်တော့ဘဲ

“ ဦးလေးတို့မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ရှိမယ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စဟာဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြပါ ”

ဟု ပေးပြန် လေ၏။

ထိုင်း ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းငါ့ကို အနှစ်နှစ်အလလက ပေးပြန်နေတဲ့ မေးခွန်းကို ဒီနေ့ည ခြေဖောက် ဒီနေ့ညမှာ မင်းသိချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး ဝါပြောပြ မယ်တော့၊ ရွှေပျံလွှားဝားသောက်ဆိုင်မှာ ညစာစားရင်း ပြောကြတာ ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့ရိုယာသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ မိမိ အနှစ်နှစ်အလလက ပေးပြန်ခဲ့သော မေးခွန်း၏အပြေကို ယနေ့ည သိရ တော့မည်ဆိုပါလား။

သူရိယက ဦးရွှေမောင်းအား စိတ်အားထက်သန်စွာကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ မိဘအကြောင်းလည်း သိရတော့မှာ ပေါ့ ”

ဟု မေးပြန်လိုက်လေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီနေ့ညတော့ အားလုံးသိရပါပြီကွာ၊ တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး လည်း စဖို့အချိန်ရောက်ပြီကွာ ”

ဟု လေသံတီးတိုးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

ညသို့ ရောက်သောအခါ ဦးရွှေမောင်းတို့သည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ရွှေပျံလွှား ဝားသောက်ဆိုင်သို့ သွားကြလေ၏။

ရွှေပျံလွှား ဝားသောက်ဆိုင်သည် မြိတ်မြို့၏ အစည်ကားဆုံး ဝားသောက်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဦးရွှေမောင်းသည် ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့် ဝားပွဲတစ်လုံးတွင် ဆိုင်လိုက်ပြီး တရုတ်စာများကို မှာယူလေ၏။

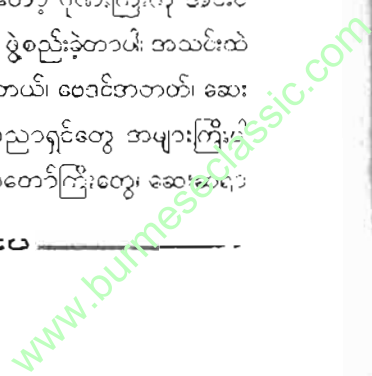
ပြီးနောက် တရုတ်စာများကို ဂတင်ဝားသောက်လေ၏။ သူ့ရိုယာ သည် အစားအသောက်ကို အရသာမခံနိုင်ဘဲ သူ့ဘဝနောက်ကြောင်း ကို သိရမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

သူ့ရိုယာသည် ခဏကြာလျှင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဦးရွှေမောင်း ကိုကြည့်၍

“ ဦးရွှေမောင်း ပြောရင် ပြောလေဗျာ၊ ကျုပ်သိချင်လို့ပြီ ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ ပြောမှာပါကွာ၊ အလျင်မလိုပါနဲ့ မင်းကို သယ်လို့ စပြောရမလဲ လို့ စဉ်းစားနေတာကွ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောရရင် အင်းဝခေတ် လောက်ကစပြီး ပြောရမယ်၊ ဝါတို့မြန်မာတွေမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ လောကီပညာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီပညာတွေဟာ ပညာရှင် အသီးသီးမှာ ပြန့်ကျဲပြီးနေတယ်၊ အဲဒီပညာတွေကို ပပျောက်ရုတ်ဘဲ တစ်စုတစ်စည်းတည်းရှိနေဖို့ ရိုဏ်းကြီးတစ်ရိုဏ်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီရိုဏ်းရဲ့အမည်က သူရိယစန္ဒာလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီပွဲကတော့ နေနဲ့လပေါ့ကွာ၊ အပူနဲ့အအေး၊ အလင်းနဲ့အမှောင် ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောတရားတွေ ပေါင်းစပ်နေတဲ့သဘာဝ၊ သူ့ရိုယာစန္ဒာရိုဏ်းကြီးဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းတယ်၊ တကယ်တော့ ရိုဏ်းကြီးကို အင်းဝ ခေတ်လောက်ကစပြီး လောကီပညာရှင်တွေ ဖွဲ့စည်းခဲ့တာပဲ၊ အသင်းထဲ မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ဗေဒင်အတတ်၊ ဆေး အတတ်၊ အင်္ဂုရတ်အတတ် စတဲ့အတတ်ပညာရှင်တွေ အများကြီးပါ တယ်၊ မြန်မာရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ ဆေးဆရာ

ကြီးတွေ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ မကင်းကြဘူး၊ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေတာပဲ။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို လူတွေ ပသိကြတာဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ နေထိုင်ကြလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေးခေတ်ကတည်းက လောကီပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပေစာ၊ ပုရပိုက်တပေ့မှာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပါလေ့ ရှိတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကမိကပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဩဇာအာဏာရှိတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို ဂိုဏ်းသားတွေက တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်လို နာခံရတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း ဝတင်ပေါ်ပေါက်တုန်းကတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လောကီ ပညာတွေကို စုစည်းပို့ပါ။ နောက်တော့ လောကီပညာတွေကို စုစည်းရုံ မက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကိုပါ ရှာဖွေဆောင်းခွဲတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရဲ့အနံ့ကိုရရင် မရရအောင်သွားပြီး ရယူဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် တစ်ခါ တစ်ရံ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာမျိုးတောင် ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ လောကီပညာ ဂိုဏ်းသက်သက်ပါ။ လူဆိုးခားပြိုဂိုဏ်း မဟုတ်ပါဘူး။ တိပ်ဖြိုးပျောက်ကွယ် နေတဲ့ ပညာလုပ်တွေနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကလွဲရင် ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားကို သိမ်းဆည်းလေ့ မရှိပါဘူး။

ဦးရွှေမောင်းခင် စကားကို နားထောင်နေရာမှ သူရိယက မျက်မှောင်ကြဲတိ၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ ဘယ်မှာရှိလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်းခင် သက်ပြင်းချ၍

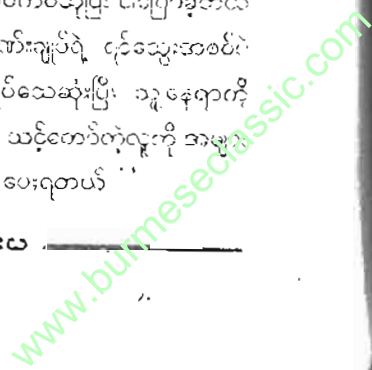
“ ဒါကတော့ အလွန်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ။ တကယ်တော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အဓိကနေရာက မွန်ပြည်နယ်၊ ကေလာသတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂူကြီးတစ်လုံးထဲမှာရှိတယ်။ ဒီဂူကြီးထဲမှာ လောကီပညာ အမွေတွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး သိမ်းဆည်းထားတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးရဲ့ တည်နေရာကို ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေကလွဲရင် ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ဦးရွှေမောင်းခင်ကိုကြည့်ပြီး

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ ဒီနေ့အထိ ရှိသေးလား။ ရှိရင် ဒီဂိုဏ်းကြီးထဲကို ကျုပ်ဝင်ချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေမောင်းခင် သက်ပြင်းချ၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ ဒီနေ့တော့ မရှိတော့ဘူး။ မြို့ကြီးသွားပါပြီ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို မင်းစိတ်ဝင်စားရင် ပကြာမိ ကြီးတွေ တော့မှာပါကွာ။ မပူဝမ်းပါနဲ့ ဝါလကားကိုသာ ဆုံးအောင်ပန်းဆောင်ပံ့ပို့။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အဓိကပဲဆိုပြီး ငါ့ပြောခဲ့တယ်နော်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့နေရာကို ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ငှက်သွေးအစပ်ပဲ ဆက်ခံခွင့်ရှိတယ်။ မတော်တဆ ဂိုဏ်းချုပ်သေဆုံးပြီး သူ့နေရာကို ဆက်ခံမဲ့ သားသမီးမရှိရင်တော့ ဂိုဏ်းထဲက ယဉ်ကျေးတဲ့လူကို အချစ်သဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ပေးရတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ဆက်ခံဖို့ ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိလိမ့်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ဆက်ခံဖို့အရည်အချင်းတွေ အများကြီး လိုတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ သူရိယနဲ့ စန္ဒာဆိုတဲ့ ဝားဟိုလေးနှစ်ချောင်းပဲ။ ဒီဝားလေးနှစ်ချောင်းဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမှတ်အသားပဲ။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဝားလေးနှစ်ချောင်း မရှိတော့ရင် ဂိုဏ်းချုပ်အရာပင်တော့သလို ဖြစ်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍

“ ဦးရွှေမောင်၊ ပြောတာ စိတ်ပင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ နောက်ကြောင်းကိုတော့ အခုထိ မသိရသေးဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ အချိန်တန်တော့ သိမှသာပေါ့ကွာ၊ ငါ အခုပြောတဲ့ အကြောင်း အရာက ကပြည်းပြည်း မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာလိမ့်မယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်တွေ ကစ်ဆက်ပြီး ဟစ်ဆက် ပြောင်းလဲလာလိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀) ကျော်လောက်က သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ နောက်ဆုံးဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သီဟဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။ သီဟဟာ အရည်အချင်းရှိပေမဲ့ လောဘရမ္မက်ကြီးလွန်းတယ်။ သူဟာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအားလုံး သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းလက်ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို တရားတဲ့နည်းနဲ့ရော၊ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ပါ ကြိုးပမ်းပြီး ရယူတတ်လို့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်မကင်းဖြစ်လာတယ်။ သီဟကို ဖဲအတန်တန် တားခဲ့ပေမဲ့ ဒီကောင်ဟာ ဝဲကားကို နားမထောင်ခဲ့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ဦးရွှေမောင်းက မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ဦးရွှေမောင်းက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

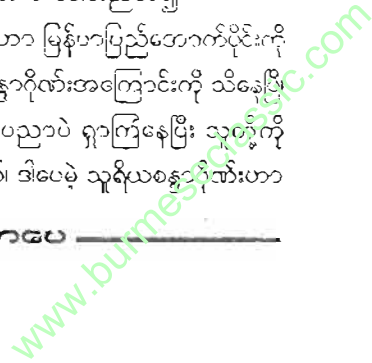
“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်သီဟဟာ ဝဲတပည့်အရင်းကွ၊ သီဟရဲ့ အဖေ ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်းဟာ သီဟကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝဲလက်ထဲ အပ်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ သီဟဟာ ဝဲရဲ့စကားကို နားမဟောင်ခဲ့ဘူး။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ပြီဆိုပြီးတော့ သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့တာပဲ။ သီဟရဲ့ မဆင်မခြင် လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို တဖြည်းဖြည်း မျက်စိစပါးဖွေး ဇူးလာတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အင်္ဂလိပ်တွေက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို သိနေတယ်ပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိတာပေါ့ကွာ၊ ဗြိတိသျှတွေဟာ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ထားစဉ်ကတည်းက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းအကြောင်းကို သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ လောကီပညာပဲ ရှာကြံနေပြီး သူတို့ကို မဆန့်ကျင်တော့ ဘေးမဲ့ပေးထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ

သီဟရဲလက်ထက်မှာတော့ လူမိုက်ဆန်ဆန် အပြုအမူတွေ ကျူးလွန် လာတော့ ငြိမ်သျှတော့ဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို စောင့်ကြည့်လာတယ်။ ဒီလိုဘေးကြုံည့်ရင်း သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတွေကို တွေ့မြင်ပြီး ခိုပိစားမိလာပြီး တစ်နေ့နေမှာ အစိုးရကို တော်လှန် ပုန်ကန်နိုင်တယ်လို့ သုံးသပ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း နဲ့ ခြုံခွဲဖို့ ကြိုးစားလာကြတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီး အကြောင်းကို ကြားရတာ စိတ်ဝင်စား ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း တော့ မပါသေးဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိစေချင်လို့ အရင်ပြောပြတာပါကွာ၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဟာလာလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မာလာဟာ သီဟနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သုံးနှစ်လောက် တိ ကလေးမရတဲ့အတွက် ကလေးသိပ်လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ မှာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းထဲက တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကျဆုံးသွားတဲ့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးကို မွေးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီကလေးကို မာလာက သူရိယလို့ အမည်ပေးခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် အနှစ်နှစ်အလလက လျှို့ဝှက် ထားခဲ့သော သူ၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို သိရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့် ကုန်လှုပ်သွားလေ၏။

သူ၏ဖခင်သည် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဝင် တစ်ဦးဆိုပါလား။

သူရိယသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်ဟာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကျဆုံးတယ်ဆို ရင် မိခင်တော့ ရှိဦးမှာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

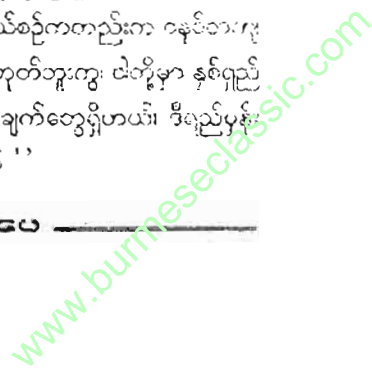
“ မင်းရဲ့ မိခင်လည်း မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာ သေဆုံးခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ မင်းရဲ့ ဖခင်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ် ပင်းတယဘက်မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုနောက်ကို လိုက်ရင်း ခြိတ်သျှအစိုးရက သူပုန်လို့စွပ်စွဲပြီး တိုက်ခိုက်ရာက ကျဆုံး ခဲ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် မမြင်ရသော ဖခင်အတွက် ရင်ထဲ တွင် နာကျင်သွားပြီး

“ ခြိတ်သျှတွေဟာ ကျုပ်အဖေကို သက်ဆုံးတာပေါ့၊ ဒီကောင် တွေကို လက်စားချေရမယ် ”

ဟု ကြီးဝါးလိုက်လေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ စိတ်ကိုထိန်းပါကွာ၊ မိုက်ရှူးရဲ့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ပင်းအဖေအတွက် ခြိတ်သျှတွေကို ကလဲစားချေမယ်ဆိုရင် သူတို့လူမျိုး ဟယ်နှစ်ယောက် ကို မင်းလက်စားချေနိုင်မှာလဲ၊ မင်းကို ငါ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝန်ခံစားဖူး လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ ဒီလို ပိုက်ရှူးရဲ့လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါတို့မှာ နှစ်ရှည် လများ ကြိုးစားကြံစည်ထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေရှိတယ်။ ဒီရည်မှန်း ချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ရမယ် ”

ဟု ပြောရင်း ဦးရွှေမောင်းက ကွမ်းယာတစ်ယာကို ဝါး၍
နှေးနှေးလေးလေး လူဖလံလေး ဗလကိုကြည့်ကာ

“ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား၊ မင်းဘာတွေ အကြံထုတ်
နေတာလဲ ”

ဟု မေးပြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗလဆိုသော လူဖလံလေးက
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘာအကြံမှ မထုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အတိတ်
ဇာတ်ကြောင်းတွေကို တွေးတောနေလို့ပါ။ တကယ်တော့ သူရိယ
စန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ မပျက်စီးသင့်ဘဲ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ တကယ်ဆိုရင်
ကျုပ်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ လောကီပညာတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး စုစုစည်းစည်း
ရှိနေသင့်တယ် ”

ဟု နှမြောတသဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်း
က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီအတွက်ပဲ ငါတို့ ကြိုးစားနေတာပဲမဟုတ်လား၊ သူရိယ
စန္ဒာဂိုဏ်းကြီး ပြန်လည်ရှင်သန်ရမယ်ကွာ၊ ခြောက်... ပြောရင်း ဝကားစ
တောင်ပြတ်သွားတယ်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ကတော် မာလာဟာ
သူရိယကို မွေးစားသားပေမဲ့ သားအရင်းလေးလို ချစ်မြတ်နိုးရှာတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သူရိယကို မွေးစားပြီးတော့ ဘာမှမကြာပါဘူး၊ မာလာမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ မာလာဟာ စန္ဒာဆိုတဲ့ သမီး
ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့တယ်၊ သူရိယနဲ့စန္ဒာဟာ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကွာခြားတယ်၊ မာလာဟာ သမီး

အရင်း စန္ဒာကို မွေးဖွားခဲ့ပေမဲ့ မွေးစားသား သူရိယကို သားအရင်းလိုပဲ
ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်၊ သိဟကတော့ လောဘကြီးသူပိပိ သားသမီးဘာကို
သတိရတယ် မရှိပါဘူး၊ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးမှာ
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ စုစည်းဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတယ်၊ သိဟရဲ့
အမြော်အမြင်မရှိဘဲ မိုက်ရှူးရဲ ဆန်ပူကြောင့်ပဲ သူရိယ သုံးနှစ်အရွယ်မှာ
ဂိုဏ်းကြီးပြိုကွဲခဲ့ရတယ်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရတာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို
တော်လှန်ရေးအဖွဲ့လို စွပ်စွဲပြီး အပြင်းအထန် နှိပ်နှင်းရာက ဂိုဏ်းကြီး
ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ မြစ်တဲတိုက်ပွဲမှာ သိဟတို့ ခုခိုခေးခေး
ကျဆုံးခဲ့ရတယ်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသား တော်တော်ပျားပျားလည်း
ကျဆုံးခဲ့ရတယ်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို ဗြိတိသျှအစိုးရက သူပုန်အဖွဲ့လို
တံဆိပ်ကပ်ပြီး အပြင်းအထန် နှိပ်နှင်းချိန်မှာ ငါဟာ သူရိယနဲ့ စန္ဒာဆိုတဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှ
စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အင်အားဟာ ကြီးမားလွန်းလို့ သူရိယကလေးလေး
ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ် သိဟနဲ့ မာလာရဲ့ သမီးအရင်း
စန္ဒာကတော့ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် ငယ်စဉ်အခါကပင် ပိဘဲဘဲဝန်း
ဦးရွှေမောင်းလက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံကို သတိရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

အရေးကြီးတယ်။

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရိယက ဦးရွှေမောင်းကို ကြည့်၍
“စန္ဒာဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ကာဝေ့သိသို့ ဝေးကား
ကြည့်၍

“စန္ဒာဟာ မြန်မာပြည်နဲ့ မိုင်းခေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့ ကုန်း
ကြီးတစ်ကျွန်းမှာ ရောက်နေတယ်။ စန္ဒာကို ငါတို့ပြန်ခေါ်နိုင်ရင် သူ့ရိယ
စန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းနိုင်ပြီပေါ့ကွာ။ ငါတို့မြန်မာတွေရဲ့
လောကီပညာတွေ မပျောက်ပျက်ဖို့ သူ့ရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်ပြီး
အသက်သွင်းရမယ်ကွ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်း၏စကားကြောင့် သူ့ရိယက
ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါဆိုရင် စန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကိုသွားပြီး သူ့ကိုမရလောက်အောင် ပြန်
ခေါ်ဈား ပြီးတော့ သူ့ရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားတွေကို ပြန်ပြီးစုစည်းပြီး
ဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်တည်ထောင်ပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ သူတို့၏စကားကို တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေ
သော လူမလံလေး ဝလက ဝင်ရောက်၍

“စန္ဒာကို ပြန်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ မင်းထင်သလောက်မလွယ်ဘူးကွ။
အန္တရာယ်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ရဲဝံ့သူတွေစုစည်းပြီး စွန့်လွှတ်ခွင့်စားရ
မဲ့ ကိစ္စမျိုးဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းကလည်း သူ့ရိယအိမ်ခုံးကို

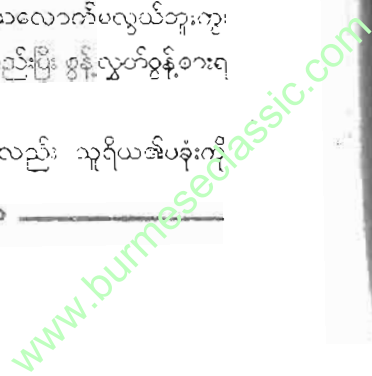
ဦးရွှေမောင်းသည် ငြိတ်သျှုများနှင့် တိုက်ပွဲအပြင်းအထန် ဖြစ်ပွား
နေချိန်မှာပင် မိမိကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကယ်တင်ခဲ့သည် ဆိုပါလား။

သူ့ရိယသည် ဦးရွှေမောင်းကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

“ ဦးရွှေမောင်းက ကျုပ်ကို လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေး
လာခဲ့ရုံမကဘူး၊ ကျုပ်အသက်ကိုလည်း ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ သမီးအရင်းလေး စန္ဒာကို ရအောင်ကယ်
တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် ငါ့ရဲ့တာဝန်
ပကျေ သလို အပြစ်စားရတယ်။ သူ့ရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်လည်
အသက်သွင်းတဲ့အခါ သူ့ရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ရင်သွေးအစစ်က အလွန်

ပုတ်တို

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ စန္ဒာကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ငါကြိုးစားနေတာ နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်နှစ်ပဲရှိပါပြီ။ စန္ဒာဟာ မြန်မာပြည်နဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့
အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အက်ဒမန်ကျွန်းဟုတ်လား၊ အဲဒီကျွန်းဟာ ဘယ်သူတွေနေတဲ့
ကျွန်းလဲ၊ ကျုပ်တို့ပြန်မာတွေပဲရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှာ မြန်မာတွေလဲရှိတယ်။ အိန္ဒိယတွေလဲ
ရှိတယ်။ ဗြိတိသျှတွေလဲရှိတယ်ကွ၊ ဘကယ်တော့ အက်ဒမန်ကျွန်း
ဆိုတာ ငါတို့ခေတ် အပြစ်ရှိတဲ့ ကျွန်းကျတရားခံတွေကို ပို့ထားတဲ့
ကျွန်းကွ၊ လူတွေကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ တစ်ကျွန်းလို့ခေါ်တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်

“လူဆိုးလူယွမ်းတွေကို တစ်ကျွန်းပို့တယ်လို့ကြားဖူးတယ်
အဲဒီ ကျွန်းက မြန်မာပြည်နဲ့ အများကြီးဝေးတာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူဖလဲလေးငလက ဝင်ရောက်၍

“ဝေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့အဖေ့အဖေ ဖို(၄၀၀)လောက်ဝေးတဲ့နေရာ
မှာရှိတယ်။ ပုသိမ်နဲ့ဆိုရင် မိုင်(၃၀၀)လောက်ဝေးတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံက
ကလကတ္တားနဲ့ မိုင်(၇၀၀)လောက်ဝေးတယ်။ ထားဝယ် မောင်းဖက်
ဒေသဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းနဲ့ ဘယ်တည့်လောက်မှာရှိတယ်၊ မြန်မာ
ပြည်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူးဆိုပေမဲ့ ဂျာဗီဇကျွန်းထန်ဆိုးဝါးတဲ့ ပင်လယ်က

ကျော်ဖြတ်ရမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက နားပလာည့်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“စန္ဒာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းကို ရောက်သွားရ
တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဗြိတိသျှကရီးရဟာ သူရိယတွေကို ကြီးမားတဲ့ ခည်းလုံးထိုးပစ်
ဖို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားပိတ်ပင်
တစ်နေ့နေ့မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ အာဏာပိုင်ကို ထိမ်းနိုင်တယ်လို့လဲ
တွက်ဆမိတယ်။ ဒါကြောင့် သူရိယစန္ဒာကို ကြီး မြန်းနာညံ့ယိုပေါက်
လာမှာစိုးရိမ်တယ်။ သူရိယစန္ဒာကို ကြီး မြန်းနာညံ့ယိုပေါက်
အရေးပါတယ်။ စန္ဒာဟာ သူရိယစန္ဒာခေါင်းဆောင်ခေါင်းရဲ့ အုပ်စိုး
ကည်းသောသမီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နေရာကို စန္ဒာက
ဆက်ခံခွင့်ရှိတယ်။ ဗြိတိသျှတွေဟာ စန္ဒာကို ဆိန်းသိမ်းထားနိုင်ရင်
သူရိယစန္ဒာကို ကြီး အသက်ပြန်မဝင်နိုင်ဘူး”

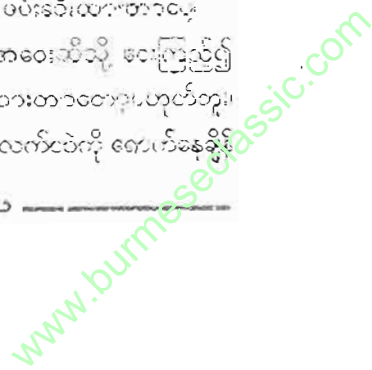
ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ဦးရွှေမောင်းကို နားပလာည့်ဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် ဗြိတိသျှတွေဟာ စန္ဒာကို ဖမ်းဆီးထားတာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက အဝေးထိသို့ ဖေးကြည့်၍

“ဗြိတိသျှတွေဟာ စန္ဒာကို ဖမ်းဆီးထားတာတော့မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့်လဲဆိုတော့ စန္ဒာဟာ ဗြိတိသျှတွေလက်ထဲကို ရောက်နေခိုက်

မှာ တစ်နှစ်ပေါင်းတိုင်း အောက်ဘက်ဘက်က ခိုထားတာမျိုးကွ ခြေကြောက် ပြတ်သွား
လေလေ ခန္ဓာကိုယ် အလေးလေး ပြုစီနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူတို့ဟာ
အလေးဆုံးက အိမ်ရှင်ဟောင်းတဲ့ နည်းလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့တာပဲ။ အောက်ခမန်
ကွေးက ကွေးပျက်ကြီးက ခန္ဓာကိုယ် သမီးအပြစ်ပွားစားထားခဲ့တာပဲ။
ဒါကြောင့် ခန္ဓာဟာ ငြိမ်သွယ်ပျောက်လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
ပေါင်းပေါင်းစုံပေါင်းစုံ အခုအသုံးပြု လုပ်ငန်းမှာ အားရှိကြီးမားမား ပြစ်နေပြီ
မို့လို့လား။

ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ သူ့ရိုယာ မျက်စိပေါက်ကြွေခါနီး
“ ဒါဆိုရင် ခန္ဓာဟာ ပြန်ဟာမကစီမော့ ကံအလပ် အင်္ဂုဏ်ပ
ပိုင်ကံအလပ်ပိုင် လူတို့အနီးမှ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူ့စင်ပင်လေး စလင်က စင်ရော့စင်၍
“ ခန္ဓာဟာ အလွန်ပြန်ဟာမကစီမော့ ကံအလပ် အင်္ဂုဏ်ပ
ပိုင်ကံအလပ်ပိုင် လူတို့အနီးမှ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ ”
တယ်။ သူမဟာ အလွန်အေးအေးလေးလေးကတည်းက ကပ်ကွန်နီမှာရှိတဲ့
ယေဘုယျအတွေးအခေါ်က ရွှေခင်းသမီးလို တစ်စင်းခေါ်ပေါ်ကြွတယ်။
ခန္ဓာဟာ အလုပ်ပန်ကွန်းခေါ်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းမှာ အတန်းအထိ ပညာ
သင်ပြီး သင်္ဂလန်နိုင်ငံက ကျောင်း ပြီးကျမှသာ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့
ပြင်ဆင်နေတယ်။ ဝါဆို ဟာ ခန္ဓာကို ကပ်ကွန်နီမှာ ကျောင်းပတ်ကိုင်
ပြန်ဟာပြည်ကို ပြန်ပေါ်ကြွေးစားကြမယ်။ ခန္ဓာဟာ ဒီနှစ်ကုန်ရင် အင်္ဂလန်
ဟာ ကျောင်းလျှောက်ပေးပယ်ဖို့ သင်္ဂလန်ကတည်းက ကျင့်စားထား
ခဲ့တဲ့ နည်းကို ပြန်လုပ် အချိန်သင့်ပါပြီဟုဆိုမိလား။

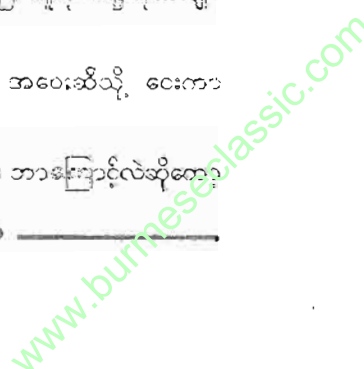
ဟု ပြောလေရာ သူ့ရိုယာက မျက်မှောက်ကြုတ်တံ့
“ ခန္ဓာဟာ ကျွန်တို့နဲ့ ပြန်ဟာပြည်ကို လွှဲလှဲဖွယ်ကူလှနဲ့ လိုက်ဖို့
ဖွယ်ဘူးနော်။ သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီး ကျွဲကောင်စည်းပေး
ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍
“ ဟုတ်တယ်။ ခန္ဓာဟာ ပြန်ဟာပြည်ကသာတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ခု
ကို ယုံကြည်ပြီး လိုက်လာဖို့ အတော်ခက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သူဟာ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ ပွေးစားသမီးဘဝနဲ့ အကပ်ပန်ကွန်းပေါ်မှာ စွဲ
ပေါ်ပြောင်ပင်းသမီးတစ်ပါးလို နေထိုင်ရတယ်လေ။ ရွှေကိုပေါ်ကနေ
အောက်ကို ခုန်အင်းဖို့ဆိုတာ အတော်ခက်နေတယ်။ နေပက်ပြီးတော့
ခိုခိုကောင်းကိုလည်း ယုံကြည်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ယုံကြည်တာ မရှိဘဲ သူဟာ
ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ ပွေးစားသမီးဘဝနဲ့ အင်္ဂလန်က တက္ကသိုလ်ကြီး
တစ်ခုမှာ ကျောင်းပတ်ကိုင်ရတော့မယ်။ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အလွန်
အောင်းပူနီတဲ့ ပန်းခင်းလမ်းကြီးပဲ။ ပန်းခင်းလမ်းကြီးကို စွန့်လွှတ်ပြီး
အောင်းလမ်းပေါ်ကို လျှောက်ဖို့ဆိုတာ အတော်မလွယ်ဘူးကိုလား ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့ရိုယာက သက်ပြင်းချ၍
“ ဒါဆိုရင် ခန္ဓာကို ပြန်ဟာပြည်ပြန်ခေါ်ပြီး သူ့ရိုယာအနာဂတ်ကမ်းချပ်
လုပ်ခိုင်းဖို့ မပြစ်နိုင်ဘူးနဲ့တူတယ် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက အဝေးဆီသို့ ဝေးကား
ကြည့်၍

“ မပြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

သူကတော့ လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဟိ
ပဲ။ အခြေခံသေဆုတ်လို့ ကျင့်စဉ်တွေကို သူ့ဆီက မင်းတို့ဆီသို့ ပို့ပေး
ဒီမေးကိုင်မှာ ရှေး နေ့ပတ်သက်ပြီး အချင်းအမျိုးကမ်းကို စာသင်ပေးတာပဲ။ အဲဒါကတော့
ပင်လယ်ပြင်မှာ မောင်နှံဖွားတစ်ယောက်လို ဦးစားပေးနိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့
ကလေးအစနဲ့ မင်းတို့ပြင်ကြီးကို ပြန်အကျင့်စဉ်မှာပဲ မင်းတို့ဆီသို့ ပို့ပေးတာ
အချင်းအမျိုးကမ်းကို သူတို့ပဲ ပြုစုပေးတာပဲ။ ညီး ကောင်းမွန်ကြီး
တယ်။ ဒါကြောင့် နေ့ရဲ့ စိမ်းစိမ်း အောင်မြင်မှု : ဒေသဇာပိတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ အဲ့နောက်တွင်မူ နား တိုက်ပေးသောကံသည်
မကောင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး စားခွဲကို ပေးပေး တွေ့သင့်စေရမည်ကို
ရှင်းလင်းပေးလေ၏။ ဦးရွှေပေလင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ကို ပိုတံ့၍

“မင်းတို့အဖေက အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ကြောင်းကို မင်းကို ပြောပြ
ရလေ။ ကာကယ်တော့ အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ပြီးသာ လျှောက်တောင်းခံတော့ကို
အားကယ်သို့ပေမဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ကျွမ်းကျင်ကြီးတစ်ကျွမ်းပေ။”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ဝတ်စားကို ကာကဲ လက်ထိုင်ကံလေ၏။

သူရိယ သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်အထိ ဦးရွှေပေလင်
ပြောသော အကြောင်းအရာဖားကို ရော့တော့လေ၏။ သူ့က ညီ
ကူလီဘဝဖြင့် အိပ်ကမ်းတွင် ကျင့်လည်နေကြပုံကို ဦးရွှေပေလင်ပြော၏။
ထိုကြောင့် အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ပြီး သို့သွားကာ စားပေးလိုသော မိန်းမ
လှလေးကို ကယ်တင်ရန် စိတ်ဝင်စား ထက် လက်ခံနိုင်၏။

ထိုညက သူရိယသည် အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ကြီးကို အိပ်မက်ထဲတွင်
စတူရလေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင်တော့ရသော အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ကြီးသည်
အလွန်လှပပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

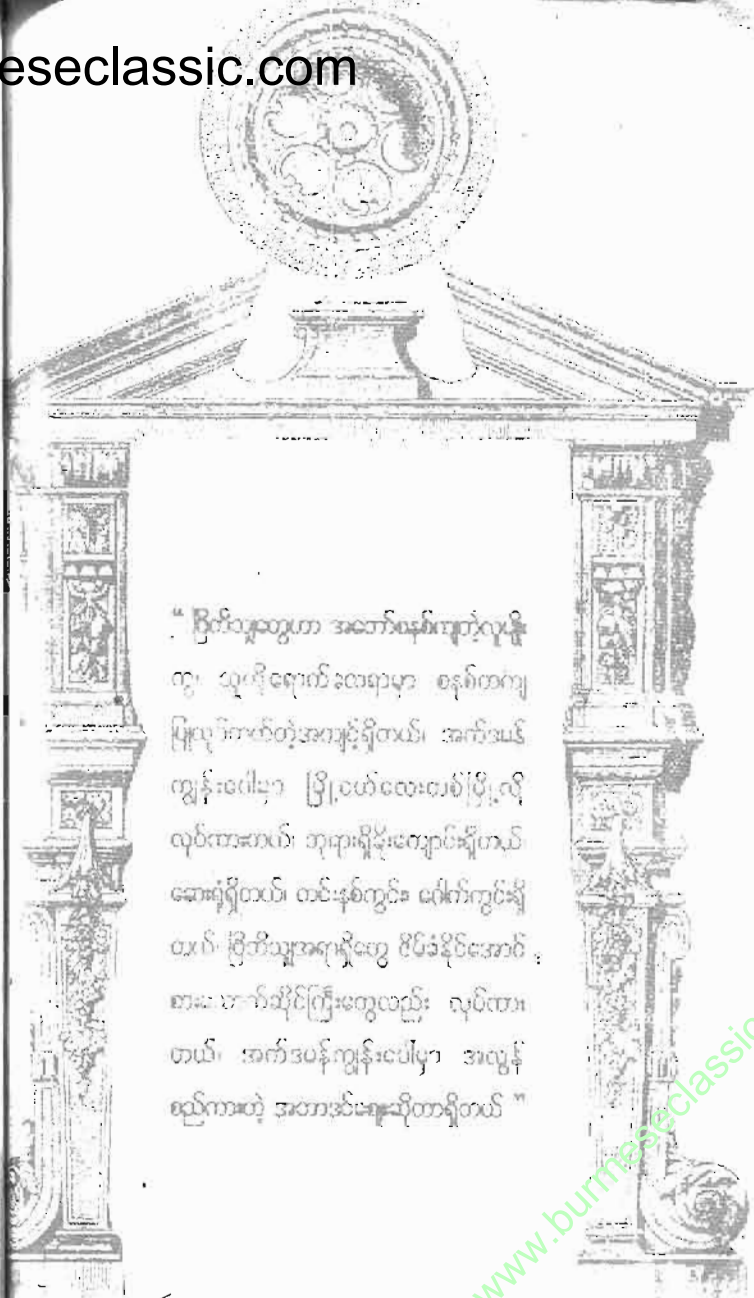

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးရွှေမောင်းက မနက်စောစောထ၍ ညက ကျန်သော ထမင်းကြမ်းများကိုကြော်လေ၏။ ထမင်းကြော်ပြီးသောအခါ ဘဲခွကြော်၊ ဝက်အူချောင်း၊ သရက်သီးသနပ်တို့ဖြင့် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလေ၏။ ထမင်းကြော်စားသောက်ပြီးနောက် ဦးရွှေမောင်းက သူရိယကို ကြည့်၍

“မင်းဒီနေ့ကစပြီး ကုလိအလုပ်ကို မလုပ်နဲ့တော့၊ မကြာမီ ခရီးသွားရတော့မယ်၊ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေတော့”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် သူ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ကာကိအကျီ အောင်းဘိနှင့် တောလိုက်ခားမြှောင်၊ ကြိုးရွှေ၊ နှစ်ချောင်းဆက်တုတ် ဗသည့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ထည့်လေ၏။

တောနာစာပေ

“ဗြိတိသျှထွားဟ အောက်ဖန်ကျက်လူနို့ ကွ၊ သူရိရောက်လေရာမှာ စနစ်တကျ ပြုလုပ်ကတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ အက်ဒယ် ကျွန်းပေါ်မှာ ဗြိတိသျှလေးတစ်ပုံ၊ လိုလုပ်ကားတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိတယ် ဆေးရုံရှိတယ်၊ တစ်နှစ်ကွင်း ပေါက်ကွင်းရှိ တယ်၊ ဗြိတိသျှအရာရှိတွေ ဝိမ်ခိုင်အောင် စားစာကပ်ဆိုင်ကြီးတွေလည်း လုပ်ကား တယ်၊ အက်ဒယ်ကျွန်းပေါ်မှာ အလွန် စည်ကားတဲ့ အစားအပ်အမျိုးမျိုးရှိတယ်”

မင်းမြတ်သူရ

နေနဲလ

နှစ်ပါးဆိုင်

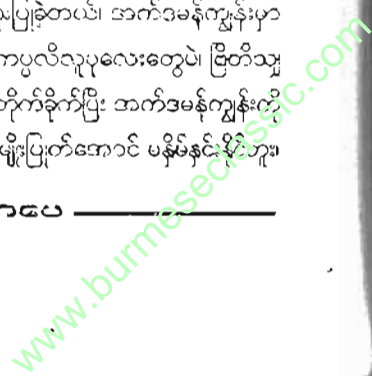
ငယ်စဉ်ကပင် ဦးရွှေမောင်းက ရုတ်တရက် ခရီးထွက်လျှင် လိုအပ်သော လှေကျင့်မှုများကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်ရန် တခဏချင်း အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးရွှေမောင်းက သူရိယ၏ ပြင်ဆင်မှုများကို ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုမြန်ဆန်နေရမယ်၊ အချို့သောလူတွေဟာ ခရီးလေးတစ်ကြိမ်ထွက်ဖို့အရေး ပြင်ဆင်နေတာ တစ်သက်လုံး အိပ်ပြောင်းတော့မဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်လိုက်ရဟဲ့ အပတ်အစားတွေနဲ့ ဟိုလီပိုလီတွေ မနည်းဘူး၊ တကယ်တော့ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ့်အတွက် အတွေ့အကြုံဗဟုသုတတွေ ငှာကြိုရတယ်၊ မျက်စိနဲ့နားကို အမြဲဖွင့်ထားရတယ်၊ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ပြောင်းတော့မဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းအပြည့်အစုံထည့်ပြီး ခရီးထွက်တဲ့သူတွေဟာ မျက်စိနဲ့နားကို ပိတ်ထားသလိုပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဦးရွှေမောင်းနှင့် လူဖလံလေးက သူရိယကို အက်ဒမန်ကျွန်းကြီးအကြောင်း အသေးစိတ်ရှင်းလင်းပြလေ၏။ လူဖလံလေးက ဆက်လက်၍

“ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့လက်အောက်မှာ အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကျွန်းကျတရားခံတွေထားဖို့ ကျွန်းအဖြစ်အသုံးပြုခဲ့တယ်၊ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ နေထိုင်တဲ့ မူလကျွန်းသားတွေကတော့ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေပဲ၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွေက ကပ္ပလီလူပုလေးတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းကို သိမ်းယူခဲ့တယ်၊ ဒီပေမဲ့ လူပုလေးတွေကို မျိုးပြုတ်အောင် မနှိမ်နင်းဖို့ဘူး။

ကပုလိလူပုလေးတွေဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းက လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ ဒိုအောင်းပြီး ဒီနေ့ထက်တိုင်နဲ့နဲ့တယ် သူတို့ဟာ ငြိတိသျှ အစိုးရကို အခဲမကျွေးဖြစ်ပြီး တောထဲမှာ သစ်ခတ်ဖို့ရောက်လာတဲ့ ကျွန်းကျတရားခံတွေကို အဆိပ်လူးမြားနဲ့ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငြိတိသျှတွေဟာ လူပုလေးတွေကို ပျိုးပြုတ်အောင် မနှိမ်နင်းနိုင်ဘူးလား”

“ ဂု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေပောင်းက ဝင်ရောက်၍

“ငြိတိသျှတွေဟာ လူပုလေးတွေကို ပျိုးပြုတ်အောင် မနှိမ်နင်းလို့ ခုတ်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းကျတရားခံတွေ ကျွန်းကတရားခံတွေ ကျွန်းကတွေကပြေးရင် အခေခံအပြစ်သဘောမျိုးဖြစ်အောင် မနှိမ်နင်းတဲ့ ထားခဲ့တာကွ၊ ကျွန်းက တွက်ပြေးချင်တဲ့ ကျွန်းသားတစ်ယောက်ဟာ လူပုလေးတွေရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရနိုင်တယ်လေး လူပုလေးတွေလက်က ကံကောင်းလောက်မပြီး လွတ်မြောက်သွား... ညီတောင်မှ မှန်တိုင်းထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းရမယ်လေ၊ ခနာက်ပြီးတော့ ကျွန်းလှိုင်းရေတပ်သားတွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရနိုင်တယ်၊ ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်းလှိုင်းရေတပ်သားတွေက အသေပစ်သတ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါတောင် အက်ဒမန်ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ အကျဉ်းသားတွေအများကြီးရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“အက်ဒမန်ကျွန်းက လွတ်မြောက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အများကြီးရှိတာပဲလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေပောင်းက ခေါင်းညှိတ်၍

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းက မလွတ်မြောက်တဲ့ အသက်ဆုံးတဲ့သူတွေ ပိုများတယ်၊ ကျွန်းကထွက်ပြေးချင်တဲ့သူဟာ ကျွန်းလှိုင်းရေတပ်သားတွေနဲ့ လူပုလေးတွေရဲ့လက်က လွတ်မြောက်ဖို့ခဲအောင်မှ မှန်တိုင်းထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ အသက်ဆုံးရတာများတယ်၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူတွေသာ အသက်ရှင်နိုင်တယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်းက ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ဆက်၍

“တစ်ကျွန်းမှာ ကျွန်းသားတွေအတွက် မျင်းရီငြိမ့်စေ့စေ့တွေရှိလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူပုလေးလေးက ပင်၍

“တကယ်တော့ ကျွန်းမှာ နေတတ်ရင် များစွာကြီးမားကြီးမားကျွန်းသားတွေ ကိုးကွယ်ဖို့အတွက် ပြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အကျဉ်းကြီးကျောင်းရှိတယ်၊ စေတီရှိတယ်၊ မြန်မာပြည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပွဲလမ်းတွေလဲရှိတယ်၊ ကျွန်းသားတွေဟာ မနက်ပိုင်းမှာ အစိုးရရဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ပေးပြီး နေ့တစ်ဝက်မှာ ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်ရာက ငွေရပြီး အိမ်ထောင်တွေကတော့ ပြုနိုင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့လူတွေကတော့ ကျွန်းကအဆောင်တွေမှာ ခနဲလိုခွင့်မပြုတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ နေထိုင်ရတဲ့ လုပ်ကွက်ကို ပြောင်း

ရွှေရတယ်''

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍
''အိဆိုင် တစ်ကျွန်းသမားတွေအတွက် ထင်သလောက်မဆိုပါ
ဘူး''

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍
''ကျွန်းမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ
မိသားစု ရပ်ကွက်တွေကို ရွှေပြောင်းနေထိုင်ပြီးရင် ဗြိတိသျှအစိုးရက
ပေးတဲ့ ထောက်ပံ့ငွေကို ရရှိကြတယ်။ လူပျိုမဟုတ်တော့ဘဲ ကုန်ကျစရိတ်
ပိုမိုလာတဲ့အတွက် ဗြိတိသျှအစိုးရက ထောက်ပံ့တာဖြစ်တယ်''

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက သဘောကျစွာဖြင့်
''အိဆိုင် ဗြိတိသျှအစိုးရဟာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ တစ်ကျွန်းသမား
တွေအပေါ် ဆက်ဆံတာ မဆိုးပါဘူး''

ဟု မှတ်ချက်ချပြန်၏။ လူပလံလေးဗလက ဝင်ရောက်၍
''ခါတင်ဘယ်ကမလဲကွာ၊ ကျွန်းကျတရားခံတွေရဲ့ သားသမီး
တွေဟာ လူတန်းစေ့ကျောင်းတက်နိုင်တယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ သူ့ယယ်
တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ကြားခွင့်ရှိတယ်။ ဒီကနေဆက်ပြီး
နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာတောင် ကျောင်းတက်ချင်ရင် ကျောင်း
တက်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ကွာ။ တကယ်တော့ တစ်ကျွန်းမှာ ငွေရှာတတ်ရင် သိပ်
လွယ်တယ်။ ပုလဲငုပ်မလား၊ တောနက်ထဲသွားပြီး ပျားရည် ရှာမလား၊
တစ်ကျွန်းမှာ ပျားရည် သိပ်ပြီးဈေးကောင်းတယ်။ တစ်ကျွန်းမှာ အကျဉ်း
သားအဖြစ်နေထိုင်ပြီး စီးပွားရေးကောင်းပြီး လုပ်ငန်းတွေပိုင်သွားတဲ့သူ

စေတနာစာပေ

တွေ အများကြီးရှိတယ်။ တစ်ကျွန်းမှာ အဘာဒင်ဈေးဆိုတာ ရှိတယ်။
ဒီဈေးကတော့ ကျွန်းမှာရှိတဲ့ အကျဉ်းသားတွေရော ထောင်အာဏာပိုင်
တွေပါ ဝယ်ယူတဲ့ ဈေးကြီးပဲ။ အဘာဒင်ဈေးဟာ အလွန်စည်ကားပြီး
ဈေးမှာ လိုချင်တာအကုန်ရတယ်။ အဘာဒင်ဈေးမှာ ပြန်မာပြည်နဲ့
အိန္ဒိယပြည်က လာပြီးဈေးရောင်းတဲ့ ဈေးသည်သွားများကြီးရှိတယ်''

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍
''ဟင် အကျဉ်းသားမဟုတ်ဘဲ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ဈေးရောင်း
တဲ့သူတွေရှိတယ် ဟုတ်လား''

ဟု ပေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ဝင်ရောက်၍
''ဈေးရောင်းတဲ့သူတွေတင် ဘယ်ကမလဲကွာ၊ ဈေးသောက်ဆိုင်၊
အရက်ဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားတဲ့သူတွေတောင် အများကြီးရှိတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ကျွန်းမှာငွေရှာလို့ကောင်းလို့ပဲ။ ပြည်ပမှာ ငွေ
ရှာတာ ထက်စာရင် တစ်ကျွန်းမှာ ငွေရှာရတာ ပိုလွယ်တယ်။ အကျဉ်း
သားတွေဟာ နေ့ဘက်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ညဘက်
မှာ သုံးဖြုန်းပစ်တာများတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ကျွန်းမှာ လောင်းကစား
ဝိုင်းတွေ သိပ်များတယ်။ အကျဉ်းသားတွေဟာ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ
မှာ ငွေကို အတိုင်းအတာမရှိ သုံးဖြုန်းကြတယ်''

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍
''အဲတော့ မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်။ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ စာရိတ္တ
ပျက်ပြားကုန်မှာပေါ့''

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

စေတနာစာပေ

“ဗြိတိသျှတွေက လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို မျက်လုံးမှိတ်ထားတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အကျဉ်းသားတွေ ကျွန်းမှာပျော်ပြီး ထွက်မပြေးဖို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် လောင်းကစားဝိုင်း၊ အရက်ဆိုင်၊ ဘိန်းဆိုင်တွေကို မဖမ်းဘဲ လွှတ်ထားတာပဲ၊ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ အိပ်ဆောင်ကြီးတွေမှာ ညဘက်ဆိုရင် အောက်လင်းမီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းပြီး လောင်းကြေးကြီးတဲ့ ဂျင်ဝိုင်း၊ မဲခိုင်းတွေ လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီလောင်းကစားဝိုင်းကြီးတွေမှာ လူသတ်မှုတွေ၊ မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟင်... ကျွန်းမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုအရေးယူသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူဖလဲလေးစလက ဝင်ရောက်၍

“ကျွန်းမှာ အပြစ်ထပ်ပြီး ကျူးလွန်ရင်တော့ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ စီလူလာအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲကို ရောက်မယ်၊ စီလူလာထောင်ကြီးကို ကျွန်းမရောက်မီ ပင်လယ်ထဲကတောင် လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ စီလူလာထောင်ကြီးရဲ့ ဗီသုကာလက်ရာဟာ အလယ်ခေတ် ဥရောပပုံစံအတိုင်း ရဲ့တိုက်ကြီးလို တည်ဆောက်ထားတယ်၊ စီလူလာထောင်ကိုတော့ အကျဉ်းသားအားလုံး ကြော်ငြာကြတယ်၊ အကျဉ်းသားအများစုကတော့ ကျွန်းမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်က လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ လူသတ်မှုတွေ အများဆုံးဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ လူသတ်မှုဖြစ်ရင် တရားခံမပေါ်တာကများတယ်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရ အာဏာပိုင်တွေကလည်း တာပန်ကျေ စစ်ဆေးပြီးရင်

အမှုပိတ်လိုက်တာများတယ်၊ ကျွန်းမှာဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုကို တရားခံကိုသိရင်တောင် ဘယ်သူမှ မဖော်တဲ့ဘူး၊ အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်လေ”

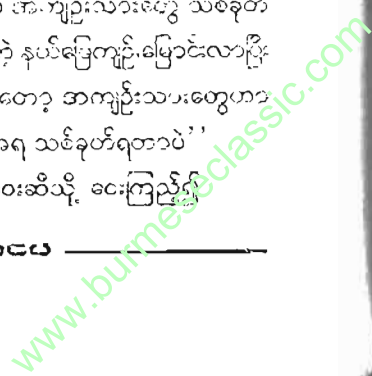
ဟု ပြောလေရာ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍

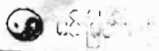
“ဒါဆိုရင် ကျွန်းပေါ်မှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုမရှိဘူးပေါ့”

ဟု ပေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ဝင်ရောက်၍

“ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တွေရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်းသားတွေ ကျွန်းမှာပျော်ပြီး ထွက်မပြေးဖို့ပဲ၊ တစ်ကျွန်းက အရေးယူခြင်းကိုခံရမဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်းကပြေးပြီးဆိုတာနဲ့ ကျွန်းလုံးခြံရံတစ်ဝှမ်းရဲ့ အသေပစ်သတ်ခြင်းကို ခံရမယ်၊ ကျွန်းလုံးခြံရံတစ်ဝှမ်းရဲ့ မော်တော်ဟာ ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်က ပင်လယ်ပြင်မှာ အမြဲကင်လှည့်နေတယ်၊ ကင်းလှည့်မော်တော်က ကျွန်းသားတစ်ယောက်ကို ချဉ်မှာတော့ရင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပရှိကဲ အသေသတ်ပစ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကျွန်းသားတစ်ယောက်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကို မရောက်ဘဲ အောက်ထဲမှာ ပုန်းခိုနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကပ္ပလီလူပုလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် သက်ပြတ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်ပယ်၊ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေဟာ အကျဉ်းသားတွေကို သိပ်ဖုန်းကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကျဉ်းသားတွေ သစ်ခတ်တဲ့အခါ တပြည်ပြည်း သူတို့ရဲ့အင်္ဂလိပ်ဘာသာနည်းနည်းလားပြီး အမဲလိုက်ရတာ ခက်လာလို့ပဲ၊ တကယ်တော့ အကျဉ်းသားတွေဟာ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တွေရဲ့ နှိုင်းစေချက်အရ သစ်ခတ်ရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက အဝေးဆီသို့ ဝေးကြည့်၍

“ဟဲ့... နံကျွန်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သိရတာတွေဟာ စိတ်ဝင်စား
စရာတွေပဲ။ ဦးရွှေမောင်းတို့က အက်ဒမန်ကျွန်းအကြောင်းကို
ဘာကြောင့် ဒီလောက်သိနေရတာလဲ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“အက်ဒမန်ကျွန်းကို အရင်က ငါ့အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးတယ်
ကွ။ ဟင်္သာရေခန့်ပဲ။ ငါတို့ရဲ့ မဟာစိန်ကိန်းကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်
တဲ့အခါ ဒေသရာဇာကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်အောင်လို့ကွ။ အက်ဒမန်
ကျွန်းမှာ မီးပွားလေးလုပ်ပယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြရင် အဲဒီမှာ နေထိုင်ဖို့
မခက်ပါဘူးကွာ။ အက်ဒမန်ကျွန်းကိုသွားပြီး စန္ဒာကို ကယ်တင်မဲ့
စိန်ကိန်းကြီးမှာ မင်းကလွဲရင် အားလုံးက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူတွေ
ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒာကို ပြန်မာပြည်ကိုခေါ်ဖို့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့
သူတွေအားလုံးကလွဲမှ မင်းက အဓိကနေရာက ပါဝင်ရမယ်လို့ ငါ
ယုံကြည်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ဦးရွှေမောင်းကို လှမ်းကြည့်၍

“ဦးရွှေမောင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို
ကလေးလုစမ်း အေးခိုင်းကြီးနေပြန်တာမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းဟာ ရှုပတ်ပေမဲ့ ဖြတ်ထိုးဥာဏ်ကောင်းပြီး ကိုယ်ခံပညာ
မှာ ပထမကန်းပဲ။ အဲဒီလိုဟာသိရတာ ငါသိတယ်။ အဲပေမဲ့ စန္ဒာကို ကယ်
တင်ဖို့ အဲဒီမှာ ငါ့အနေနဲ့ အရေးအခင်း ဒီဇွန်မှာ ကျယ်ချင်းဖြစ်နေလို့
စန္ဒာကို နှုတ်ခင်အောင် ပြောပြနိုင်ပယ်တို့တဲ့အချက်ပဲ။ စန္ဒာဟာ မင်းရဲ့

ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းမှုကြောင့် မြန်မာပြည်ကို လိုက်လံလှည့် သူရိယစန္ဒာ
ဂိုဏ်းချုပ်အရာကို ဆက်ခံပယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ဦးရွှေမောင်း၏စကားကြောင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီး ပြန်လည်ရှင်သန်ဖို့အတွက် ကျုပ်ရဲ့
ကိုယ်စွမ်းဥာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပြုပို့တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့
မွေးစားမိခင်နဲ့ ဖခင်လက်ထက်မှာ ပျက်ဆီးခဲ့ရတဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီး
ကို ကျုပ်လက်ထက်မှာ ပြန်လည်အောင်မြင်ရမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်
တယ်”

ဟု ကတိပြုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက လက်သီးဆုပ်၍

“မင်းရဲ့စကားကို ကြားရတာ ငါ့အားရတယ်ဟေ့၊ မင်းကို အနှစ်
နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လူစွန့်စားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရကုန်
နပ်ပြီဟေ့၊ မင်းဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင် အနှစ်နှစ်အလလ လေ့ကျင့်ပေးတဲ့
အတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံနေ
ပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယသည် ဦးရွှေမောင်း၏စကားကြောင့်
ငယ်စဉ်ဘဝက အခြားသော ကလေးများနှင့်မတူဘဲ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း
သော လေ့ကျင့်မှုများကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်
လာ၏။

ဦးရွှေမောင်းသည် သူရိယ ငါးနှစ်သားအရွယ်ကပင် ရေကူးသင်
ပေး၏။ အပြေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်

တောင့်တင်းစေရန် လက်မောင်းနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာကို တွန်းတင်လေ့ကျင့်
ခန်းများကို ထီးနှစ်သားအရွယ်ကပင် အကြိမ်တစ်ရာ ပြုလုပ်စေ၏။

သူရိယသည် ယခုအသက်အရွယ်တွင် လက်မောင်းတွန်းတင်
သော လေ့ကျင့်ခန်းကို ပာစီပြိုင်တည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်
ပြုလုပ်နိုင်၏။

တို့ကြောင့် လူငယ်ချင်း လက်မောင်းအားလုံးသော လေ့ကျင့်ခန်း
များတွင် မိမိကသာ အနိုင်ရခဲ့၏။ သူရိယသည် ငယ်စဉ်ကပင် သိုင်းပညာ
ကို ပရိပနားလေ့ကျင့်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်သတိရပြန်၏။

မင်းမြတ်သူရ

၆၀ ပန်းစား၊ နှစ်ကြိမ်စားများ - ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇)၊ အပယ်ကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊
ရန်ကင်းသို့ စာပို့ပေးရန် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဦးရွှေမောင်းသည် လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာကိုသာမက ကုတ်၊
ခား၊ ကြာပွတ် စသည့် လက်နက်များကိုလည်း ကျွမ်းကျင်အောင်
လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။

သူရိယသည် လက်ရုံးရည်သာမက နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံအောင်
လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ ဦးရွှေမောင်းသည် မြန်မာရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော
သူရဲကောင်းများအကြောင်းကို သင်ပြပေးခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကိုလည်း
သင်ပြပေးခဲ့၏။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ဟိန္ဒူစကားတော်များကို ကျွမ်းကျင်
အောင် သင်ပြပေးခဲ့၏။ သူရိယသည် ငယ်စဉ်က ပညာရပ်များစွာကို

www.burmeseclassic.com

သင်ကြားခဲ့ခြင်းကို ယခုအချိန်ရောက်မှ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့၏။
ဦးရွှေမောင်းသည် မိမိကို လူစွန့်စားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ငယ်စဉ်ကပင်
လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင်ပူ သူရိယတို့သည် ဈေးကြီးသို့ ဘွားကာ ခရီး
ထွက်ယူခဲ့အတွက် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များကို ဝယ်ယူကြ
လေ၏။

သူရိယနှင့် ဗလာသည် မကြာမီ ခရီးထွက်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့်
စိတ်အားတက်ကြွနေလေတော့၏။

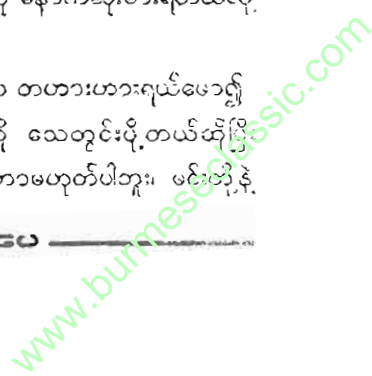
အိမ်ထဲသို့ ခြောက်ရက်ခန့်

အနီးအနားကား နေရာများ
မြင်ရသလို မင်္ဂလာပင် များစွာရှိကြောင်း

စနေနေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးရွှေမောင်းသည် သူရိယတို့ စား
သောက်ရန် ဟင်းအမယ်များစွာပါဝင်သော မနက်စာကို စီစဉ်ပေးလေ၏။
သူရိယသည် ဟင်းခွက်ပျား နှေးပြားလှသဖြင့် ပြောဆိုလေရာ လူဖလံ
လေးဗလာက ရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ... ဝါတို့ကို သေတွင်းထဲသွားမယ်ဆိုပြီး ဦးရွှေမောင်းက
အဝကျွေးတာကွ အက်ဒမန်ကျွန်းကို သွားတဲ့ခရီးမှာ အသက်အန္တရာယ်
နဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ဦးရွှေမောင်းရဲ့ လက်ရာကို နောက်ဆုံးစားရတယ်လို့
သဘောထားလိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဦးရွှေမောင်းက တဟားဟားရယ်မော၍
“ဟားဟားဟား... မင်းတို့ကို သေတွင်းပို့တယ်ဆိုပြီး
မနက်စာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ကျွေးတာမဟုတ်ပါဘူး မင်းတို့နဲ့

ခွဲခွာတဲ့အမှတ်တရ အနေနဲ့ကျွေးတာ တကယ်တော့ ငါသာ သန်သန်
မာမာရှိသေးရင် မင်းတို့ နဲ့အတူ အက်ဒပန်ကျွန်းကိုလိုက်ပြီး စွန့်စားခန်း
တွေ ဖွင့်တာပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောဆိုရင်း အိမ်အနောက်သို့ သံတူရွင်းတစ်ချောင်းကိုင်ကာ
ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဟောင်းနွမ်းသော အိုးကလေး
တစ်လုံးကို ပိုက်၍ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍
ဗလက ရယ်မောကာ

“ ဦးရွှေမောင်းက ငါတို့ကို အမွေပေးတော့မယ်ကွ ”

ဟု ပြောဆိုပြီး နောက်ပြောင်လေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက သူရိယတို့
ရှေ့သို့ရောက်ပြီး အိုးကလေးကို သွန်ချလိုက်သောအခါ ဒဦးအတွင်းမှ
အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသော ပုလဲလုံးများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ဦးရွှေမောင်းက

“ ဟောဒီပုလဲတွေကို မင်းတို့လက်ကို ငါအပ်လိုက်မယ်၊ လမ်း
ခရီးမှာ လိုအပ်တာကို သုံးပေတော့၊ မင်းတို့သွားမဲ့ခရီးဟာ ငွေလမ်းခင်း
ပြီး သွားလှပဲခရီးကွ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလက ပုလဲလုံးများကို အဝတ်အိတ်တစ်လုံး
ဖြင့် ထည့်၍

“ ဟဲဟဲ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တော့ ဒီအချိန်ကစပြီး သူဌေး
ပြစ်ပြီဟေ့၊ ဒါကြောင့် ဦးရွှေမောင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက ဗလကို ကြည့်၍ ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ

“ မင်းက သေကာနိုးရိက္ခာယူမယ်ပေါ့လေ၊ ရုပ်တယ်ကွာ
သေတဲ့လူရဲ့ဆန္ဒကို နောက်ဆုံးကျန်တဲ့လူတွေက လိုက်နာရမှာပေါ့၊
သဘောရှိသုံးပါကွာ ”

ဟု ပြန်လည်နောက်ပြောင်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးရွှေမောင်းက သူရိယအိမ်အနားသို့ပျောက်လာပြီး
ပန်းကိုဖက်ကာ

“ ဒီမှာ သူရိယ မင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ
လှေကူငံသင်ကြားခဲ့တာ စန္ဒာကို မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်ပြီး သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
ချုပ်လုပ်ခိုင်းမလို့၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်ပြင်တောင် အဖွဲ့
ကုန်ကြီးစားပါကွာ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယကသူ၏ ကိုယ်စွမ်းဥာဏ်စွမ်းရှိသမျှ
ကြိုးပမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ၍ ကတိပြုလေ၏။ ဦးရွှေမောင်းက
သူရိယနှင့် ဗလကိုယ်စား လမ်းခရီးနှင့် ပတ်သက်၍ အကြိမ်ကြိမ်မှာကြား
ပြီးနောက် ဦးရွှေမောင်းက

“ တကယ်တော့ အက်ဒပန်ကျွန်းကို မြေဝင်နေထွက်ရင် အ
ကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က မဲလုံးနဲ့ ဇင်ယော်ကို ခေါ်ရဦးပယ်
ဆိုတာ မြတ်ကထွက်လို့မရသေးဘူးပေါ့၊ မဲလုံးရှိတဲ့ အထက်မြန်မာပြည်
ကို အရင်သွားပြီး ဇင်ယော်ကိုခေါ်ကွာ၊ လူစုံရင် အက်ဒပန်ကျွန်းကို
အပြန်ဆုံးသွားပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ မြိတ်မှာ ငါ့... ရှိတော့ကူး၊
မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး တစ်စီကွဲနေတဲ့ သူရိယစန္ဒာ ဂိုဏ်းဝင်... တွေကို
ပြန်ဖို့ စည်းရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မှ သူရိယနှင့် ဗလသည် မြတ်မှု ကားလမ်းခရီးဖြင့် ပြန်လာပြည် အထက်ပိုင်းသို့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ သူရိယသည် အတိတ်ကားကြီးဖြင့် ခရီးအရှည်ကြီး ထွက်ခွာပြီးနောက် ပြန်လာပြည် အထက်ပိုင်းသို့ ဘရွှေရွှေ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ သူရိယသည် ပြန်လာပြည်အထက်ပိုင်းရှိ ရှမ်းလူကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေလေ၏။

သူသည် ဤခရီးလမ်းကို ပထမဦးဆုံး စတင်ထွက်ခွာဖူးသဖြင့် မြင်သမျှ အထူးအဆန်းဖြစ်၍ နေလေ၏။ သူရိယသည် မြင်းခြံဖြူသို့ ရောက်သောအခါ ဗလက ကားပေါ်ပုဆင်း၍

“ဒီအရပ်မှာ ငါ့အိမ်နီးဆူကြီး မဲလုံးနေတာကွ၊ မဲလုံးရှိတဲ့ရွာကို လှည်းလမ်းနဲ့ သွားကြရမယ်၊ မဲလုံးနဲ့တွေ့ရင် မဲလုံးဟာ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယတို့သည် လှည်းလမ်းဖြင့် နေ့တစ်ဝက် ခန့် ခရီးဆက်ကြပြီးနောက် ဤများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မဲလုံးဆိုသော လူရှိရာ ရွာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

သူရိယတို့သည် ရွာ အနီးသို့ ရောက်လာသဖြင့် လမ်းကြုံလိုက် လာသော လှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။ လူမလဲလေးဗလသည် ရွာသို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ သွားလေ၏။ အတန်ကြာအောင် သွားပြီးနောက် ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ ရန်ဖြစ်နေသော လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလင်မယားရန်ဖြစ်နေပုံကို တစ်ရှာလုံးရှိ ကလေးများက ပိုင်းဘုံ ၍ ကြည့်ရှုပြီး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကာနေလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်း

၏ ကြည့်၍ သူရိယသည် ရယ်မျှင်စိတ်ကို ပထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်လာပီလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လင်မယားနှစ်ယောက်အနက် မိန်းမဖြစ်သူမှာ ခန္ဓာကိုယ်အလွန်သေး၍ ဝိနိမိန်သွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သော်လည်း လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို ဝါးခြမ်းခြားဖြုတ် လိုက်လံ ရိုက်နှက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူထွားကြီးသည် သေးငယ်သောမိန်းမ၏ ဝါးခြမ်းခြားကို အလွန် ကြောင့်ရွံ့ဟန်ဖြင့် အိပ်ဝင်းထဲတွင် ဟိုသည်လှည့်ပတ်၍ အော်ဟစ်ပေး လွှားနေလေ၏။

မိန်သွယ်သောမိန်းမသည် ဒေါသပုန်သနေဟန်ဖြင့် လူထွားကြီး ကို ဝါးခြမ်းခြားဖြင့် လိုက်လံရိုက်နှက်နေ၏။ လူထွားကြီးက

“မိန်းမရေး တော်ပါတော့၊ ကြောက်ပါပြီဗျာ၊ နေ့ခင်းမလုပ်တာပဲ ဟဲ့”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမဖြစ်သူက စိမ်းပြေဟန်ပရိုက် “နင်ဘယ်တုန်းက ငါ့စကားနားထောင်လို့လဲ၊ နန်းလို ကောင်ပျိုး ကို ယောက်ျားတော်ရတာ ကြာရင် ငါ့ရှက်လာပြီ၊ နင်အတွင်းကြောင့် ငါ့ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရသလဲ၊ သိရဲလား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။ ထိုအခါ လူထွားကြီးက ခြစင်းထဲရှိ သစ်ပင်များကို လှည့်ပတ်၍ ပြေးလွှားနေသော

“မိန်းမနောက်ဆိုရင် မျက်နှာမငယ်ရတော့ပါဘူး၊ မျက်နှာကြီး ကြီးရပါစေမယ်၊ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်၊ ရုပ်လိုက်ပဲတော့၊ ကြာရင် မိန်းမ မောနေလိမ့်မယ်”

ဟု တောင်းပန်ရာ ပိန်သွယ်သွယ် မိန်းမက ခါးထောက်၍
“နင်ကတိပေးပေါင်းများလှပြီ၊ နင်ကတိကို ငါယုံလို့ ထာဘိတေ
တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်ချွတ်ပေါင်ရတာ၊ ဝတ်ဝရာမရှိဘော့ဘူးဟဲ့၊ ဒီထာဘိ
ဟာ နောက်ဆုံးထာဘိပဲ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လူထွားကြီးက
ပြေးလွှားရင်းဖြင့်

“ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံပြီး နောက်ဆုံးထာဘိပဲ ချွတ်ပြီး ပေါင်
လိုက်ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ပိန်သွယ်သွယ်မိန်းမသည် ပိုမို၍ ဒေါသပူပန်
ထသွားပြီး

“ဟဲ့ကောင်၊ နင်ယုတ်မာလှချည်းလား၊ အရှက်မရှိဘူးလား၊
နောက်ဆုံးထာဘိကို ပေါင်မှ ငါက ဘာကိုဝတ်ထားလှမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူထွားကြီးက သစ်ပင်ကွဲကွယ်၍

“ထာဘိမရှိဘဲ ပုဆိုးလတ်ထားလိုက်ပေါ့မိန်းမရယ်၊ စိတ်ကို လျော့
ပါး တကယ်တော့ ပုဆိုးနဲ့ထာဘိဆိုတာ ဘာမှမကွာပါဘူး၊ နှစ်ထည်စလုံး
ချည်နဲ့ပဲ ရက်လုပ်ထားတာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောဆိုရာ ပိန်သွယ်သွယ်မိန်းမသည် စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ သူမလက်ထဲရှိ ဝါးခြမ်းပြားကို ကောက်သို့ ပစ်ချကာ အန်နီ
သစ်ရုတ်စားပကြီးကို ကိုင်၍

“သေပေတော့”

ဟု ကြိုးခါတော့ လူထွားကြီးကို လိုက်မလေ၏။ လူထွားကြီးသည်

မိန်းမ၏စိတ်ကို သိဟန်ဖြင့် ခြင်းထဲ၌ မနေဝံ့တော့ဘဲ ခြံပြင်သို့
ပြေးထွက်လာလေ၏။ ကလေးများလည်း လူထွားကြီးနှင့် ပိန်သေးသေး
မိန်းမ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူမလဲလေးပလသည် လူထွားကြီး၏ရှေ့မှ
ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ရပ်လိုက်ရမ်း၊ မပြေးနဲ့တော့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ လူထွားကြီးသည် သူ၏ခြေလမ်း
ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်သူကို ဒေါသတကြီးကြည့်ပြီး လူမလဲလေးကို မြင်သောအခါ

“ပလ”

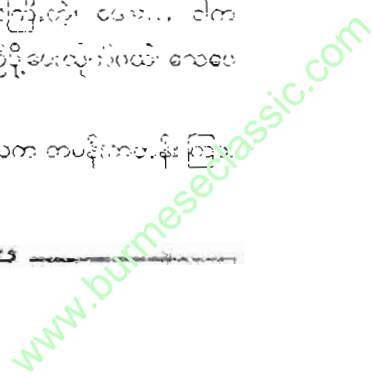
ဟု အော်ဟစ်ကာ လူမလဲလေးကို ပြေးမက်လိုက်လေ၏။
လူထွားကြီးသည် ဗလ၏သေးငယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှော်လင့်မိ၍

“ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်ဆုံရတာ ဝမ်းသာလို့ကံသာကွာ၊ မင်းတို့
လာမှ ငါလည်း ငရဲဘုံက လွတ်တော့မယ်၊ ငရဲသားကြီးနဲ့ နေရတာ
တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စားမကြီးကိုကိုင်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းလိုက်ကြည့်
နေသော မိန်းမက

“အောင်မယ်၊ ငါ့ကိုများ ငရဲသားကြီးတဲ့၊ ပေး... ငါက
ငရဲသားဆိုရင် နင်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ငရဲပြည်သို့ ပေးလို့ပါပဲဟေ့ ဘေး
တော့”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ လူမလဲလေးပလက တပုခိုးကပန်း ကြား
ဝင်ရပ်၍ လက်ကားပြကာ

“ဟိုး... ဟိုး... တော်ပါတော့ပိန်သေးမရယ်၊ ကျုပ်တို့ကြားကနေ ငတ်ပန်းပါရစေ”

ဟု ဆိုကာ လွယ်အိတ်ထဲရှိ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်၍ ပိန်သေးမ လက်သို့ အပ်လိုက်သောအခါမှပင် ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားပြီး

“ရှင်တို့ သိပ်လိမ္မာတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ သိပ်မိုက်တယ်၊ ပြောလို့ဆိုလို့ နားမဝင်ဘူး၊ ဒီနေ့ညနေစာကို ရှင်တို့အတွက် ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးရမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူဖလံလေးဗလက ရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ... ပေါင်ထားတဲ့ထဘီတွေ ပြန်ရွေးလိုက်ဦးနော်၊ တော်ကြာ မြင်ပကောင်းရှုမကောင်း မြင်ရဦးမယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ပိန်သေးမဆိုသော မိန်းမသည် လက်ထဲရှိ ဓားမကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ လူထွားကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ

“ရှင်ကကောင်းတယ်မှတ်ပါ၊ ဧည့်သည်တွေမရှိရင် ရှစ်မလွယ်ဘူး”

ဟု ကြီးမားလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် လူထွားကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလှိုက်ပြီး

“ဖြူ... ပြူ... မင်းကို ယူခဲ့ပီတာ ငါသိပ်မှားတယ်၊ ဒင်းမျက်လုံးထဲမှာ အချိန်ပြည့် ပိုက်ဆံပဲပြင်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံသာပြင်နေရလို့

ကတော့ အရူးမတစ်ယောက်လို တစ်ရွာလုံးရှေ့ ကပြဆိုလည်း ကပြမဲ့မိန်းမ”

ဟု ညည်းညူနေလေတော့၏။ ထိုအခါ ဗလက လူထွားကြီး၏ ပန်းကိုပုတ်၍

“ဟေ့ကောင်မလုံး၊ မင်းမိန်းမကြီးကို မေ့ထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါတို့ အရေးတော်ပုံစတော့မယ်ကွ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မဲလုံးဆိုသော လူထွားကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“တကယ်လား သူငယ်ချင်းရယ်၊ အရေးတော်ပုံစရင် ဝမ်းသာပျက်တာကွာ၊ ဒါဆိုရင် ပိန်သေးမမြဲမြဲရဲ့ လက်က လွတ်တော့မယ်ကွာ၊ ပျဲနဲ့ပေါင်းသင်းရတာ တစ်ရက်ကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးကွာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ပညာရှိကြီးဟန်ပန်ဖြင့်

“နဖူးမောက်မောက် နှာယောက်ကောက်ကောက်ကောက် ဖိနောင်တိုမပေါင်းအပ်တဲ့မိန်းမမျိုးကို မင်းပေါင်းသင်းမိတာကိုး၊ ကြည့်ပါလား၊ ဆွဲက နီကြောင်ကြောင် အသားက နီစပ်စပ်နဲ့ ရှုပ်ပြာပြာမိန်းမမျိုးကို မင်းမို့လို့ သည်းညည်းခံပြီး ပေါင်းနေတယ်ကွာ၊ အပြန်ဆုံး ကွာလိုက်၊ ကွာလိုက်”

မြောက်ပင့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးဆိုသော ဗလကြီးကလည်း

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျမ်းတွေမှာပါတဲ့ မပေါင်းအပ်တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အကျင့်လက်ကွဏာအားလုံး သူ့ဆီမှာရှိတယ်၊ အပျင်းကြီးတယ်၊ အအိပ်ပိုတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိအောင် တစ်

www.burmeseclassic.com

ပြန်လှည့်

အနုပညာ

နှစ်ပါးဆိုင်

သူရိယတို့သည် ထိုနေ့ညက ပိန်သေးမ မြဲဖြူလက်ရာဖြင့် ထမင်းစားရလေ၏။ ပိန်သေးမသည် ထမင်းချက် လက်ရာကောင်း လှသဖြင့် သူရိယတို့ ထမင်းစားဝင်လှ၏။

ဗလက သန်ဘက်ခါတွင် ခရီးဆက်မည်ဖြစ်ကြောင်း မဲလုံးကြီးကို ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ခရီးမထွက်မီ ငါလုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟဲဟဲ... မင်းရဲ့ပိန်သေးမကို ကွာရှင်းသွားမယ်ပေါ့၊ ကောင်း တယ်ကွာ၊ ငါထောက်ခံတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မဲလုံးကြီးသည် ဗလကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မဲလုံးကြီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင်

မည်သူ့ကိုမျှ မခေါ်ဘဲ မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဗလက မဲလုံးကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍

“မဲလုံးကြီး ပြုတက်ပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ပစ္စည်းဝယ်တာဖြစ်မယ်”

ဟု ဖုတ်ချက်ချလေ၏။ မဲလုံးကြီးသည် မြို့မှ အထုပ်ကြီးထမ်း၍ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ဗလနှင့်သူရိယသည် မဲလုံး၏လက်ထဲရှိ အထုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေစဉ် မဲလုံးက အထုပ်ကြီးကို ဝန်းခနဲချ၍

“ဟောဒီမှာ ပဒုမ္မာပိတ်စ၊ ဟောဒီမှာ ဝုရတိလုံချည်၊ ဟောဒီမှာ မျက်နှာခြေမှုန့်၊ အားလုံးမိန်းမအတွက်ချည်းပဲ၊ ဟောဒါက ဝါမိန်းမကြိုက်တဲ့ စာလေးခွေနဲ့ ဓားလှီးပုန့်”

ဟု ဆိုကာ သူ့မိန်းမအတွက် အသုံးအဆောင်များကို တစ်ချို့တစ်ခု ထုတ်ပြလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဗလက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်

“ဟေ့ကောင် ခရီးထွက်ဖို့ ပြုတက်ပြီး အသုံးအဆောင်ဝယ်တာကလည်း မင်းအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မပါပါလား၊ မင်းမိန်းမအတွက် ချည်းပါပဲလား”

ဟု တအံ့တဩ ရေခွတ်လေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးက ရယ်မော၍

“ငါ့အတွက် မလိုပါဘူး၊ တကယ်လိုတာက မိန်းမအတွက်ကွ ဝါတို့ခရီးက အန္တရာယ်သိပ်များတယ်၊ ကံကောင်းထောက်မမှ အသက်ရှင်ပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာရမှာကွ၊ ဒါကြောင့် မိန်းမအတွက်ပဲ ဦးစားပေးဝယ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ၏စကားကို နားထောင်၍ ဗလက နှာခေါင်း

ရံ၍

“ဟေ့ကောင် မင်းမနေ့ကပြောတော့ မိန်းမကို လူကြီးစုံရာနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမယ်၊ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးဆို၊ ဘယ်လိုပြစ်တာလဲ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက တဟဲဟဲရယ်မော၍

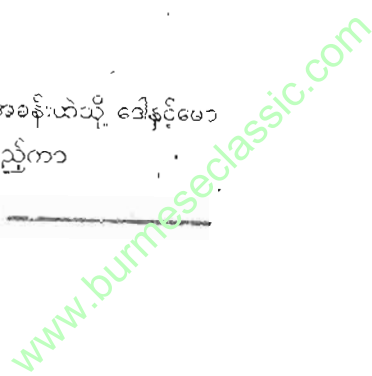
“ဟဲဟဲ... မင်းအတော်ညှဲသေးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ မိန်းမမရတာဖြစ်မယ်၊ လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားတဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုက်မိတဲ့ အခါလည်း ဂိုဏ္ဍာပေါ့၊ ဝါမိန်းမကို ဟောဒီခွည်းတွေနဲ့ မျက်နှာလှုပ်မလိုကွ၊ ဝါမိန်းမက တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်၊ ရှင်တို့ခရီးထွက်ရင် လတွေ နှစ်တွေ အများကြီးကြာတယ်၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်သည်းမခံတော့ဘူး၊ တစ်နှစ်ထက်ပိုကြာရင် နောက်ယောက်ျားယူမယ်လို့ ကြုံးအီးထားတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် မိန်းမနောက်ယောက်ျားမယူအောင် ခရီးမထွက်ခင် တောင်းပန်ထားမလို့”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဗလက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဟေ့ကောင် ပင်းကိုယ်လုံးကြီးကို ပြန်ငုံကြည့်စမ်း၊ ကျားကိုးစီး ဓားလှီးမကုန်ဘူး၊ ဒီလိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ မိန်းမကို ဒီလောက်ကြောက်ရယလား၊ ညှပ်ပါကွာ”

ဟု ညည်းညူးလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝါမိန်းမသေးပပြုပြသည် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ဝင်ရောက်လာပြီး လူဖလံလေးဗလကို ကြည့်ကာ

“ဒီမှ ရှင်တို့ ကျွန်မယောက်ျားကို ဘာလိုမြှောက်ပေးနေတာလဲ ရှင်တို့ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့ဘဝလေးကို အမြဲ တမ်းအနှောင့်အယှက်လာပေးတယ်၊ ဟိုတစ်ကြိမ်တုန်းကလည်း ကျွန်မ ယောက်ျားကို နှစ်တွေအများကြီးကြာအောင် ခေါ်သွားတယ်၊ အခုလည်း ရှင်ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေး အတွက် တကယ့် မာရ်နတ်ပဲ”

ဟု အပြစ်တင်လေရာ လူဖလံလေးသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး “ကျုပ်က မာရ်နတ်ပဲဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားယောက်ျားမဲလုံး ကြီးကိုက စွန့်စွန့်စားစား နေချင်တာ၊ သူဟာ သမာဂိုးကျဘဝနဲ့ ဘယ် တော့မှ မပျော်ဘူး၊ လက်ရေပွဲတွေမှာ လိုက်ထိုးရင်ထိုးမယ်၊ လက်ရေ မထိုးရရင် ဒီလိုစွန့်စားခန်းတွေလျှောက်ပွင့်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပိန်သေးမက မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍ “စွန့်စားခန်းတွေပွင့်ရအောင် သူက လူပျိုလေးမဟုတ်ဘူးရှင်၊ မိန်းမနဲ့ ရှင်တို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဟုတ်ဘူး၊ အခုလည်း ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး အန္တရာယ်များတဲ့ ခရီးကြမ်းကို ထွက်ဦးမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ကံကိုက ဆိုးပါတယ်ရှင်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ငိုယိုလေတော့၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက သူ့မိန်းမ ၏ပခုံးကို ဖက်၍ ချော့မော့ကာ “မိန်းမရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ကျုပ်မကြာပါဘူး၊ အမြန်ဆုံး ပြန် ရောက်လာမှပါ၊ ကျုပ်ခရီးသွားနေတုန်း လိုအပ်တာတွေကို မိန်းမ အတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူဖလံလေးထဲက ခေါင်းညိတ်၍ “ဟုတ်ပါတယ် မပိန်သေးရယ်၊ မဲလုံးကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ခရီးထွက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားသုံး ဖို့ငွေတွေ”

ဟု ဆိုကာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို သူမအရှေ့သို့ ချပေးလိုက် လေ၏။ ပိန်သေးမသည် ငွေစက္ကူများကို မြင်သောအခါ မျက်နှာဝင်းပ သွားပြီး ငိုယိုနေရာမှ ရပ်တန့်၍

“ရှင်တို့ ကျွန်မယောက်ျားကို အကြာကြီးခေါ်မသွားနဲ့နော်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝလက “ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖော်မရှိလို့ ပျင်းပြီးကျန်ရစ်မှာစိုးလို့ လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ပိန်သေးမက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး “ရှင်တို့ဟာ အလိုက်ကမ်းဆိုးကို မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် မိန်းမ မရဘဲ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ” ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ပူ သူရိယတို့သည် မဲလုံးကြီးကိုခေါ်၍ မြို့တစ်မြို့
ပြီးတစ်မြို့ဖြတ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းခရီး၌ မဲလုံးကြီးက

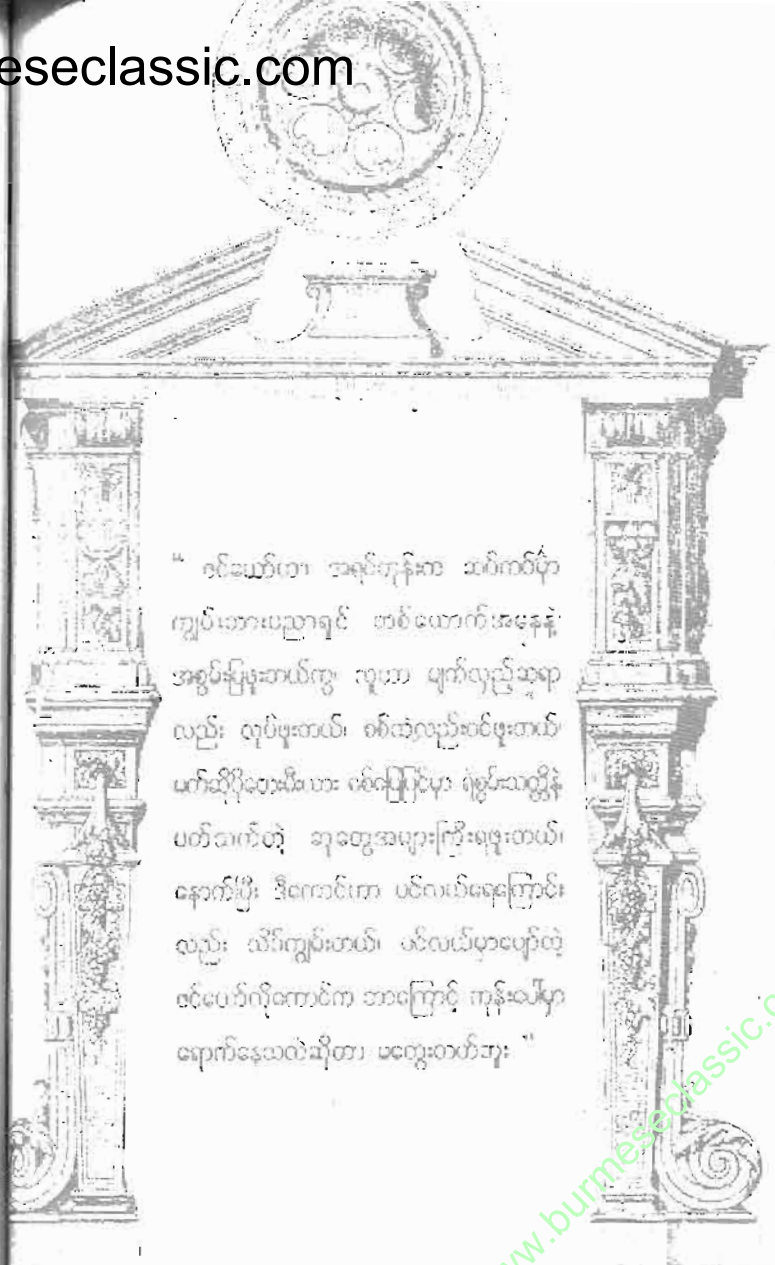
“ဟဲဟဲ ဇွန်စားခန်းတွေ တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာ
ကောင်းလိုက်တာကွာ။ ဒါနဲ့ ဇင်ယော်ကို သွားရှာလို့ တွေ့ပါ့မလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဝလက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“အက်ဝပ်န့်ကျွန်းကိုသွားရတာ မပင်ပန်းဘူး။ မြန်မာပြည်အနှံ့
အပြားမှာရောက်နေတဲ့ ပင်းတို့ကို လိုက်ရှာရတာ ပင်ပန်းတယ်။ ဇင်ယော်
တစ်ယောက်လဲ ဘာတွေ ဖုတ်ဖတ်ဖုတ်က ဖြစ်နေသလဲမသိဘူး။”

ဟု ရေတွတ်လေ၏။ ဖြစ်စကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဇင်ယော်

ဝေတနာစာပေ

“ ဇင်ယော်ဟာ အရပ်ကျွန်းက ဆက်ကပ်ပုံ
ကျပ်ဘော့ပညာရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့
အစွမ်းမြို့မှူးတယ်ကွ။ ဂူဟာ မျက်လှည့်ဆရာ
လည်း လုပ်ဖူးတယ်။ စစ်ထဲကလည်စင်ဖူးတယ်
ပက်ဆိုဂိုဗေးယီးဟာ စစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့
ပတ်ဘက်တဲ့ ဆုတွေအများကြီးရဖူးတယ်။
နောက်ပြီး ဒီကောင်က ပင်လယ်ရေကြောင်း
လည်း သိပ်ကျွမ်းတယ်။ ပင်လယ်မှာပျော်တဲ့
စင်ပေရ်လိုကောင်က ဘာကြောင့် ကျန်းသန်မှာ
ရောက်နေသလဲဆိုတာ မတွေးတတ်ဘူး။ ”

မင်းမြတ်သူရ

ဧနနဲဂပ

နှစ်ပါးဆိုင်

နေသည်ဆိုသော အရပ်သို့ ရောက်လေ၏။ လူပလံလေးတလက မွား
လှည်းတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ဖျက်နှာရုံမဲကွာ

“ငါတို့လိုက်ရှာတဲ့ကောင်တွေအားလုံး မြို့ပေါ်မှာ တစ်ယောက်
မှ မရှိဘူး၊ တောခေါင်ခေါင်ရွာမှာနေတဲ့ ကကယ့် တောသားတွေပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်ရာ မဲလုံးကြီးက ဝလ၏။ ရုံးကိုပုတ်၍

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့က မြို့ပေါ်မှာတင်ပကဘူးကူး၊ ကမ္ဘာပေါ်
မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာကောင် ဘည်းခိုခွဲဘူး
တယ်၊ တကယ်တော့ မွမ်းကျပ်နေတဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာ ခနဲတောင်စာရင်
ကျေးလက်မှာနေတာကပု သဘာဝကြီးနဲ့ ပိုနီးစပ်တယ်ကွ၊ မြို့ပြမှာက
လူတွေပြုပြင်ဖန်တီးထားတဲ့အရာတွေမျှည်းပဲ၊ သဘာဝတရားနဲ့ ဆေးကွာ
နေပြီး ဒါကြောင့် ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြို့ပြတက် ကျေးလက်မှ
ာပိုပျော်တယ်ကွ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဝလက မဲလုံးကြီး၏စကားကို နားလောင်၍
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ငါကတော့ ကျေးလက်မှာပျော်ပါဘူးကွာ၊ ရွံ့စော်နဲ့ပြီး လူနေ
မှု အဆင်အတန်း အစေအရာရာ နိမ့်ပါးတဲ့ကျေးလက်မှာ မနေချင်ဘူး၊
မြို့မှာနေမယ်၊ ဟိုတယ်တွေသွားမယ်၊ အရက်တွေ အများကြီးသောက်
မယ် အချောဆုံးအလှဆုံး မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ကွဲမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မဲလုံးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“လုပ်လေ မင်းစိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးတာပဲ၊ လူဆိုတာ စိတ်
ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ကိုယ့်ဖက်

က ပေးဆပ်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေလည်း ရှိပေမယ့် အချို့သော လူတွေဟာ လောကမှာ မျှော်မျှင်ယာပဲသိတယ်၊ ပြန်လည်ပေးဆပ်လိုက်ရတာကို မသိဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရတာပျော်လို့ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတာ အများကြီး ရှိတယ်။

ဟု ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီး၏စကားကြောင့် ဗလက ရယ်ဖော့၍ “ဒါကတော့ သေချာကယ်၊ မင်းကို ကြည့်တာနဲ့ အိမ်ထောင် ရေးအတွက် ဘယ်လောက်ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယတို့လိုက်ပါလာသော နွားလှည်းသည် ညမှောင်ရီသန်းပြေးသောအခါပင် ဇင်ယော်ဆိုသူနေထိုင်သော ရွာသို့ ရောက်လေ၏။

ရွာထဲသို့ရောက်သောအခါ လှည်းဆရာက “ရွာထဲမှာ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ရွာဦးဝေတီဒါနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း မိန်းကလေး ထိန်ထိန်လင်းနေပြီး လူများ စုဝေးနေ ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၌ နွားလှည်းကိုရပ်ပြီး လှည်းဆရာက လူအုပ်ထဲသို့ သွားရောက်စုံစမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာကာ

“ဆရာတို့ ကံကောင်းတာပဲ၊ ရွာထဲမှာ မျက်လှည့်ပွဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဗလ ပျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ညကြီးအချိန်ပေတော် ဘယ်သူက မျက်လှည့်ပြနေပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်ရာ အနီးသို့ ရောက်လာသော ရွာသားတစ်ဦးက “မျက်လှည့်ပွဲတင်ပကဘူး၊ စီးစားပဲပြကွက်နဲ့ ကျွမ်းဘား ပြကွက်တွေလည်း ပြဦးမှာဗျ”

ဟု ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်ရာ မဲလုံးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သေချာပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီပြကွက်တွေပြနေတာ ဇင်ယော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကောင်ဘာတူပဲသိပြီး သူ့အစွမ်းတွေကို ပြနေလဲမသိဘူး”

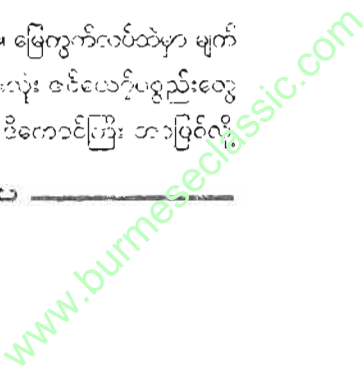
ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုနေ့က သူရိယတို့သည် ရွာသားများ အကြား ကိုးစေ့၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးရှိ မြေကွက်လပ်သို့ လွှား လေ၏။

မြေကွက်လပ် အနီးတွင် ရွာသားများစုရုံးနေပြီး ပြကွက်များကို ကြည့်ရှုရန် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆို နေ၏။

မြေကွက်လပ်၏အလယ်တွင် ကညင်ခိပိးတိုင်ကြီးများ ထွန်းညှိ တား၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးတုတ်ပျားထွန်း ထား၍ နေ့အလား လင်းသိန်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူမလံလေးဗလသည် မြေကွက်လပ်ကို တိုးဝှေ့ ၍ ကြည့်ရှုကာ

“မျက်လှည့်ပြမှာတော့ သေချာတယ်၊ မြေကွက်လပ်ထဲမှာ မျက် လှည့်ပြတဲ့ ပစ္စည်းတွေရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်းအားလုံး ဇင်ယော်ပဲပစ္စည်းတွေ ချည်းပဲ၊ သူ့အစွမ်းတွေပြမှာ သေချာတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့

ရှူးကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်လုပ်နေရတာလဲ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယ ဝင်ရောက်၍

“သုတတံထားတဲ့ပညာနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို မျှော်မြေ့မျှော်
လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ဇင်ယော်ဟာ ဒီလိုကောင်မျိုးပဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့အထင်တော့
သူ့အစွမ်းတွေကိုပြုပြီး ရွာထဲမှရှိတဲ့ မိန်းမထုလေးတစ်ယောက်ကို
နောက်ပိုးရှူးလုပ်မလို့လား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ... ဒါဆိုရင်တော့ ဇင်ယော်လည်း ခင်ဖျားနဲ့ တစ်ကိုဇော်
တည်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဇင်ယော်... ဇင်ယော် မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် ဒီလောက်တောင် ပေါ့ရသလားကွာ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုတခိုက်မှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှ
ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူတစ်ဦး ထွက်လာပြီး လူအများကြားမှ မြေကွက်
လပ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

ဗလက ထိုသူ့ကိုကြည့်၍

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဇင်ယော်မျိုး”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ဇင်ယော်သည် စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်
သွားပြီး ပရိသတ်ရွာသူရွာသားများကို ဦးညွတ်ကာ

“ကျုပ်ရဲ့မျက်လှည့်ပွဲကို အရင်ဆုံးပြသဖို့မယ်၊ မျက်လှည့်ပြပြီး
ရင် မီးစားတဲ့ပြကွက်ကို ပြသဖို့မယ်၊ ဒီပြကွက်တွေပြီးရင်တော့ ကျွမ်းဘား

ပညာစွမ်းကို ပြသဖို့မယ်၊ ရွာသူရွာသား စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုကြပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ မျက်လှည့်ပြကွက်များကို စတင်ပြသလေ၏။

ဇင်ယော်ဆိုသူသည် အရပ်မြင့်၍ မြန်မာတစ်ဦးထက် လူမျိုးခြား
တစ်ဦးနှင့် ပို၍တူလေ၏။ ဇင်ယော်သည် မျက်လှည့်ပြကွက်များကို တစ်
ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပြသသွားလေ၏။

ဇင်ယော်၏ပြကွက်များသည် ထူးခြားမှုမရှိသော သာဗန်
မျက်လှည့်ပြကွက်များ ဖြစ်သော်လည်း ပြကွက်များနှင့် စိမ်းနေသော
ရွာသူရွာသားများအတွက် အံ့ထူးအဆန်းပင် ဖြစ် နေလေ၏။

ဇင်ယော်သည် မျက်လှည့်ပွဲကို အတန်ကြာအောင် ပြသပြီး
နောက် ရပ်တန့်လိုက်လေရာ ရွာသူရွာသားများသည် သဘောကျ
လှစွာဖြင့် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ မျက်လှည့်ပွဲကို ရွာဦးကျောင်းမှ
ဘုန်းကြီးများလည်း လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

ထို့နောက် ဇင်ယော်သည် ရွာသားနှစ်ဦးယူဆောင်လာသော
တုတ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို ပိုးများရှို့လေ၏။ ဗလကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဇင်ယော်မီးစားပြတော့မယ်၊ မီးစားတဲ့အတတ်ကို တိန္နိယက
နေ သူတတ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာတော့ မီးစားနိုင်တဲ့သူ
ရှားတယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ဇင်ယော်သည် မီးများတောက်လောင်နေသော မီးတုတ်ကို
သူ၏အာခေါင်ထဲသို့ သွင်းရန်ပြင်လိုက်၍ ရွာသူရွာသားများ
အလန့်တကြား အော်ကြလေ၏။

ဇင်ယော်သည် မီးများတောက်လောင်နေသော မီးတုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်၍ မီးမငြိမ်းမီ ပြန်ထုတ်ပြသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြလေ၏။

သူရိယသည် ဇင်ယော်၏ မီးစားသော ပြကွက်ကို အလွန် သဘောကျနေမိ၏။ ဇင်ယော်သည် မီးစားပြပြီးနောက် ကျွမ်းဘား ပြကွက်များကို ထိုးပြလေ၏။

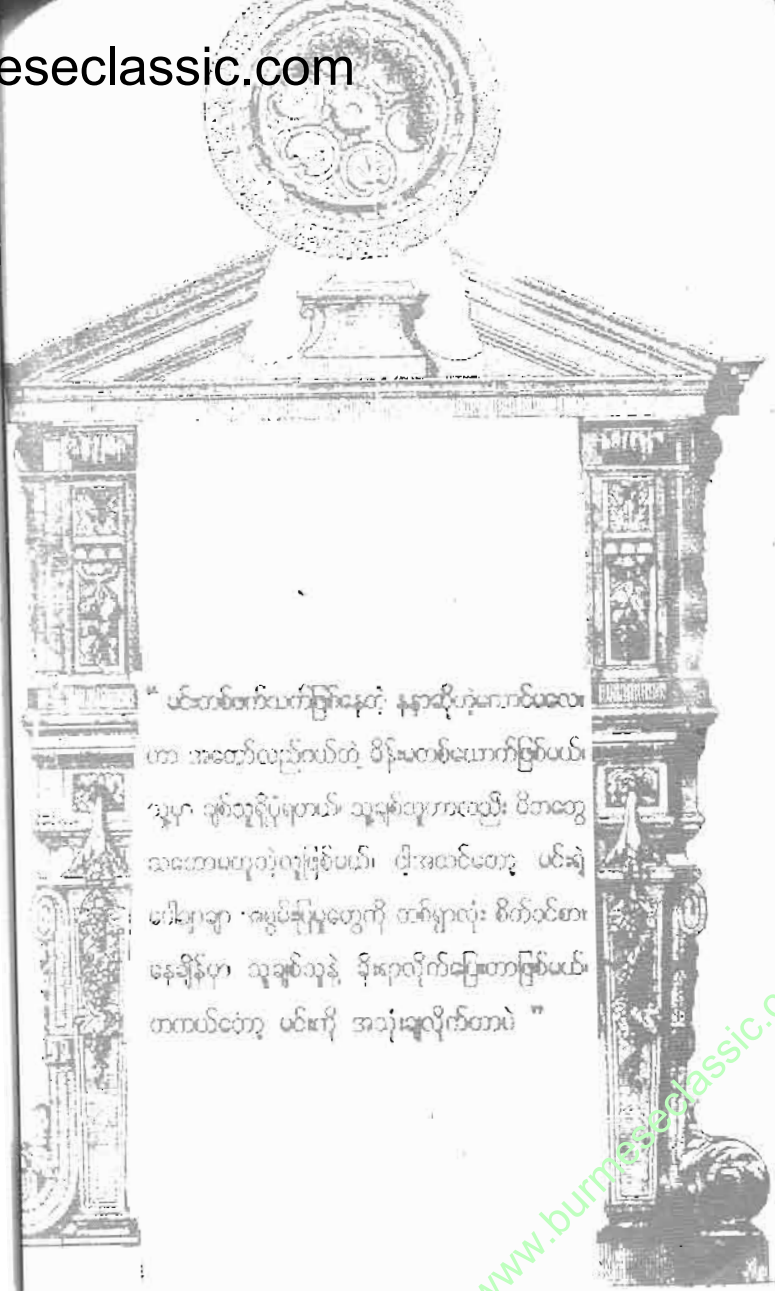
သူရိယသည် ကျွမ်းဘားပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ လေ့ကျင့်ဖူး သဖြင့် ဇင်ယော်၏ ပညာစွမ်းများကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဇင်ယော်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျွမ်းဘားပညာမှာ အတော်အဆင့်အ တန်းမြင့်အောင် လေ့ကျင့်ထားတာပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ မဲလုံးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဇင်ယော်ဟာ အရင်တုန်းက ဆပ်ကပ်မှာ ကျွမ်းဘားပညာရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ အစွမ်းပြဖူးတယ်ကွ၊ သူဟာ မျက်လှည့်ဆရာ လည်း လုပ်ဖူးတယ်၊ ခစ်ထဲလည်းဝင်ဖူးတယ်၊ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား ဖစ်မြေပြင်မှာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆုတွေအများကြီးရဖူးတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်ဟာ ပင်လယ်ရေကြောင်းလည်း သိပ်ကျွမ်းတယ်၊ သူ့အဖေက မာလိန်ဖျူးကြီးဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပင်လယ်မှာပျော်တဲ့ ဇင်ယော်လို ကောင်က ဘာကြောင့်ကုန်းပေါ်မှာ ရောက်နေသလဲဆိုတာ မတွေးတတ် သူး”

ထိုအချိန်တွင် ဇင်ယော်ဆိုသောသူသည် ကျွမ်းဘားပညာစွမ်းပြ

“ပင်းတစ်တက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ နနာဆိုတဲ့ကောင်ပလေ ဟာ အတော်လည်လယ်ထဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ဖယ်၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိပြီပဲတယ်၊ သူ့ချစ်သူဟာလည်း မိဘတွေ သဘောမတူတဲ့လူဖြစ်ပယ်၊ ငါ့အထင်တော့ ပင်းချ မပါပါဘူး၊ အဖွဲ့မိန့်ပြုတွေကို တက်ရှာလုံး စိတ်ဝင်စား နေချိန်မှာ သူ့ချစ်သူနဲ့ မိုးရာလိုက်ပြေးတာဖြစ်ဖယ်၊ တကယ်တော့ ပင်းကို အသုံးချလိုက်တာပဲ”

သော ပြကွက်များကို ရပ်စဲပြီး ပြီးဆုံးကြောင်း ကြော်ငြာလိုက်သဖြင့် ရွာသားများသည် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ အားပေးကြကုန်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရွာသူရွာသားများသည် ဇင်ယော်၏ ဖျက်လှည့်ပစ္စည်းများနှင့် ကျမ်းဘားအစွမ်းပြသော ပစ္စည်းများကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေးလေ၏။

ဇင်ယော်သည် ရွာသူရွာသားများအကြားမှ ထိုးထွက်၍ တစ်နေရာသို့ သွားရန်ပြင်လိုက်၏။ မဲလုံးက ဇင်ယော်ကို ခေါ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဗလက လက်ကပြ၍

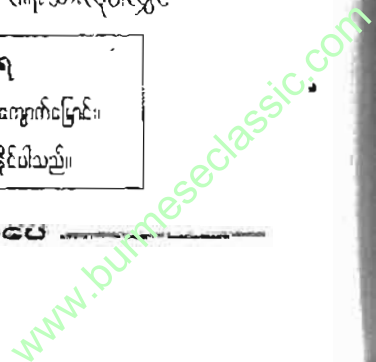
“ နေဦးဗျ၊ ဒီကောင်ကို မခေါ်နဦး၊ ဒီကောင်မှာ အကြံအစည် တစ်ခုရှိမယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလ၏စကားကြောင့် သူရိယတို့သည် ဇင်ယော်၏နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်လေ၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
ကျွန်ုပ် (၇) အသေကလပ်။ ကျွန်ုပ်တို့
ရန်ကင်းသို့ လိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နေတဲ့ နန္ဒာဆိုတဲ့ကောင်မလေးဟာ အတော်လည်ဝယ်တဲ့ မိန်းမ တစ်
ယောက်ပြင်ပယ် သူ့မှာ ချစ်သူရှိရုံကယ်၊ သူ့ချစ်သူဟာလည်း မိဘတွေ
သဘောပေးမည်ဟဲ့လှူပြစ်ပယ်၊ ငိုအထင်တော့ မင်းရဲ့ပေးချာချာ အစွမ်း
ပြေပွဲတွေကို တစ်ရွေးလူးစိတ်ပင်စားနေချိန်မှာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်
ပြေးတာဖြစ်မယ်၊ ဟကယ်ကော့ ပင်းကို အသုံးချလိုက်တာပဲ ဇင်ယော်
ကြီး”

ဟု ပြော ခဲ့လေ၏။ ဟိုအခါ ဇင်ယော်သည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်
တန်ပြင့် ငိုကြွေးခဲ့၏။

“ မပြစ်နိုင်ဘူး။ မပြစ်နိုင်ဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး နားစိုက်ထောင်နေ
သော ဇင်ယော်ကြီးက

“ ဘာပဲပြစ်ပြစ် ဝိတ်ပျင်းသာအောင်နေပါ။ တကယ်တော့
ပင်းတို့ ငါတို့ဟာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပနေဘဲ စွန့်စားခန်းတွေပွင့်နေဖို့ပဲ
သင့်ပါတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဇင်ယော်သည် သူရိယတို့ကို စကားမတုံ့
ပြန်ပဲ မောင်းခိုက်ခိုက်ချခဲ့၍ ခလေးကောနေလေ၏။

.....

ပန်းဒီခဲကျွန်ပျူတာ

.....

.....

“ အန္တရာယ်ရှိလဲ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ သူ့အရာရှိရင်
သူလိုက်ကြတာပေါ့။ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့
ပွေးတစ်နေ့ပဲ။ သေမှာကြောက်တဲ့သူဟာ
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ သေရတယ်တယ်။ ငါတို့
ကတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေမယ်ဟေ့၊
ကြောက်ပွေ့မိရင် တဂနာနဲ့ဆွဲနှုတ်ပစ်ပယ် ”

မင်းမြတ်သူရ

နန်းကြယ်

နှစ်ပါးဆိုင်

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောကားခါ မင်းလည်း ကပ်ပက်သက်
ရပ်နေသော နန္ဒာဆိုသော မိန်းကလေးသည် သူပတ်ချစ်သူနှင့် ခိုးရာ
လိုက်ပြေးကြောင်း သိရလေ၏။

ဝင်ယော်သည် သို့သတင်းကိုကြားရော့အားခါ ဝမ်းပွဲခုံကို
လက်ဝါးစောင်းငြိမ် ပြောင်းခနဲပြုည့်အောင် ရိုက်ပျိုးလိုက်ပြီ

“တောက်... မိန်းမလည်း... နှစ်ပါးဆိုင်...
ဝါသိပ်စိတ်နာတယ်”

ဟု ရေငွတ်လိုက်လေ၏။ ဤအခါ မင်းလည်း မိန်းကလေးအဖို့
ညိတ်၍

----- စောနိုးစာတမ်း -----

ရန်သူသည် ကျင့်ရန် ဘေးအန္တရာယ်ကြားတွင် သိမိလှယ်သကဲ့
မျှ ဘေးအန္တရာယ် ရှိသည့် မိမိထက် အစောကကြိုစဟုသုတကြီး
ပြုကာ ညွှန်ပြော နှုတ်စေတော် ှိသော ခန့်ရှေ့လေ၏။

“ ခိုကော် မလေ သူကိုယ်၏ ချွန်ကို ပုတ်၍

“ မဟုတ်မည် ပြိုင်လှူချည်စားဟု သားလို မင်မဆွေး ငွေ့တောင်း ”

“ ဝမ်းပျက် ကလမ်း သူ့ရဲ့ ဝေး သက်ပြင်းချ၍

“ မိမိဘေးအန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်ထက် အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတွေ
နှုတ်ဖူးလေ ” ဟု အကြံပြုသည့် ကဗျာကြီး ပိုကြွကယ်၊ ခင်ဗျားကို ကြားမှ
ကျွန်ုပ် အထက်သို့ ပြန်စာရတယ် ”

— စတုတ္ထအပိုင်း —

“ မတရားလုပ်တာကို ဆန့်ကျင်တာကတော့
ကောင်းပါကယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းလှိုက်တွေကို
အနိုင်ရယူလိုက်တဲ့အတွက် မင်းယု ကျွန်းမပါမှာ
မင်ရှားသွားမှာလေချာတယ်။ ငါတို့လေးယောက်
စလုံးကို ကျွန်းကလေးတွေ သက်ပြိုပိသွားပြီး
ရှေ့ဆက်ပြီး ငါတို့အလုပ်တွေကို လေလေ
သပ်သပ် လုပ်ရတော့မယ် ”

မင်းမြတ်သူရ

မင်းရဲလှ

မင်းပါးဆိုင်

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံက အခါခါသုံး၍

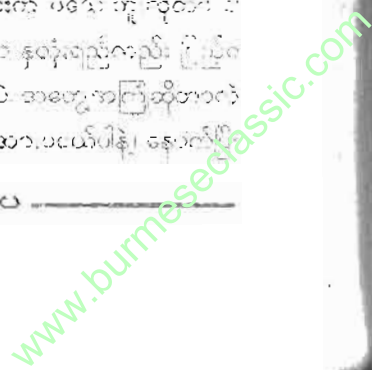
“မင်းကိုယ်ပင် ဒီလောကီတောင် အစားမဟုတ်ဘူးဟု ဦးလှမောင်းကြီးဟာ နယ်နယ်ရရ လူကြီးမဟုတ်ဘူးဟု ဒီလူကြီးဟာ မိမိပဲ။ စန္ဒာရိုဏ်းမှာ အစဉ်အဆက်ကြီးစိုးလာတဲ့ လူကြီးကွာ ဒီ စန္ဒာရိုဏ်းကို လူက မင်းကို အနှစ်နှစ်အလလ လောကုတ္တံအဟာမဟာမယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းရဲ့ အစွမ်းအစ သေးပွာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒါပဲ။ ငယ်မင်းမှာ အနည်းချက်ဖြစ်နေတာ အတွေ့အကြုံပဲ ကျွန်တို့ အစဉ်အဆက်လေး ဝါတို့ထက် ညံ့မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မဲလုံကြီး၏စကားကြောင့် မင်းရဲလှလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဦးလှမောင်းဟာ အကြံပင်မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့လူကြီး။ သူဟာ သူရိယစန္ဒာရိုဏ်းချစ်ရဲ့ သူကြည်ညိုတာပဲ။ ခံရတဲ့ လူကြီးကွ၊ သူရိယစန္ဒာရိုဏ်းမှာ ဝါတို့ရဲ့စဉ်အဆက်က သူက ကြောက်ရွံ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မဲလုံကြီး၏စကားပြောခဲ့တဲ့ သူရိယစန္ဒာရိုဏ်း အနည်းငယ် စိတ်အားထက်ကြွရတော့မိ။ ထိုအခါ အလလသည့် မဲလုံရောက်၍ ပြောဆိုပြန်၏။

“ဒီမှာ သူရိယ၊ မင်းရဲ့အစဉ်အဆက်က မဟာမယ်ဆိုတာ ဝါရိုဏ်းပိပြီးသားပါ။ မင်းမှာ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ကလေး ပြည့်စုံတယ်။ မင်းမှာ လိုအပ်နေတာ အတွေ့အကြုံပဲ အတွေ့အကြုံဆိုတာက ကြာရင် အလိုလိုပြည့်စုံလာမှာပါ။ ဝါတို့အားပယ်ပါနဲ့။ နောက်ပြန်

တော့ အာရုံစိုက်ဖို့ အားပေးရင် စကားကို ခေါ်ဆောင်ဖို့ ပင်းအာရည်
ဟုန်းအေး... ပျော်စရာပင်လို့ ခံစားတယ်ကွာ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူ့နိယာမသည် စိတ်အားသတ္တိများ
ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ခန္ဓာကို ပြန်လေ့ပြန် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်များအတွက်
အားပေးပေးရန် ကြိုးစားပေးပါဦး။”

ဟု ကြားခံလေ၏။ ထိုအခါ ဝေပင်က ခေါင်းညှိတ်၍

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ပြိုင်ဘက် ပြန်လွှာမယ်။ ပြိုင်ဘက် အက်ဒမန်ကျွန်း
ကို အားပေးကြိုက်လို့လုပ် ပက်တွေတွေရှိကယ်။”

ဟု ခြေဖမ်းဆိုလေ၏။ သူ့နိယာမ ပျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်များကြိုက်ရင် ဖြစ်ပုံ
လေပေ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဝေပင်က လက်ကားပြု၍

“ဒီအတွက် ပိုမိုဆုံးရှုံးရမယ်။ ငါတို့အားလုံးအက်ဒမန်ကျွန်းကို
ခေါ်ကြည့်ပါလား။ အက်ဒမန်ကျွန်းအကြောင်းကို ငါတို့စောင်းကောင်း
မိတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားပေးပေးရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အားပေးပိုင်တွေရဲ့
သံသယဖြစ်ခြင်းကို ခံယူမယ်။ အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ စီးပွားရှာဖွေထွက်လာ
တယ်ဆိုပြီး သတင်းပေးပိုင်တာပဲ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဝေပင်က အားပေးပေးကို နားထောင်၍ ဝေပင်
ခေါင်းညှိတ်ကာ

“ဟုတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအားပေးပိုင်စီးပွားရေးလုပ်

စွမ်းမျိုးကို လုပ်မှာလဲ။ ထမင်းဆိုပိုင်ပိုင်မလား။ အာရုံစိုက်ပိုင်ပိုင်... အား... အား... အား...
ခန်းဖွင့်မလား။ လောင်းကစားခန်းဖွင့်မလား။”

ဟု မေးပြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဝေပင်က ဖမ်းရောက်၍

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုပိုင်ပိုင်မလား။
အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ပြန်မာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ငါတို့လက်ဖက်ရည်ကို
သူတို့အားပေးကြမှာပဲ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဝေပင်က အားပေးပိုင်ပိုင် ပေးကြည့်၍

“ငါတို့တစ်သက်မှာ စွန့်စားခန်းတွေ အမျိုးမျိုးဖွင့်ခံကြတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ခန္ဓာ ပြန်မာပြည်
ပြန်ရောက်မှ သူ့နိယာမကို အားပေးပေးပြီး ပြန်အသက်ရှင်လို့ရမယ်။ ဒါကြောင့်
လွှဲချော်လို့ လုံးဝမပြုစံနိုင်ဘူး။”

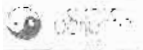
ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဝေပင်ကလည်း ခေါင်းညှိတ်၍

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့အကြံအစည်ကို အားပေး
မှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရမယ်။ ခြိတ်သျှတစုံရဲ့အား သူ့နိယာမကို
ကို ပြန်ပြီး မရှင်သန်စေချင်ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အဲဒီအခါ ပိုမိုဆုံးရှုံးရမယ်။

www.burmeseclassic.com

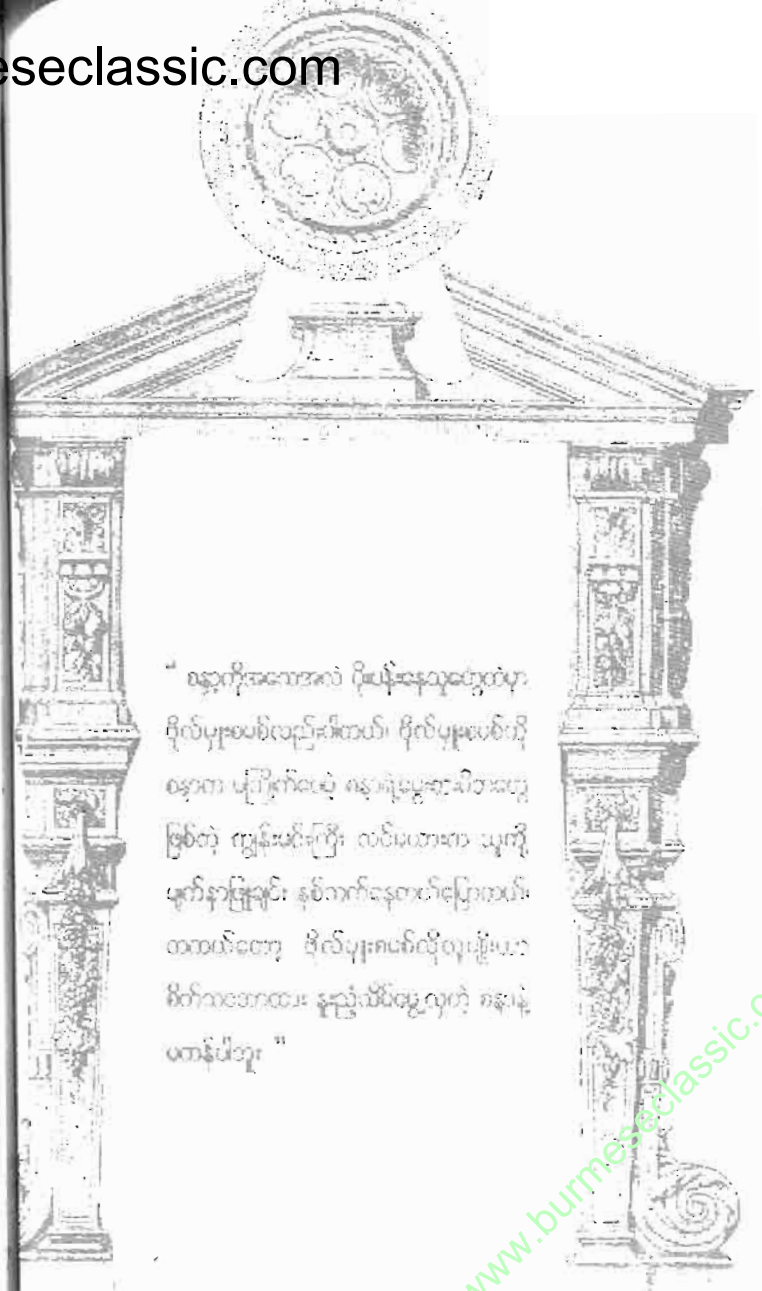
ခွဲနေခက်တွင်၊ ဘုရားတို့သည် ဗြိဟ်ပြုသို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။
ပုဂံသည် ဇာတိရပ်ပြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့လေ
၏။

ဘုရားသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကုလိလူငယ်များနှင့်
ပွားရောက်ဆွေဆုံခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဇင်ဆောင်သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ
ကော်လေးများသို့ ခနစွဲ နှစ်သက်စွဲစမ်းနေလေ၏။

ကပ်ပတ်မန်ကျွန်းကောအခါ အကပ်ပန်ကျွန်းသို့ သွားရောက်
သည် ကော်လေးကြွလာသိမ့်ကို ကျွန်းလတ်၊ ဇင်ဆောင်သည် သူတို့အုပ်စုထံ
သို့ ပြန်လည်သွားမိရှိလာပြီ။

အကပ်ပန်ကျွန်းသို့ သွားသော ကော်လေးတစ်စီးတော့တွေပြီ။
ဝဲကိုအုပ်စု ကျွန်းပေါ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး ဝက်လှနဲ့လိုက်မို့

တောနာမာပေ

“ ခန္ဓာကိုအကောအကပ် ပြုပန်းနေသူတွေထဲမှာ
မိုလ်ပျားပစ်လည်ခေါ်တယ်။ မိုလ်ပျားပစ်သို့
ခန္ဓာက ပျော်ကဲလေ့ မန္တရီပျားမာသိတာတွေ
ဖြစ်တဲ့ ကျွန်းပတ်ကြီး လမ်းပတ်ကော သူကို
မက်နာပြုချင်း နှစ်ကက်နေတယ်ပြောတယ်။
တတယ်တော့ မိုလ်ပျားကပ်လိုလှပျော်ပေး
မိက်ကတော့ထူး နှည့်မိပ်တွေလွတ် စနားနဲ့
ဟန်ပီဘူး ”

ပြောတော့ စက်လှေပိုင်ရှင်က တစ်ယောက်ကို ရှစ်ကျပ်ပေးရမယ်ပြောတယ်။

ဟု ပြောလေရာ မလုံးက မျက်မှောင်ကြွယ်၍

“တစ်ယောက်ရှစ်ကျပ် ဟုတ်လား၊ မနည်းပဲ... ဒီကောင်တွေတို့ကို သက်သက်ငွေညှစ်တာပဲ။”

ဟု ရေရှတ်လေ၏။ ဇင်ယော်က ခေါင်းညှိတို၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေညှစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကျွန်းကိုရောက်ရုံ အရေးကြီးနေတယ်၊ ကဲ... စက်လှေက မနက်ဖြန်ပဲ ပြုတ်ကုန်မယ် ပြောတယ်။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလက မျက်မှောင်ကြွယ်၍

“ကျွန်းကိုသွားမဲစက်လှေဆိုတော့ ဒီကောင်တွေစက်လှေက ဘာများလုပ်တာလဲ။”

ဟု ဖမ်းမြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က

“သူတို့စက်လှေက ကျွန်းပေါ်ကို ဆန်အိတ်တွေသွားပို့မယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အထင်တော့ ဒီကောင်တွေစက်လှေက ကျွန်းပေါ်က အဖိုးတန်ပုလဲတွေကို ဈေးပေါ်ပေါက်ပယ်ပြီး ကျွန်းပေါ်ကို ဘိန်းကျန်ကူးတဲ့ ကောင်တွေဖြစ်လိပ်မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့လိုယတို့သည် နောက်ဖက်နေ့တွင် စက်လှေရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် စက်လှေဖြင့် ပစ်လယ်ပြင်ကို ပြုတ်သန်ခဲ့လေ၏။ စက်လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများမှာ လှေလုပ်သားနှင့်မတူဘဲ လူဆိုးလူ

မင်းမြတ်သူရ

နေနဲ့လ

နှစ်ပါးဆိုင်

www.burmeseclassic.com

မိုက်ရုပ်ပေါက်နေသော...

မင်းတို့ ဝိုင်သို့ ရောက်ပြီး ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ... ဝိုင်သို့ ရောက်ရုံသာမက ပြီး ဇလုံအတွင်း ငါးပိရည်ထမ်း ထားသော မှုန်ပုံ... ငါးပိရည် ထမင်းများကို ပေးလေ၏။

“ဟေ့ဟေ့သည် ငါးပိရည်စမ်းထားသော ထမင်းဇလုံများကို ကြည့်၍ လူဆိုးလူမိုက်ရှင်ပေါက်နေသူကို ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့စက်လှေပေါ်ကို လိုက်ဖို့ လူတစ်ယောက် ကို ကျွန်ုပ်ပေးထားရကား၊ ဒီလို ထမင်းမျိုးမစားနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသူက မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်၍

“ကျွန်တို့ စက်လှေနဲ့လိုက်တဲ့သူတိုင်း ဒီလိုထမင်းမျိုးပဲ စားရ တယ်၊ ကောင်းမရှည်နဲ့၊ ထမင်းငတ်သွားမယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးက လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသူကို ကပ်မုဆောင်သို့ ချီးမြှင့် ပြန်ခနဲချလိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်... ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဒီလို ထမင်းမျိုးစားပဲ့လုလား၊ မင်းတို့ဆရာကို အမြန်ဆုံးသွားပြောလိုက်၊ ဒီနေ့ ညစာကို စက်ပေါင်ခြောက်ကြော်နဲ့ စားချင်တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ စက်လှေအတွင်းမှာ တုတ်၊ စား၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအချို့ကွက်လာပြီး ခေါင်းရောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ တ

“မင်းတို့ စော်ကားလှချည်လား၊ စက်လှေ ပါမှာလိုက်ရင်

ကျွေးတဲ့ထမင်းစားရပယ်၊ မစားချင်ရင်... ငတ်ခါးပေးနေလိုက်ကြ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မဲလုံးက ခေါင်းမဲ မမီး၍

“စက်လှေပိုင်ရှင်နဲ့ ကောင်းပြောတုန်းက လမ်းခရီးမှာ အစား ကောင်းကောင်းကျွေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်ကွ၊ ဒီလိုထမင်းမျိုး မစားရဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူမိုက်ဆန်ဆန်ခေါင်းဆောင်က သူ၏အမည် များကို မျက်ခိုပ်ပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ တုတ်၊ စား၊ လက်နက်များ ကိုင် ဆောင်သူများသည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ထိုသူများကိုကြည့်၍ ဇင်ယော်က ခေါင်းမဲလမ်းလိုက်ပြီး

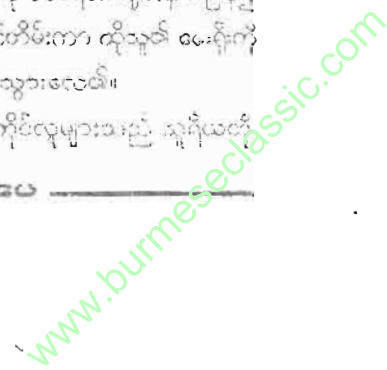
“မင်းတို့မှားနေပြီ၊ ငါတို့ကို တုတ်၊ စား၊ လက်နက်တွေနဲ့ ငြိမ်း ခြောက်လို့မရဘူး၊ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲမြင်သူကမယ်၊ စားစား၊ ဆေးဆေး ထမင်းပန်းကန်ပေ့သာ ပြန်လဲလိုက်ခမ်းမ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တုတ်ရှည်ကို လူဆိုးနှစ်ဦးသည် ဝိတ်ပုဆိုးခိတ် ခင်ရှင်ကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်လေ၏။ ဇင်ယော်သည် လူမိုက်အမျိုး ခင် တုတ်ရှည်ကို ကိုယ်ကိုယ်မီးဖွဲ့၍ ရှောင်တိမ်းပြီး လူမိုက်၏ မပါဘဲ ခြေဖြင့်ဆောင်ကန်လိုက်ရာ လူမိုက်လဲကုသွားလေ၏။

ကျန်လူမိုက်တစ်ဦးသည် ဇင်ယော်ကို ဝင်ရောက်ဖျက်နှက်ပြန်၍ ဇင်ယော်သည် တုတ်ရှည်ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းကာ ကျီသူ၏ မေးရိုကို ခြေဖြင့်ဆောင်ကန်လိုက်ရာ ကျီသူမှေမြောသွားလေ၏။

ထိုအခါ စက်လှေပေါ်ရှိ လက်နက်ကိုင်လူများသည် သူရဲယဇ်

လူတို့ ဝိုင်းဝန်း ဝန်းရံပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းစွာ လှည့်လည် သူရိယ
အား ဝမ်းသာစရာကောင်းစွာ ပြုစုပေးခဲ့ပြီး ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။

ထိုသူ၏ ဝမ်းသာစရာကောင်းစွာ လှည့်လည် ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်ပေါက်
ပေးခဲ့ပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုစုပေးခဲ့၏။

ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်ပေါက်ပေးပြီးမှ လည်း ဗလကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်
ပေး၏။ ဗလသည် ကိုယ်ကိုယ်မီးခွဲ၍ ရှောင်တိမ်းပြီး ဟုတ်ရှည်သမား၏
နံကြီးကဲ့သို့ ခြေဖြင့် ဆောင်ကန်ပြန်ရာ ရန်သူလဲကျသွားပြန်၏။

ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်ပေါက်ပေးပြီးမှ လည်း သူရိယတို့၏ အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်
မှုကြောင့် အသီးသီး ခြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက
ဆိုသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ကို ကုပ်ပုဆွဲ၍

“မဲလုံးကြီးကို ငါပြောသားပဲ။ ဘေးကုလို့ ခုရုန် ဖင်ကျိုးရုံပဲ ရှိမယ်လို့၊
မဲလုံးကြီးကို အတွက် နေ့လယ်စာကောင်းကောင်း စီစဉ်ပေးတော့၊
နေ့လယ်စာပေး ဖက်ပေါင်ခြောက်ကောင်းကောင်းပါရမယ်။ ငါ့ရဲ့ခြောက်
ပြားကြီးတွေကို မုတ်ဖတ်ဖတ်လည်း စားချင်တယ်။ နေ့လယ်စာစားပြီး
ရင် ပေးနှေးကြမ်းနဲ့ ပြည်းရဲ့။ ခူးရင်းယိုလည်း ပါရမယ်။”

ထု ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းဆောင်သည် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်၍

“ထု ပုလဲစေပေ”

ထု အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါမှပင် သူရိယတို့အတွက်
နေ့လယ်စာကို ငါးရံခြောက်ဖုတ်၊ ဝက်သားကင်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်
ပေးသည့်ပြင် ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ရလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ၌လည်း ရေနှေးကြမ်းကို ထန်းလျက်၊
ပဲကြီးလှော်၊ ခူးရင်းယိုတို့ဖြင့် ပြည်းစမ်းရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး
နောက် မဲလုံးကြီးက ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်၍

“ ငါတို့စက်လှေကြီး အက်ဒမန်ကျွန်းကို ရောက်တော့ပယ်
ဟေ့ ”

ထု ပြောဆိုလေရာ သူရိယသည် ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ ရှည်ပျောသော ကျွန်းကြီးကို ပြင်ရလေ၏။

စက်လှေကြီးသည် အက်ဒမန်ကျွန်းအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးတက်
ခဲ့လေ၏။ သူရိယသည် စက်လှေကြီးများ ဆိုက်ကပ်ထားသော
အက်ဒမန်ကျွန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။

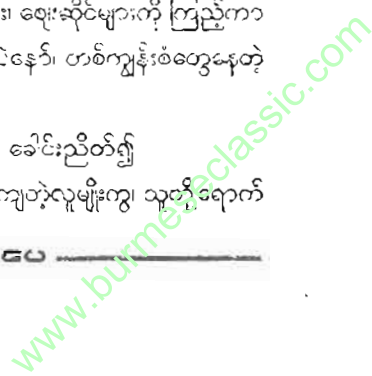
ဤကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ကျွန်းသမားများက ယားရိုးသည်ဆိုပါ
လား။ သူရိယတို့သည် ဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် ငြိမ့်ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု
ကြလေ၏။

မြို့ထဲတွင် မြန်မာလူမျိုးများနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုး အကျဉ်းသားများ
ကို တွေ့ရ၏။ သူရိယသည် မိမိထင်ထားသည်ထက် များစွာပိုမိုစဉ်ကား
သော အက်ဒမန်ကျွန်းကြီးကို တအံ့တကြည်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ သူရိယက
ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များကို ကြည့်ကာ

“ ကျွန်းပေါ်မှာ အတော်စည်ကားပဲနော်။ ဟစ်ကျွန်းစံတွေနေတဲ့
မြို့ဆိုတာ ထင်တောင်မထင်ရဘူး ”

ထု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဗြိတိလူတွေဟာ အတော်စနစ်ကျတဲ့လူမျိုးကွ၊ သူတို့ရောက်

“ကျွန်းပေါ်မှာ အိန္ဒိယကျွန်းသားတွေက ပိုများတယ်ကွ။ ငါတို့ ပြန်မာရော အိန္ဒိယပါ ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံဆိုတော့ တစ်ကျွန်းသားတွေကို အက်ဒမန်ကျွန်းကိုပဲ ပို့လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ အိန္ဒိယလူမျိုးက အများစုပို့ ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာစကားကိုလည်း အသုံးများကြတယ်။ ငါတို့ပြန်မာအကျဉ်းသားတွေနဲ့ အိန္ဒိယတွေဟာ သိပ်မတည့်ဘူးကွ။ သူတို့ဟာ အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်ကြတာများတယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းကို တစ်ကျွန်းအနေနဲ့ အသုံးပြုဖို့ စိတ်ဝင်စားတာက ကာနယ်အာချီဖို့ ဗလဲယားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကွ။ အိန္ဒိယမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ထောင်တွေကျပ်လာတာနဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ထားဖို့ အပြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အာချီဖို့ဗလဲယားဟာ အက်ဒမန်ကျွန်း ထဲက အပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မြို့တစ်မြို့သဖွယ် အသုံးပြုဖို့ အစီရင်ခံစာ ရေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့အကြံအစည် အထမြောက်သွားလို့ ဟောဒီမြို့ကို ဖို့ဗလဲယားမြို့လို အပည့်တွင်ခဲ့ရတယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းကို ရဖို့အတွက် ဒေသခံလူပုလေးတွေကို အတော်နှိမ်နှင်းယူရတယ်။ ကပ္ပလီ လူပုလေးတွေဟာ လက်နက်များမယှဉ်သာလို အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောနက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့သူတွေကို ဒီနေ့ထက်တိုင် တိုက်ခိုက်နေဆဲပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ “အဲဒါက ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ယဉ်ပါးပြီးငါတို့အဖွဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ကပ္ပလီ လူပုလေးတွေကွ ဗြိတိသျှတွေက သူတို့ကို ကျွန်းပေါ်မှာ ပြန် အလုပ်ခန့်ထားတယ်။ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေထဲမှာ တစ်ကျွန်းသားတွေကို စောင့်ကြပ်ရတဲ့ ဂျယ်တာလိုခေါ်တဲ့ အလုပ်ကြပ်တွေ၊ ဝှင်းနီ၊ ဝှင်းကြားဆိုတဲ့ အကျဉ်းသား လူကြီးတွေတောင်ရှိတယ်။ ကပ္ပလီ လူပုလေးတွေဟာ များသောအားဖြင့် စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးရရင် ငါတို့အတွက် အကျိုးရှိတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူရဲသတို့သည် အဘာဖင်ချေးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး မြို့လယ်ခေါင်ရှိ မြန်မာထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားခဲ့လေ၏။

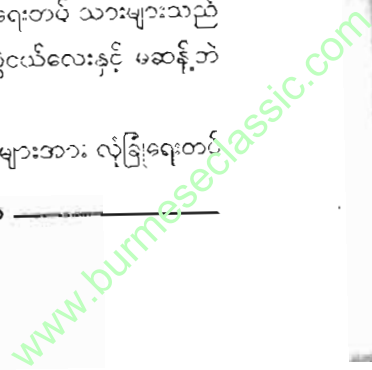
ထိုသို့ ထမင်းစားနေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူများကို ကြည့်၍ ဗလက

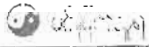
“ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ကောင်တွေဟာ ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားတွေကွ။ ဒီမြို့မှာတော့ ဒီကောင်တွေဟာ တန်ခိုးအထွားဆုံးပဲ။ ကျွန်းပေါ်မှာ သူတို့အာဏာရှိတယ်ဆိုပြီး လူတိုင်းအပေါ် မောက်မာချင်တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ် သားများသည် လူကိုးယောက်ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းဆိုင်ထဲ စားပွဲငယ်လေးနှင့် မဆန့်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် အနီးတွင်ထမင်းစားနေသူများအား လုံခြုံရေးတပ်

သားတစ်ဦးက

“ဟေ့လူတွေ၊ ကျုပ်တို့ထမင်းစားမလို့၊ ဟိုဘက်ရွှေပေးစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ ထမင်းဖားနေသော ကုန်သည်များသည် တိုင်ရာမှ ကပန်းကလေးထဲ၌ နေရာရွှေပေးရလေ၏။

သူရိယက လက်သီးဆုပ်၍ တက်ခေါက်ကာ

“တောက်... ဒီကောင်တွေ သောင်းကျန်းလှချည်လား သူတို့ကို ဘယ်သူမှမဆုံးမသွားလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက သူရိယ၏လက်ကိုပုတ်၍

“ဤတိုးပြောပါကွာ၊ ဗလကလောဆယ် ဒီကောင်တွေနဲ့ ငါတို့နဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လေးဘူး၊ ငါ့ကိုရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဒီကောင်တွေ ခိုပိမိသွားဖယ်၊ စိတ်ကိုလျော့ပါကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ထမင်းဆိုင်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာကြ၏။

အတားဒင်ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေစဉ် အိမ်တစ်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်မှ ဈေးအတွင်းသို့ မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်နေသော အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်သည် သူရိယတို့ကို မြင်တွေ့သွားပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဟိုက်... ဒီလူတွေ ကျွန်းကို ရောက်နေပါလား၊ ဘာပြဿနာများ လုပ်ဦးပလဲပသိဘူး၊ မုတ်ဆိတ်နီကြီး အမြန်လာကြည့်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ အရက်သောက်နေသော လူထွားကြီး တစ်ယောက်သည် ဟိုသူလက်ညှိုးညွှန်ရာကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၍

“ဟင်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကောင်တွေကျွန်းကိုပြန်ရောက်နေပါလား၊ သူတို့အားလုံး တစ်စုတစ်စားတည်း ရောက်နေပုံထောက်တော့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတော့ ရှိပုံရတယ်၊ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေနဲ့ငါတို့ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်တွေပဲ၊ သူတို့ကြောင့် ငါတို့မှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာပူတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်သမျှ အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်အောင် ငါတို့က ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ အိန္ဒိယလူမျိုးက လက်သီးဆုပ်၍

“သိပ်ဟုတ်ကာပဲ၊ ကျုပ်နဖူးက အမာရွတ်ကြီးဟာ သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တုန်းက ရဲခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာလေ၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဝုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ရမယ်”

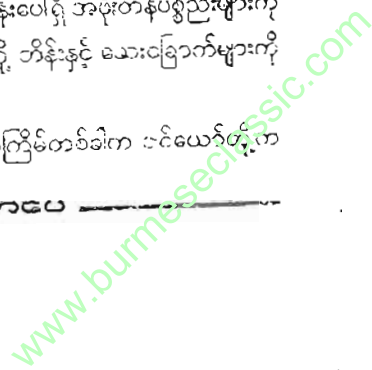
ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်နီကြီးက အရက်အိုးထဲမှ အရက်များကို မော့ချ၍

“သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လူနစ်ယောက်လွတ်လိုက်စမ်း၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်လုပ် ငါတို့သိစေရမယ်၊ အခြေအနေမဟန်ရင် ကျွန်းလုံခြုံရေးကို သတင်းပေးသင့်ရင်ပေးရမယ်၊ ဟဲဟဲ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းကလဲစားချေမယ်”

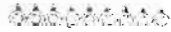
ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

မုတ်ဆိတ်နီကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို မတရားဈေးနှိမ်၍ ဝယ်ယူပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ဘိန်းနှင့် ဓားငါးခြောက်များကို တင်ပို့သူဖြစ်၏။

မုတ်ဆိတ်နီကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ဝင်ယော်ဖို့က

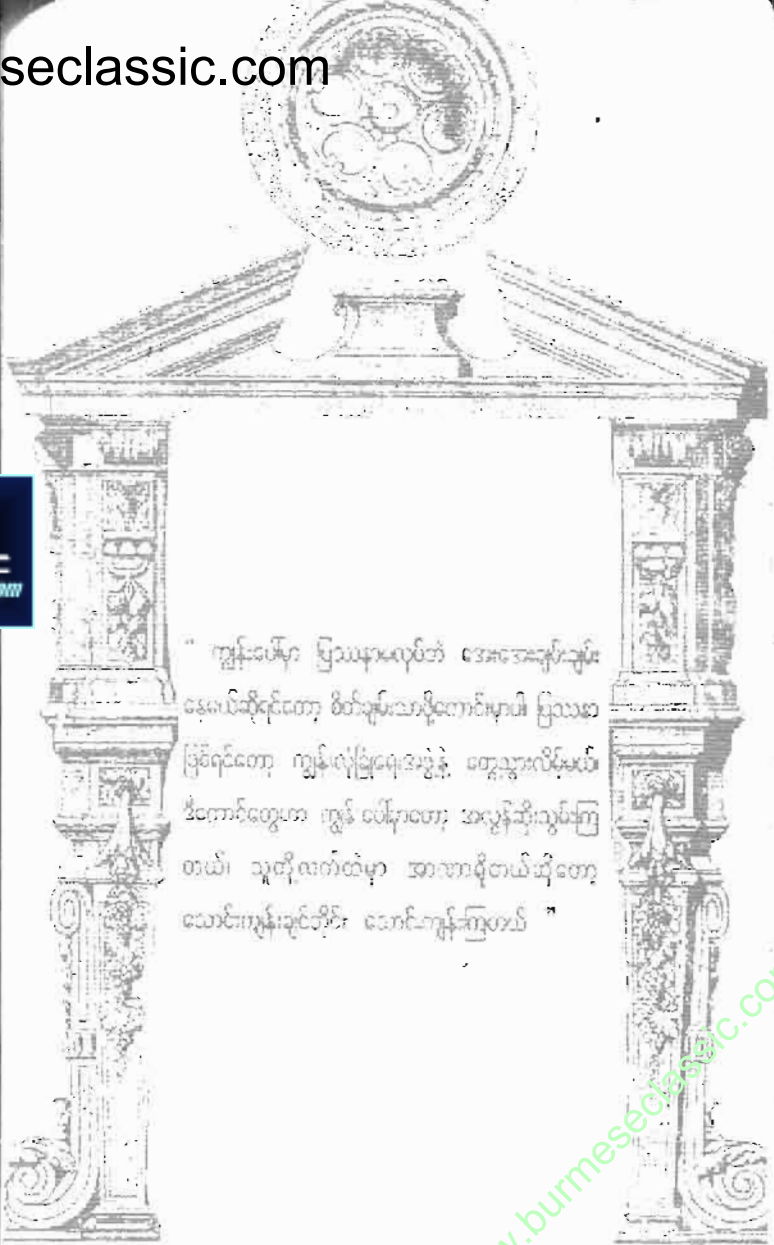
ကောင်းစွာ စုတုပေးခဲ့ဘူး၏။ ပုတ်ဆိတ်နီကြီးသည် ထိုရန်ငြိုးကို ပြန်လည်ဆပ်ရအောင်ပုတ်ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

၆၀ပန်စာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇) # အထောက်အပံ့၊ ကျောက်မြောင်း၊
ဆန်ကန်ဆုံ၊ လိပ်မူရွှေ၊ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

“ ကျွန်းပေါ်မှာ ပြဿနာလုပ်တဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း
ဒေသီဆိုရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းမှာပဲ။ ပြဿနာ
ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ပြုရေးအဖွဲ့နဲ့ တော့သွားလိမ့်မယ်။
ဒီကောင်တွေဟာ ကျွန်ုပ်ပေါ်မှာတော့ အလွန်ဆိုးလွန်းကြ
တယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ အာဇာနည်တယ်ဆိုတော့
သောင်းကျွန်းခွင့်တိုင်း သောင်းကျွန်းကြတယ် ”

www.burmeseclassic.com

မင်းပြတ်သူရ

သူရိယတို့သည် အက်ဒမန်ကျွန်းတွင် နေထိုင်ရန် ခနရာကို လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။ ဗလက

“လူတွေအများကြီးရှိတဲ့နေရာမှာဆိုရင် ငါတို့ကို သတိပြုပဲသွား နိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိဖူးတဲ့ကောင်တွေရှိတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ သူရိယတို့သည် မြို့စွန်ရှိ ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး၏ဆိုင်တွင် နေထိုင်ရန် နေရာရရှိခဲ့၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးသည် သဘောကောင်းမွန်ဟန်ရှိပြီး

“ကျွန်းပေါ်မှာ ပြဿနာမလုပ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေမယ်ဆို ရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းမှာပါ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်းလုံးပြု

www.burmeseclassic.com

ရေးအဖွဲ့နဲ့ တွေ့သွားလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ကျွန်းပေါ်မှာတော့ အလွန်ဆိုးသွမ်းကြတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ အာဏာရှိတယ်ဆိုတော့ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းကြတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဗလက မျက်မှောင်ကြဲတတ်၍

“ဒီနေ့ ကျွန်းပေါ်မှာ အဆိုးဆုံးက သယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်းလုံခြုံရေးတွေထဲမှာ ဝိုင်းမှူးစမစ်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။

သူဟာ ကျွန်းပင်းကြီးထက်တောင် ဇာန်ခိုးထွားသေးတယ်။ ကျွန်းပင်းကြီးကတော့ သမာသမတ်ရှိလှတယ်လို့ သတင်းထွက်တယ်။ ဝိုင်းမှူးစမစ်ကတော့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေကို စီလူလာထောင်ထဲသွင်းပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတတ်တယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က ဝင်ရောက်၍

“ စီလူလာထောင်က ထောင်မှူးကြီးကရော ဘယ်လိုနေသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက

“စီလူလာထောင်က ထောင်မှူးကြီးကလည်း မျက်နှာဖြူပီပီ အကျဉ်းသားတွေကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်တတ်တယ်။ ဝိုင်းမှူးစမစ်ဟာ စီလူလာထောင်မှူးကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ကျွန်းမှာ တန်ခိုးထွားနေတာပေါ့။ ဝိုင်းမှူးစမစ်ဟာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း နာမည်ကြီးတယ်။ အကျဉ်းသားတွေဟာ တောနက်ထဲမှာ သစ်ခွတ်ရမှာ သိပ်ဝန်လေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တောနက်ထဲမှာ ရောဂါ

ထူပြောတယ်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးကတော့ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေရဲ့ အဆိပ်လူးပြားပဲ။ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေက အကျဉ်းသားတွေကို မုန်းတီးပြီး တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတယ်။ တောနက်ထဲကို မသွားချင်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ ဝိုင်းမှူးစမစ်ကို လာဘ်ပေးအများကြီး ထိုးရတယ်။ အလုပ်ကြပ် ဂျယ်တာတွေဟာ ပိုက်ဆံများများမပေးနိုင်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေက တောနက်ထဲကို ပြောင်းရွှေ့ပေးတယ်။ အကျဉ်းသားတွေက မပြောင်းချင်လို့ လာဘ်ပေးတဲ့အခါ ဝိုင်းမှူးစမစ်လက်ထဲကို ပိုက်ဆံရောက်တယ်။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယ မျက်မှောင်ကြဲတတ်၍

“ ဒီဆိုရင် ကျွန်းပေါ်မှာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စ အတော်များနေမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

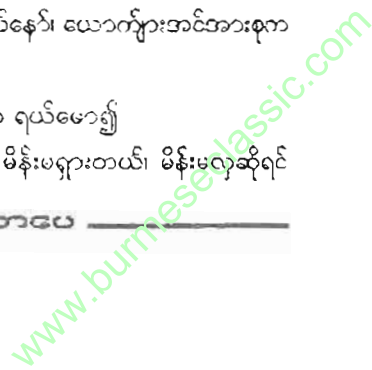
“ သိပ်များတာပေါ့ကွယ်။ အခုဆိုရင် ဝိုင်းမှူးစမစ်ဟာ တစ်ကျွန်းသားတွေသာမက ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာတဲ့ မောင်ရင်တို့လို ကုန်သည်တွေတောင် အမျိုးမျိုးအပြစ်ရှာဖမ်းဆီးပြီး ငွေညှစ်တတ်တယ်။ သတိထားပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က ဝင်၍

“ ကျွန်းပေါ်မှာ မိန်းပ ရှားတယ်နော်။ ယောက်ျားအင်အားစုက ပိုများတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ မိန်းမရှားတယ်။ မိန်းမလှဆိုရင်

ပိုတောင်ရှားသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ဆက်လက်၍

“ ကျွန်းပေါ်မှာ အချောဆုံးမိန်းမက ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက

“ ကျွန်းပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ချောတာက ကျွန်းမင်းကြီး

ရဲ့ မွေးစားသမီးစန္ဒာပဲ။ စန္ဒာရဲ့အလှကိုမိတဲ့လူကျွန်းမှာ မရှိဘူး။ စန္ဒာဟာ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့မွေးစားသမီးဆိုပေမဲ့ မြန်မာသိပ်ဆန်တယ်။ သူ့ကို ဘိုဆန်ဆန်ဝတ်စားထားတာ မြင်ရဲခဲတယ်။ အမြဲတန်း မြန်မာဆန်ဆန်ပဲ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယ မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အဲဒီလို ကျွန်းပေါ်မှာ စန္ဒာကို ပိုးပန်းတဲ့သူ အများကြီးရှိမှာ

ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ရယ်မော၍

“ အများကြီးရှိတာပေါ့။ နောက်ဆိုရင် မောင်ရင်တောင်ပါရင်

ပါ နေဦးမယ်။ စန္ဒာကို အသေအလဲ ပိုးပန်းနေသူတွေထဲမှာ ဗိုလ်မှူးစမစ်လည်း ပါတယ်။ ဒီကောင်ကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို စန္ဒာက မကြိုက်ပေမဲ့ စန္ဒာရဲ့မွေးစားမိဘတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်းမင်းကြီး လင်မယားက သူတို့မျက်နှာဖြူချင်း နှစ်သက်နေတယ်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ ဗိုလ်မှူးစမစ်လိုလူမျိုးဟာ စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့လှတဲ့ စန္ဒာနဲ့ မတန်ပါဘူး။ စန္ဒာဟာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ မြို့ပေါ်က ဆင်းရဲသားတွေကို ပကြာခဏ သူတို့စံအိမ်ကြီးရှေ့ခေါ်ပြီး ဆန်တစ်ပြည်စီ လှူတန်းလေ့

ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ သူရိယတို့သည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်၍ သွားလေ၏။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ လူအများနှင့်စည်ကားနေပြီး အရက်သောက်သူများက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ငြင်းခုန်နေကြ၏။

သူရိယတို့လူစုသည် စားသောက်ပွယ်ရာများ မှာယူပြီးနောက် ဇင်ယော်က သူရိယ၏ပခုံးကိုပုတ်၍

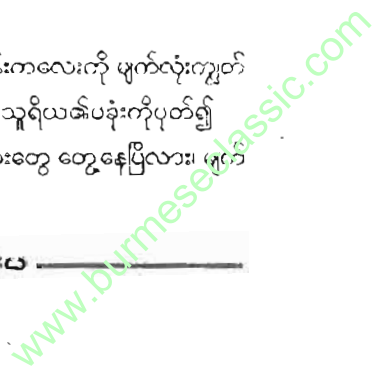
“ ဟောဒီဆိုင်ဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာတော့ အစားအသောက်ရော အဆိုအကပါ နာမည်ကြီးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်၏စကားမဆုံးမီ စားသောက်ဆိုင်အလယ်ရှိ စည်းတားထားသော ကွက်လပ်အတွင်းတွင်ရှိသည့် တီးဝိုင်းမှ အိန္ဒိယတေးဂီတများကို စတင်တီးပွတ်လေ၏။

သူရိယသည် တီးဝိုင်းမှတေးဂီတများကို နားထောင်နေစဉ် ဆိုင်၏အနောက်ပေါက်မှ တံခါးပွင့်လာပြီး ချောပောလှပသော အိန္ဒိယသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် မပေါ်တပေါ်ဝတ်ဆင်၍ ပရိသတ်များကို ဖြေဖျော်လေ၏။

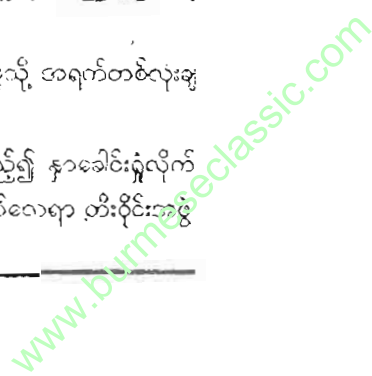
ဆိုင်အတွင်းရှိ ပရိသတ်များသည် မိန်းကလေးကို ဖျက်လုံးကျွတ်မတတ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဝလက သူရိယ၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“ ဘယ်လိုလဲသူရိယ။ ဂန်ခန့်ရာလေးတွေ တွေနေပြီလား။ ဖျက်လုံးကျွတ်ကျသွားမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး
 “ ရင်ပခုန်ပါဘူးဗျာ၊ အထူးအဆန်းမို့ မမြင်ဘူးလို့ကြည့်နေတာ
 ပါ။ ကျန်းပေါ်မှာ ဒီလိုပြောပျော်တဲ့ပွဲတွေ အများကြီးပဲလား ”
 ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍
 “ ကျန်းပေါ်မှာ ပျော်စရာရွှင်စရာဆိုလို့ ဒါတွေပဲရှိတယ်။
 ဒါကြောင့် အရက်နဲ့တွဲဖက်ပြီး ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ဒီလိုမိန်းကလေး
 တွေ အများကြီးရှိတယ် ”
 ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက တေးဂီတနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်ကို
 လှုပ်ယမ်း၍ ကပြနေသော မိန်းမပျိုကို ကြည့်ရှု၍ သက်ပြင်းချောင်း
 “ ပရိသတ်ထဲမှာ မျက်နှာဖြူတွေပရှိဘူးနော် ”
 ဟု ပြောလေရာ ဇင်ယော်က ခေါင်းညိတ်၍
 “ အင်္ဂလိပ်တွေကတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို မလာဘူးကွ၊ မြန်မာ
 အိန္ဒိယနဲ့ ရူးတွေပဲရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ လူမျိုးရေးခွဲခြားတတ်တဲ့
 အကျင့်စရိုက်ရှိတယ်ဆိုတော့ သူတို့လူပျိုတွေ စုဝေးတတ်တဲ့ ကလပ်
 တွေမှာပဲရှိမှာပေါ့ ”
 ဟု ပြောဆိုလေ၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် သူရိယတို့၏နဘေးရှိ အရက်သောက်နေသော
 လူကြမ်းသူကြမ်းအုပ်စုမှ လူသန်ကြီးတစ်ဦးသည် ထိုင်ရာမှထ၍
 အရက်ပုလင်းထဲမှ အရက်များကို ကုန်စင်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီး
 လီးစိုမ်းရှေ့တွင် ကပြနေသော မိန်းမပျိုအနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ပိုက်ဆံ
 အချို့ကို မိန်းကလေး၏ လက်ထဲသို့ ငိုထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ လူကြမ်းသူကြမ်းအုပ်စုမှ အသံသေး
 အသံကြောင်များဖြင့် အော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ ဗလက
 ထိုသူများကို ကြည့်၍
 “ နားငြီးတယ်ဟေ့၊ ငါတို့သွားကြမယ်၊ ဟဏှာရှူးကြီးတွေနား
 ကပ်ထိုင်နေရင် အေးအေးချမ်းချမ်းစားသောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”
 ဟု ဆိုကာ ကျသင့်ငွေကို ရင်း၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန်
 ပြင်လိုက်၏။
 ထိုအခါ တစ်ဖက်ဝိုင်းရှိ အိန္ဒိယလူမျိုးလူသန်ကြီးတစ်ဦးသည်
 သူရိယတို့ဝိုင်းကို မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ ကြည့်ရှုနေရာမှထလာပြီး
 “ ပြန်တော့မလို့လား ကိုယ့်လူတို့၊ မပြန်ခင် အရက်တစ်လုံး
 စောက် တိုက်ခဲ့ပါဦး ”
 ဟု မိုက်ကြေးခွဲသော အမူအရာဖြင့် ဆိုလေ၏။ ဗလသည် လူသန်
 ကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့် စားပွဲထိုး
 အား ခေါ်၍ အရက်တစ်လုံးမှာလိုက်၏။
 စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ ပရိသတ်များသည် သူရိယတို့လူစုကို
 ခုတ်မီးများပြစ်ကြောင်း သိကြသဖြင့် လူသန်ကြီးမိုက်ကြေးခွဲခြင်းကို
 ခံစိတ်ဝားစွာ ကြည့်ရှုနေ၏။
 စားပွဲထိုးလူငယ်သည် လူသန်ကြီး၏ဝားပွဲလို့ အရက်တစ်လုံးဆွ
 လေ၏။
 လူသန်ကြီးသည် အရက်ပုလင်းကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်
 ပုလင်းကို အနီးရှိ တိုင်ဖြင့် ခွမ်းခနဲ ရိုက်ခွဲလိုက်လေရာ တံးဝိုင်းဘဝွဲ

သားများပင် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ ပရိသတ်များသည် လူသန်ကြီးနှင့် သူရိယတို့ကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ လူသန်ကြီးက အရက်ပုလင်းပြတ်ကို မြေပေါ်သို့

ပစ်ချလိုက်ပြီး သူရိယတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ငါ့ကို စော်ကားလှချည်လား၊ ဒီလို အပေါစားအရက်မျိုးကို ငါဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား”

ဟု အော်ဟစ်ကြမ်းမောင်းလေရာ ပရိသတ်များသည် သူရိယတို့ လူစု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမည်ဟု ယူဆကြလေ၏။

သို့သော် သူရိယတို့လူစုသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ရှိနေသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားကြ၏။ သူရိယသည် လူသန်ကြီး၏ မောက်မာမှုကြောင့် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထ၍ အနီးသို့ရောက်သွားပြီး

“သူတောင်းစားကြီး၊ အရက် တောင်းသောက်လို့ သနားလို့ ဝယ်ပေးတာကို အပေါစားလေး အကောင်းစားလေး လုပ်မနေနဲ့၊ ပေးတာကိုမသောက်ရင် ဝတ်သွားမယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ထိုခိုင်းရှိ လူကြမ်းယူကြမ်းကြီးများသာမက ဆိုင်ထဲရှိ စားသောက်နေသူများပါ သူရိယကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြ၏။ လူသန်ကြီးသည် သူရိယကိုကြည့်၍ အလွန်ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ခွေးကောင်လေး၊ စော်ကားလှချည်လား၊ သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ထိုင်ရာမှထ၍ သူရိယ၏ပါးကို အားကုန် ရိုက်ထည့်လိုက်လေ၏။

သူရိယသည် လူသန်ကြီး၏ရိုက်ချက်ကို အနောက်သို့ ခေါင်းလှန်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်တအား ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ လူသန်ကြီးသည် အွတ်ခနဲအော်၍ ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ သူရိယသည် လူသန်ကြီး၏ ကျောကုန်းကို တတောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်ရာ လူသန်ကြီးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲလဲကျလေ၏။

သူရိယ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စားပွဲခိုင်းရှိ လူကြမ်းသူကြမ်းသုံးယောက်သည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်က

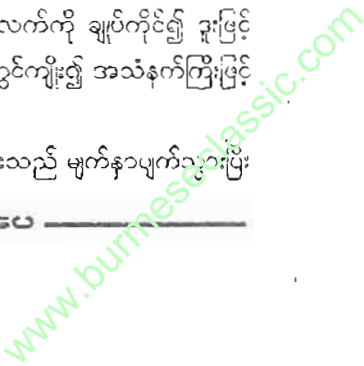
“ဪ... မင်းရဲ့အစွမ်းကလည်း မသေးပါလား၊ ရေမြေအောက်မေ့လို့ သွားကိုင်လိုက်တာ၊ မြွေဟောက်ဖြစ်နေတယ်ဟေ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အက်ဒမန်ကျွန်းမှာတော့ လူတွင်ကျယ်လုပ်လို့မရဘူး၊ မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ဆုံးမရမှပဲ”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ခါးကြားရှိ ခါးမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍ သူရိယကို လျှင်မြန်စွာ ထိုးလိုက်လေ၏။ သူရိယသည် တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... ဘယ်သူက ဆုံးမနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရန်သူ၏စားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ ခူးဖြင့် တိုက်လိုက်ရာ လက်မောင်းတစ်ဖက် တွင်တွင်ကျိုး၍ အသံနက်ကြီးဖြင့် အားခနဲ အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်ရှိနေသော ရန်သူနှစ်ဦးသည် မျက်နှာပျက်သွားပြီး

တစ်ဦးက စားပွဲပေါ်ရှိ ပုလင်းတစ်လုံးကိုကိုင်၍ သူရိယကို ရိုက်ရန် ချိုးလှာလေ၏။

သို့သော် ဗလက ထိုင်နေရာမှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် ရန်သူသည် ဗလ၏ရှေ့တွင် ဟတ်ထိုးလဲလေ၏။ ဗလသည် ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းကို ကိုက်ဝါးမပျက်ဘဲ လဲကျနေသူ၏ကျောကုန်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်ကာ

“ ဟဲဟဲ... ဒီဆိုပါကြီးက တယ်ဇိမ်ကျပါလား၊ ဘယ်လောက် ဇိမ်ကျသလဲဆိုတာ နည်းနည်းစမ်းကြည့်ရအောင် ”

ဟု ရယ်ကြဲကြဲပြောဆိုပြီး ရန်သူ၏ပခုံးကို ဖနှောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်ရာ ရန်သူသည် မေမြောသွားပြန်၏။

နောက်ဆုံးကျန်နေသောရန်သူသည် သူရိယကို အနီးရှိ ပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးဖြင့် ဝင်ရိုက်လေ၏။ သူရိယသည် ရန်သူရိုက်လိုက်သော ပန်းအိုးကို မကွဲမရှုအောင် ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး

“ ပန်းအိုးကြီးကွဲရင် နှမော့စရာဈာ၊ တရုတ်ပြည်က ပန်းအိုးအစစ်ဗျ ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ပန်းအိုးကို အနီးရှိ စားပွဲပေါ်သို့တင်ကာ ရန်သူ၏ ရင်ဝကို ခြေဖြင့်လှမ်းကန်လိုက်ရာ ရန်သူသည် နောက်သို့ ပိုးလိုးပက်လက်လဲလေ၏။

သို့သော် ရန်သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို အရက်သောက်နေသော မဲလုံးကြီးက နောက်မှ မလဲမပြုအောင် ထိမ်းကိုင်ပေးလိုက်ရာ ရန်သူက လှည့်၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲဟဲ... ကျေးဇူးတင်မစောနဲ့ကွ၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ

သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ဦး ”

ဟု ပြောဆို၍ ရန်သူခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး လက်သီးဖြင့် အား ကုန်ထိုးလိုက်ရာ ရန်သူသည် စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ဖြုတ်ကျပြီး စားပွဲကြီးနစ်ခြမ်းကွဲလေ၏။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များလည်း ပြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျလေ၏။ ရန်သူအားလုံး ကြမ်းပေါ်တွင် အတုံးအရုံးလဲကျသွားသဖြင့် ဆိုင်ထဲရှိ စားသောက်နေသူများသည် သူရိယတို့လူစုကို အလွန်အံ့ဩတန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

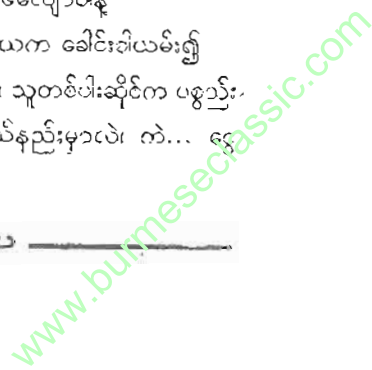
ထိုအခါမှပင် သူရိယက စားပွဲပေါ်ရှိ ကြက်ကင်တစ်တုံးကို ကိုက်စားရင်း ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ ဆိုင်ထဲမှာ ရန်ပွဲဖြစ်သွားရတာ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါ ဘယ်ဈာ၊ ကျုပ်တို့ မလွဲမရှောင်သာလို့ ရန်ဖြစ်ရတာပါ၊ ကွဲရှသွားတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေအတွက် အားလုံးပြန်လျှော်ပေးဖို့မယ်၊ ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် သူရိယကို ဖျက်လုံးဖြူးဖျက်ဆန်ဖြူးဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ ရပါတယ်ဆရာကီး မလျှော်ပါနဲ့၊ မလျှော်ပါနဲ့ ”

ဟု လက်ကာ၍ ပြောလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းခါယမ်း၍ “ အို... မလျှော်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဖို့မလဲ၊ သူတစ်ပါးဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ကျုပ်တို့ရန်ဖြစ်လို့ ကွဲရှသွားတာဘယ်နည်းမှာလဲ၊ ကဲ... ငွေသုံးဆယ်ယူထားလိုက် ”

ဟု ဆိုကာ ငွေသုံးဆယ်ကို ရက်ရက်ရောရော ထုတ်ပေးလိုက်
သဖြင့် ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် ဟန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ယူထားလိုက်ကာ
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ပြောလေ၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ နှစ်ဖြဲပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

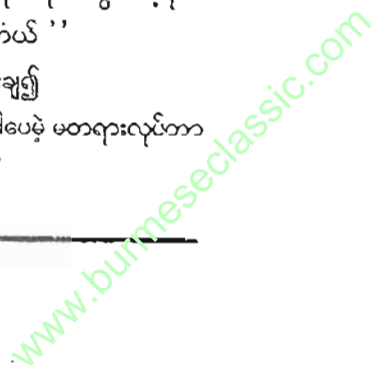
မင်းမြတ်သူရ
ဥပုတ် (၅)၊ အသားကလမ်။ ကျောက်မြောင်း။
ရန်ကုန်မြို့၊ လိပ်မု၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

အပြန်လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗလက သူရိယ၏ပခုံးကို
တိုက်၍

“ သူရိယရဲ့အစွမ်းသတ္တိကို ဒီနေရာမှာ ပြလိုက်တာပဲ၊ သူဒီနေ့
တိုက်ခိုက်သွားတဲ့ပုံဟာ ဦးရွှေမောင်း ဘယ်လောက်လေ့ကျင့်ပေးထား
သလဲဆိုတာ သိသာတယ်၊ ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့ပုံက
အဆင့်မြင့် ကိုယ်ခံပညာရှင်တစ်ယောက် ပီသတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်မှာ အတွေ့အကြုံနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတရားလုပ်တာ
ကို မခံချင်လို့ အခုလို တိုက်ခိုက်လိုက်တာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က သက်ပြင်းချ၍

“ မတရားလုပ်တာကို ဆန့်ကျင်တာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းလူမိုက်တွေကို အနိုင်ယူလိုက်တဲ့အတွက် မင်းဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ထင်ရှားသွားမှာသေချာတယ်။ ငါတို့လေးယောက်စလုံးကို ကျွန်းကလူတွေ သတ်ပြုမိသွားပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါတို့အလုပ်တွေကို သေသေသပ်သပ် လုပ်ရတော့မယ် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

“ အခုအချိန်ထိ စန္ဒာရဲ့အနိပ်အယောင်ကိုတောင် မမြင်ရသေးဘူးနော် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ပဲလုံးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒာနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေက ကောင်းသတင်းတွေချည်းပဲနော်၊ စန္ဒာဟာ ဖျက်နာဖြူကပွေးစားပေမဲ့ ပြန်မာစိတ်အပြည့်ရှိတယ်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ အလှူအတန်းရက်ရောတယ်၊ သူ့နိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို စန္ဒာခေါင်းဆောင်ပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်လည်ရှင်သန်မယ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရိုသက

“ စန္ဒာကို ပြန်မခေါ်နိုင်သေးခင် ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့မတရားမှုတွေကို ကျယ်တို့ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်ပေးသင့်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဦးရွှေမောင်းကြီးကလည်း သူတစ်ပါးအခက်အခဲတွေကို ကူညီပေးရမယ်လို့ သင်ကြားထားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းပေါ်က အခက်အခဲတွေကို တို့ကူညီဖြေရှင်းပေးသင့်တယ်၊ ဒါမှ မင်းလည်း အခုကွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရမယ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ အတွေ့အကြုံလိုချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက် အစ်ကျွန်းကတော့ အကောင်းဆုံးနေရာကြီးပါ။ လောလောဆယ်တော့ အစ်ကျွန်းရဲ့ နေရာအနံ့အပြားကို မင်းကို လိုက်ပြရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ပန်းအိမ်ကျွန်ပျူဟာ

ဒီဇင်ဘာ (၇) မှတ်နားတန်း၊ ကျောက်မြောင်းဖျော်

www.burmeseclassic.com

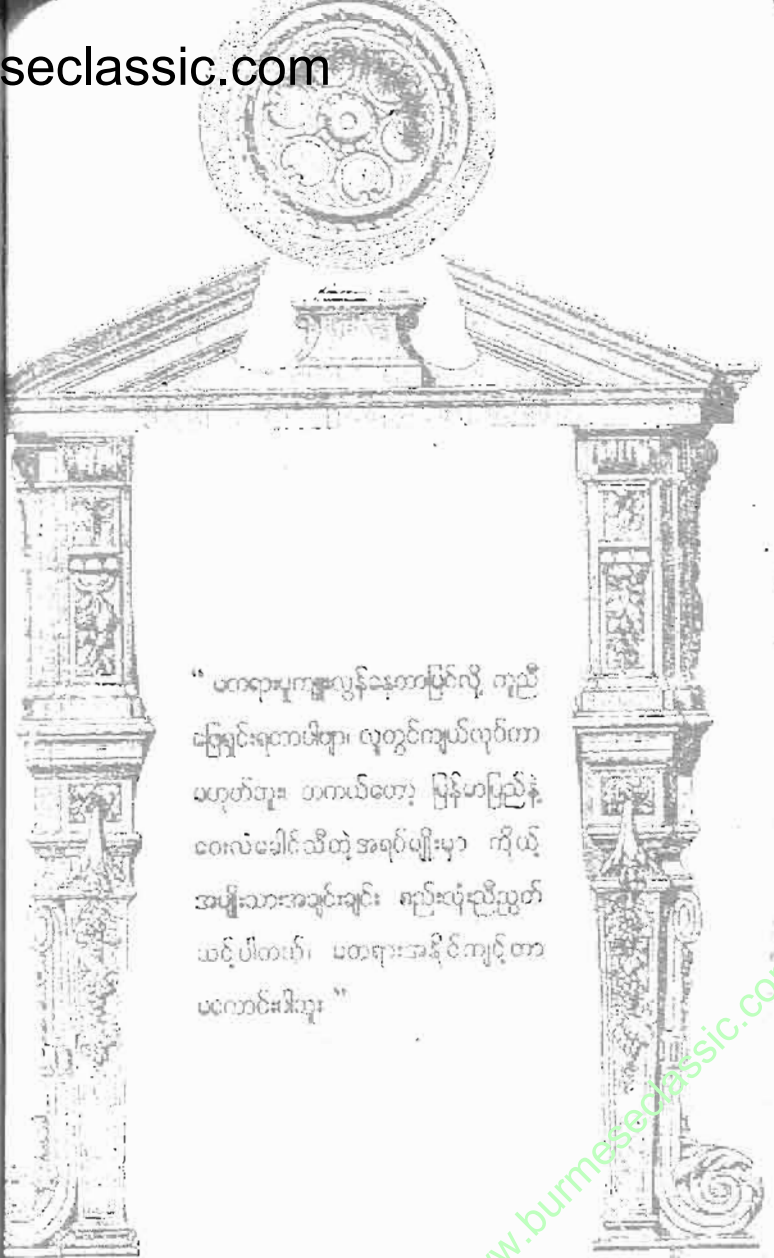
နောက်တစ်နေ့တွင် သူရိယတို့လူစုသည် ကျွန်း၏အနောက်
ဘက်ရှိ မြန်မာထမင်းဆိုင်များရှိရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။

ဇင်ယော်က ရှေ့မှဦးဆောင်၍ လျှောက်သွားပြီး ထမင်းဆိုင်
တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူရိယ၏ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ကျွန်းမှာတော့ ဒီထမင်းဆိုင်က ထူးခြားတယ်ကွ၊ ဆိုင်ထဲမှာ
ထမင်းနဲ့ဟင်းကို အလှူပယ်ပြင်ဆင်ထားတယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ဟင်းကို
လိုသလောက်အဝစားလို့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်၏စကားကြောင့် သူရိယက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကြိုက်တဲ့ဟင်းနဲ့ ဖိုက်ကား
အောင် စားပယ်ဗျာ ”

“ မတရားပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့အတူဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်
မမြဲရင်းရုဏ်းပါဗျာ၊ လူတွင်ကျယ်လုပ်ကာ
မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ မြန်မာပြည်နဲ့
ဝေးလံခေါင်သီတဲ့အရပ်မျိုးမှာ ကိုယ်
အပျိုးသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်
ယဉ်ပါးတယ်၊ မတရားအနိုင်ကျင့်တာ
မဝကောင်းပါဘူး ”

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

နေနဲ့လ

နှစ်ပါးဆိုင်

ဟု အားပါးတရပြောလေ၏။

ဆိုင်အတွင်း၌ စားပွဲရှည်ကြီး ခင်းကျင်းထားပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းမျိုးစုံလင်စွာနှင့် အသီးအရွက်ကြော်များကို ကြွေပန်းကန်ပြားနှင့် အပြည့်အမောက် ထည့်ထားလေ၏။

သူရိယကိုသည် အသင့်တွေ့ရသော ပန်းကန်များကို ဆွဲယူ၍ ထမင်းဟင်းများကို ကြိုက်သလောက်ထည့်ကာ အားပါးတရ စားသောက်ကြ၏။

သူရိယတို့ထမင်းစားနေစဉ် ဆိုင်၏အလယ်၌ မီးလင်းရောင် မှိုန်မှိုန်လင်းလာပြီး အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးသည် စောင်းတစ်လက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ သီချင်းများ သီဆိုဖြေဖျော်၏။

ထိုသို့ ဖြေဖျော်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်အတွင်းသို့ အရက်မူးနေသော လူတစ်စုဝင်ရောက်လာပြီး ဆူဆူညံညံအသံများပြု၍ ထမင်းဟင်းများကို ထည့်လေ၏။

ထိုသူများ၏ ထမင်းပန်းကန်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျကွဲသွားသဖြင့် ဆိုင်ထဲရှိလူများ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၏။ ထို့နောက် အရက်မူးနေသူများသည် စားပွဲများ၌မထိုင်ဘဲ စောင်းတီးနေသော မိန်းမပျို၏အနီးသို့ သွားကာ နောက်ပြောင်နေလေ၏။

ထိုသူများ၏နောက်ပြောင်မှုကြောင့် စောင်းတီး၍ သီချင်းဆိုနေသော မိန်းမပျို၏မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းနီမြန်းလာပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်လာလေ၏။

သူရိယသည် အရက်သမားများနှင့် အနီးဆုံးတွင် ထိုင်နေသဖြင့်

ထိုသူများ၏နောက်ပြောင်မှုများ အလွန်ရှိုင်းစိုင်းကြောင်း သိရ၏။

မိန်းမပျိုသည် သီချင်းသီဆိုနေရာမှ အရက်သမားများ၏နောက်
ပြောင်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘဲ သီဆိုခြင်းကိုရပ်တန့်ကာ

“ရှင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ ရှင်တို့မှာ အမေ့နှပ ဖရှိဘူး
လား။ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်လေ၏။ မိန်းမပျို၏ရန်တွေ့မှုကြောင့် အရက်
သမားများ၏မျက်နှာပျက်ပွင့်သွားပြီး အရက်သမားတစ်ယောက်က

“ ဟဲ့ကောင်မ... နှင်ငါတို့ကို ဒီလိုပြောရဲသလား။ ကျွန်းပေါ်မှာ
ငါတို့ကို ဒီလိုပြောရင် ခေါင်းနဲ့ကိုယ်အိုးစားကွဲသွားမယ်။ ဘာကောက်ပေ
လဲ။ ပေါက်စဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုသည် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး

“ ကြားဖူးပါတယ်။ တစ်ကျွန်းမှာ ဖောက်စဆိုရင် တဏှာရှူးကြီး
မိန်းကလေးတွေ လိုက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ လူယုတ်ဟကြီးဆိုတာ အားလုံး
သိပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မိန်းမပျို၏ စကားကြောင့် ပေါက်စ၏မျက်နှာ
မည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ ဘောက်... ငါ့ကိုများ စော်စော်ကားကား၊ တဏှာရှူးကြီးတဲ့
အေး ငါ တဏှာရှူး ဟုတ်မဟုတ် နှင့်ကိုပြမယ်။ ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မိန်းမပျို၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုသည် ဆိုင်ထဲရှိ လူများကိုကြည့်၍

“ ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ မိန်းမပျို၏ အကူအညီတောင်းခံခြင်းကို
ဆိုင်ထဲရှိလူများ ကြားရသော်လည်း မည်သူမျှ တုတ်တုတ်ပလုပ်ဘဲတံ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရက်သမား ၃ယောက်သည် ကျွန်း
လှမိုက်ကြီးများဖြစ်ပြီး အလွန်ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သည်ဟု နာပည်
သတင်းကြီးလေ၏။ ထို့ကြောင့် လှမိုက်များ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို မခံလိုကြ
ချေ။

သူရိယသည် အမူးသမား သုံးယောက်ကိုကြည့်၍ ထိုင်ရာမှ
ဝန်းခနဲ ထရပ်ကာ

“ ဒီကောင်တွေ အတော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ မိန်းကလေးကို
နှံ့ချင်းမစာနာဘူး။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရမယ်။ ”

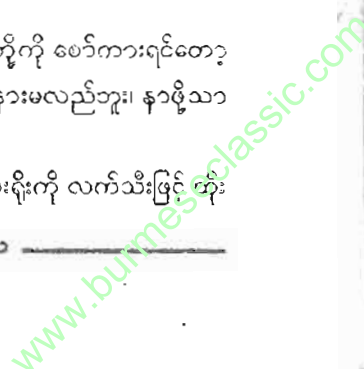
ဟု ပြောဆိုကာ အမူးသမားများထံသို့ ထွက်သွားလေ၏။
အမူးသမားများအနီးသို့ရောက်သောအခါ

“ တဏှာရှူးတွေ မိန်းကလေးလက်ကိုလွှတ်လိုက်စမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ အမူးသမားများသည် ကျွန်းပေါ်တွင်
သူတို့ကို အံ့တုဝံ့သူ အလွန်ရှားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်
အစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ခြောက်... သတ္တိခဲလေးပါလား။ ငါတို့ကို စော်ကားရင်တော့
မလောက်လေးမလောက်စားတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး။ နာဖို့သာ
ပြင်ပေတော့ ”

ဟု ကြီးဝါးကာ သူရိယကိုလှည့်၍ မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် ဆုံး

လိုက်၏။

သူရိယက ကိုယ်ကို နောက်သို့ယို၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး အမူး သမား၏လက်သီးကို သူ၏သန်မာသောလက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်၍ လိမ်ချိုး လိုက်ရာ အမူးသမားသည် အားခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ ပြုလဲကျလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်အမူးသမား ဥယျာဉ်သည် ခါးကြားတွင် အသင့် ဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်များကိုထုတ်၍ သူရိယကို ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်ကြလေ၏။

သူရိယသည် ဓားမြှောင်သမားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေရာ တခဏချင်း ဓားမြှောင် သမားအားလုံး လဲကျသွားလေ၏။

သူရိယသည် ထိုအခါမှပင် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုများကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေသော ပရိသတ်များကိုကြည့်၍

“ မတရားမှုကျူးလွန်နေတာမြင်လို့ ကူညီဖြေရှင်းရတာပါဗျာ။ လူတွင်ကျယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ မြန်မာပြည်နဲ့ ဝေးလံ ခေါင်သိတဲ့အရပ်မျိုးမှာ ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ် သင့်ပါတယ်။ မတရားအနိုင်ကျင့်တာ မကောင်းပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည် စိတ်အား တက်ကြွလာပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍

“ ဟုတ်ပါတယ်။ မတရားမှုကျူးလွန်တာ မကောင်းပါဘူး။ ပေါက်စတို့ တဏှာရှူးလူစုကို ကောင်းကောင်းရိုက်နှက်သင့်ပါတယ် ”

ဟု ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံလေ၏။

ထိုအခါ သူရိယက မြေပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထနေသော ပေါက်စဆိုသူ ကို ကုပ်မှဆွဲထုလိုက်ပြီး တတောင်ဖြင့်ထောင်းကာ

“ တဏှာရှူးကြီး၊ နောက်တစ်ခါ မိန်းကလေးကို ခော်ကားရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့မယ် မှတ်ထား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ တဏှာရှူးပေါက်စသည် တစ်ကိုယ် တည်း သတ္တိကောင်းသူမဟုတ်သဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြင့် လက်အုပ်ချီ ကာ

“ ကြောက်ပါပြီ၊ နောက် မခော်ကားဝံ့တော့ပါဘူး ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထို့နောက် အမူးသမားအားလုံး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

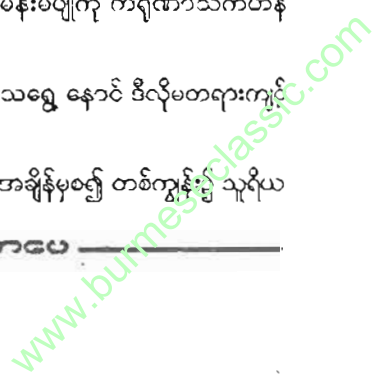
ထိုအခါမှပင် စောင်းတီးနေသော မိန်းမပျိုလေးက သူရိယကို ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုသာ ဝင်မကယ် ရင် တဏှာရှူးကြီးတွေ အနိုင်ကျင့်တာခံပြီး ကျွန်မ အရှက်ကွဲမှာသေချာ တယ်။ ဒီလူကြီးတွေ သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက မိန်းမပျိုကို ကရုဏာသက်ဟန် ဖြင့်ကြည့်၍

“ အစ်ကိုတို့ ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေသရွေ့ နောင် ဒီလိုမတရားကျင့် မှုမျိုးကို လက်မခံပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ကျွန်း၌ သူရိယ

တို့ လူစုကို လူသိများထင်ရှားလာလေ၏။ သူရိယ၏သတ္တိကိုလည်း ကျွန်းရှိလူများ အထင်ကြီးလာလေ၏။

ထို့ကြောင့် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့သည့်အခါ လာရောက်၍ အကူအညီတောင်းလေ၏။

သူရိယသည် တရားမျှတမှုကို လိုလားသူဖြစ်သဖြင့် အကူအညီတောင်းသူတို့ကို ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကူညီပေးလေ၏။

တစ်ကျွန်း၌ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း ပြုကျင့်မှုများ များပြားသဖြင့် အားနည်းသူများဘက်မှ မကြာခဏ ရပ်တည်ပေးရလေ၏။ ထိုသို့ ရပ်တည်ပေးရင်း ရန်ပွဲများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားရလေ၏။

သူရိယသည် တစ်ကျွန်း၌ သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်၍ ခေါင်းပုံ ဖြတ်သူများကို ရင်ဆိုင်ဟိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဝလက

“ ကျွန်းကို ရောက်တာ တစ်လကျော်ရှိပုံရှိသေးတယ်၊ ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်တာ မနည်းပါလား၊ မင်းဟာ မကြာမီ ကျွန်းလူမိုက်ကြီး ဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ရယ်မော၍

“ ကျွန်းလူမိုက်ကြီးဖြစ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အားနည်းတဲ့ဘက်က ရပ်တည်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနှေညနေမှာပင် ဝလသည် မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာမှ ပြန်ရောက်လာပြီး

“ ငါတို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲရပြီ၊ လာမဲ့စနေနေ့မှာ ကျွန်းမင်းကြီး သမီး စန္ဒာရဲ့ မွေးနေ့ကို အကြီးအကျယ်

ကျင်းပလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မဲလုံးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးမွေးနေ့ပွဲလုပ်တာ ငါတို့နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ မင်းကြီးသမီးအနားကပ်ဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဝလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မင်းအတော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ကျွန်းမင်းကြီး သမီးမွေးနေ့ပွဲမှာ ငါတို့ရဲ့ အစွမ်းကို ပြရမယ်ကွာ၊ မွေးနေ့ပွဲမှာ မြေဖျော်ရေးလုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ပညာရှင်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်၊ စန္ဒာရဲ့ မွေးနေ့မှာ မြေဖျော်ပေးတဲ့သူတွေကို ထိုက်တန်တဲ့ ဆုငြင်းတွေပေးမယ်လို့လဲ ကြော်ငြာထားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မဲလုံးကြီးက

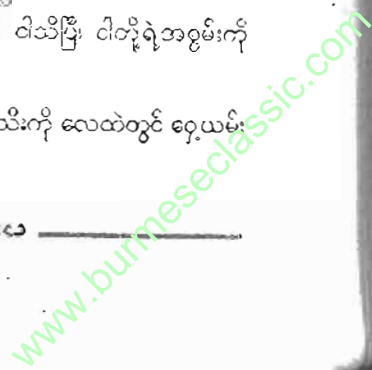
“ ငါတို့က ဘာပညာတတ်လို့ နှာပွေးနေ့မှာ မြေဖျော်ရမှာလဲ၊ အဆိုလည်းမရဘူး၊ အကလည်းမရဘူး ”

ဟု ပြောမလေ၏။

ထိုအခါ ဇင်ဓယ်က လက်ဖျစ်တီး၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ ငါသိပြီ၊ ဝလာအကြံကို ငါသိပြီ၊ ငါတို့ရဲ့အစွမ်းကို တော့ဒီလိုပြရမှာမဟုတ်လား ”

ဟုပြောဆိုကာ သူ၏လက်ထဲရှိ ပန်းသီးကို လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းပြီး ပျောက်ဆုံးအောင် ပြုလုပ်ပြလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်တွင် ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းထိုးပြလိုက်၏။
ဝလက ခေါင်းညှိတ်၍

“ ဟုတ်ဟယ်၊ ဇင်ယော်က ခုံးမစေးဘူး၊ မဲလုံးကြီးက ခေါင်းထဲ
မှာ ဦးကျောက်မရှိဘူး ”

ဟု အပြစ်တင်မှဝမန်လိုက်လေ၏။ မဲလုံးကြီးမှာ ၎င်းတို့ကို
ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ

“ မြေ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့ လက်ရှေ့အစွမ်းကို
လည်း ဝင်ပြီးပြုရသေးတာပေါ့ ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ကြီးပားသော လက်သီးကြီးကို လေထဲတွင်
ပေးယမ်းပြလိုက်၏။ သူရိယက ထိုသူများကို ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အက်ဒမန်ကျွမ်းပေါ်မှာ ကျွန်းလူမိုက်
ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်ထက် ခင်ဗျားတို့ ပိုထင်ရှားမှာ သေချာတယ် ”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။

.....

ဂေပုနိစ္စ၊ နှစ်ဂြဟေဓာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇) အသေကလမ်း၊ ငမာကန်မြောင်း
ရန်ကင်းသို့ လိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

သူရိယတို့သည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် ကျွန်းမင်းကြီးအိပ်သို့ ဝိတ်
အားတက်ကြွစွာဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးအိပ်သို့ရောက်လျှင် အစောင့်အပြစ် တာဝန်
ယူထား သော ကုလားစင်သားများက ယေဒုဏ်းများဖြင့်ချိန်၍

“ ဘာကိစ္စလဲ၊ ရှေ့မတိုးနဲ့ ”

ဟု ဟားဆီးလေ၏။ ထိုအခါ ဝလက ရုတ်တိုက် ဖောင့်ဖြင့်

“ ဘာလို့ မတိုးရမှာလဲ၊ တိုးရမယ်ကွ၊ ငါတို့က ကျွန်းမင်းကြီး
သမီးရဲ့ မွေးနေ့မှာ မြေပျော်ရေးလုပ်မလို့ ရောက်လာတဲ့ ညာရှင်တွေ
က ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေ၏။ ကုလားစစ်သားများသည် စလ၏ စကားကြောင့် ဆုံသြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ကုလားတစ်ယောက်က

“ဟင်... မင်းတို့က မညာရှင်တွေ ဟုတ်လား၊ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးရဲ့ ဓမ္မဒေနာ ပြုပျော်ပဲ့သူတွေဟာ အကပညာရှင် ပိန်းမတွေချည်းပဲ၊ မင်းတို့လို ဟိုပရောက်စီရောက် ပုံပဲတွေ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“တွေကောင်တွေ... ပင်းတို့ကောင်းကိုကြည့်ပြောစမ်း၊ ရွှေဆိုနယ်တကြောမှာ မဲလုံးကြီးဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲကွ၊ အလံလှပွဲတွေကများကြီး ပွဲပြီး နွဲ့သပွဲပွဲတိုင်းမှာ အောင်လံတွေ ယူထားတဲ့ကောင်တွေ မဲလုံးပေးကမ်းပေး ကျားဆိုမှ ကျား”

ဟု လက်ဆတ်ပေးပေးလိုက်ရာ ကုလားစစ်သားများသည် ဘူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်းမင်းကြီး၏ အိမ်တော်အတွင်းမှ လူကြီးလှကောင်းကောင်းနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

“အဖပြစ်နေကာလဲ”

ဟု ပေးပြန်လေ၏။

ဟိုအခါ စလက ကျွန်းမင်းကြီး၏ ဓမ္မဒေသနာအတွက် ရောက်လာသော မညာရှင်များဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြလေ၏။ စလ၏ စကားကို နားထောင်၍ လူကြီးလှကောင်းကောင်းထံသို့ ဝတ်ဆင်ထားသော အိန္ဒိယလူမျိုးက ဆုံသြဟန်ဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့က ဘာပညာရှင်တွေလဲ၊ ဒီနေ့အထိ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးဓမ္မဒေသနာအတွက် ရောက်လာတဲ့ သူတွေကတော့ ပညာရှင် မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ သူတို့ဟာ မြန်မာအကနဲ့ အိန္ဒိယအကကို ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင်ကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖင်ယော်က ရှေ့သို့တိုး၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့က အဆိုအကတွေတော့ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တတ်တဲ့ပညာလေးတွေကို ရှုစားကြည့်ပါဦး”

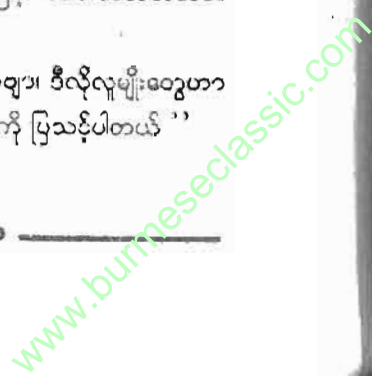
ဟု ဆိုကာ သူ၏လည်ပင်း၌ရှိသော လည်စည်းကို ဖြုတ်၍ စလထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ လည်စည်းအဖြစ်မှ ဖွင့်ကလေးများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြောင်း အံ့သြဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

ဖင်ယော်သည် ဖွင့်ကလေးများကို မန်းမှုတ်ဟန်ပြု၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဖွင့်ကလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း ပြန်ထုတ်လိုက်ရာ ဖွင့်ကလေးတစ်ပွင့်နှင့်တစ်ပွင့် ဆက်စပ်သွားကြောင်း တွေ့ရပြန်၏။

ဖင်ယော်သည် ဆက်စပ်နေသော ဖွင့်ကလေးကို လေထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဖွင့်ကလေးမှ လည်စည်းအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် အိန္ဒိယလူမျိုးသည် အလွန်သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပြီး

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မျက်လှည့်ပညာဗျာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးရဲ့ ဓမ္မဒေသနာ ပညာစွမ်းပြကို ပြသပုံတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ပဲလုံးကြီးက ဇိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့် ပုဆိုးကို ခါး
တောင်းကနွှဲကပ်ရုံကိပြီး လက်ပန်းပေါက်ပေါက်ကာ အနီးရှိ ဝါးပိုးဝါးကြီးကို
လက်သီးဖြင့် ဖိုင်းခနဲမြည်အောင် ထိုးခွဲပြုလိုက်လေ၏။

ထိုပြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ကုလားလူမျိုး အရာရှိသည် ဘုရားတ
လိုက်ပြီး

“ အစောင့်ကြောက်ပို့အောင်တဲ့ လက်စေ့သပားပါသေး။ ဒီလို
စွမ်းရည်မျိုးလက်စ ခြေသင့်တင်ပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယကလည်း ရှေ့သို့တိုး၍ လေထဲ
ဟွင် တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်ကျွမ်း ထိုးပြလေ၏။

ပြီးနောက် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်၍ လေထဲသို့
တစ်ပတ်ကျွမ်း ထိုးပြလေရာ ကုလားအရာရှိသည် အလွန်နှစ်သက်ဟန်
ဖြင့် သက်တပ်တီး၍

“ အလွန်တော်တဲ့ ကျွမ်းဘားပညာရှင်ပဲ။ ဒီလိုပညာမျိုးကို
ကျွန်းမင်းကြီးသမီး နှစ်သက်မှာ သေချာတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းကာ သူရိယတို့အားလုံးကို ကျွန်းမင်းကြီးသမီးမွေးနေ
တွင် အခွမ်းပြုရန် သဘောကူလိုက်လေ၏။

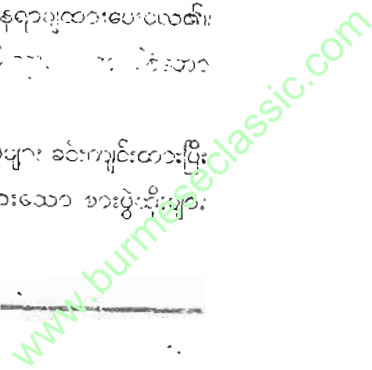
၁၂၂

သူရိယတို့သည် ကျွန်းမင်းကြီး သ... ဝဒ္ဓာ၏ မွေး နေ့ ဘွင် အစွမ်း
ရန်အတွက် ဟူညီဝတ်စုံများ ချုပ်ကြလေ၏။

ဝဒ္ဓာ၏ မွေးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေ့နေ့လယ်မှာပင်
ကျွန်းမင်းကြီးအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုကခါ ကြိုတင် စောင့်ကြိုနေ

သာ ကုလားအရာရှိကြီးက သူရိယတို့အား နေရာလှည့်ထားပေးလေ၏။
ကျွန်းမင်းကြီး၏ နေထိုင်ခြင်းကင်စုလဲ ဝ... အ... ဝ... အ...
များဖြင့် အလှဆင်ထား၏။

ခြံတစ်ခုလုံး ပြည့်လှမှု အဖြူရောင်စားပွဲများ ခင်းကျင်းထားပြီး
ပေါ်ရှိ ဝေးသောက်ဆိုင်ကြီးများမှ ခေါ်ယူထားသော စားပွဲခန်းများ
လုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ကုလားအရာရှိကြီးက သူ့ရိုလပက်ကို နေအိမ်အနောက်ရှိ အိပ်ခန်းကလေးတွင် နေရာချထားပေးပြီး

“ အတီးအမှုတ် အကအခုန်နဲ့ ခြေဖျက်မှုတွေကို ည ၆ နာရီ လောက်မှာ စတင်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အခွင့်ပြုကွက်တွေကို ည ၉ နာရီ လောက်မှ စကြတာပေါ့။ ကြိုးစားပြီးသာပြီ။ ကျွန်းမင်းကြီးက ဆုဖွဲ့ ချီးမြှင့်မှာ သေချာတယ်။ ဒီနေ့ပဲဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှာတော့ အကြီး ဒေသျှယ်ဆုံးပွဲပဲ။ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ အာဏာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်းပေါ်က အရာရှိတွေအားလုံး ဒီပွဲကို လာကြမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အထူးသတိပြုပြီး ပြုကွက်တွေကို ပြပါ။ အမှား အယွင်း မပြင်စေနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့ရိုလပက် ခေါင်းညိတ်၍

“ စိတ်ချပဲ။ ခင်ဗျားဘာမှ မပူနဲ့။ ကျုပ်တို့က ဒီပြကွက်တွေကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ပြီးသား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကုလားအရာရှိကြီးသည် ကျေနပ်ပြီး ထိုနေရာ မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အရာရှိကြီး သွက်ခွာသွားသောအခါ ဗလက ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ဒီပွဲက အကြီးကျယ်ဆုံးပွဲဆိုတာကတော့ သေချာတယ်ဟေ့။ ဓားသောက်ပွယ်ရာတွေနဲ့ စားပွဲခုံတွေ ခင်းကျင်းထား တာမနည်းဘူး။ ကျွန်းပေါ်က ဓားသောက်ဆိုင်တွေက စားပွဲထိုးတော် အားလုံး ဒီကိုရောက်နေတယ်။ ညရောက်ရင် ခြဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး လူတွေ

နဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဝည်ကားနေမှာပဲ။ ဒီနေ့ပွဲမှာ ဝန္တာကို ငါ့ကို အနီးကပ် မြင်တွေ့ရမှာသေချာတယ်။ ငါတို့ အိမ်ပေးပုံထဲကို မသွင်းရဘူး။ အကုန်ပဲ အောင် အိပ်ပတ်နန်းကျင် အနံ့ လျှောက်ပွားပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ပွားစိတ်ပွား တွေကို အကဲခတ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယောက်က မျက်ပန်းကြွယ်၍

“ ဒီနေ့ပွဲကို ဗိုလ်တူပေမစ် ရော့လ်လော့မှာ မသေချာတယ်။ စပစ်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာတော့ ကြောက်စရာအထောက်အထားရှိသောပွဲပဲ။ ငါတို့သတိထားရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

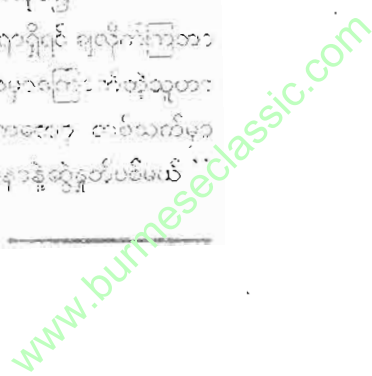
“ စပစ်ဟာ စန္ဒာကို အသေရရ အရှင်ရရ နဲ့ ပန်းပေးချီးမြှင့်ပေး ရောက်အောင်လာပြီး ကန်ရှေးပြုမှာတော့ ရပြန်ပြန်လား။ ဝမ်းဗိုက်ပွား ဒီပွဲ ပြီးရင်တော့ စန္ဒာဟာ ငါတို့အုပ်စုကို သတိပြုမိမှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက သက်ပြင်းချ၍

“ စန္ဒာတင်မတော့။ ကျွန်းပေါ်က အာဏာပိုင်ပွဲအားလုံး ငါတို့ကို သတိပြုမိသွားလိမ့်မယ်။ အာဖဲမြစ်မြစ် ငါတို့ မြေပုံမှာမဟာသရွေ့ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီးက လက်သီး ဆုပ်၍

“ အန္တရာယ်ရှိလဲ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ချစ်ရာရှိရင် ချစ်ရာကြံတာ ပေါ့။ လူဆိုတာ သေကပ်နေ ဖွေးတစ်နေ့ပဲ။ သေမှာကြောက်စရာထူးဟာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သေရောက်တယ်။ ငါတို့ကတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေမယ်ဟေ့။ ကြောက်ပွားပါရင် ဇာနည်အန္တရာယ်ပစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ယုံသော် ဂျော့ဟင် ခြံလှယ် ထိုအခါ အစဉ်က ကုလားစုံများကို စတင်
ကိုင်စားပြီး ဖားနဲ့ ခြံလှယ်လားပေ။ ကုလားပေးသုံးယောက်က စီး
ဘက်နှစ်တည့် ကြည့်လေ၏။ ဝမ်းကြီးက လှမ်းကြည့်၍

“သီးစိုင်းကော့ ဝမ်းကြီးပေး၊ ကုလားပေးကော့ကော့ အဖို
ကော့ကော့ အကော့ကော့ကော့ကော့”

ကု ဦးစွမ်းနေ့ နှစ်ပိုင်း၏။ ထိုစဉ် ခြံဝင်၏။ တစ်ဖက်ရှိ ခြံနဲ့ဟုဆိုင်း
ပိုင်းမှ ဝမ်းကြီးက ကုလားကို နှိုးအကြံပြု၏။ ခင်ယော်က ခြံဝင်းတစ်ဖက်သို့
ကြည့်၏။

“ရှာစားခိုက်ကော့ကော့ကော့၊ လက်ပွမ်းတော့ပြနေပြီဟေ့၊ ဒီနေ့ပွဲ
မှာ မြန်ပေးဆိုင်ခိုင်းနဲ့ ကုလားခိုင်းခိုင်း ပညာစွမ်းပြိုင်ဆိုင်ကြလေ ထင်
တယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဆိုင်းခိုင်းမှ ဂီတသံများကို စတင်ကြားရ
ပြီး ဖျားယိုကြားခိုင်းခိုင်းကော့ ခုနဲ့လှည့်ချားကော့ကို လာသဖြင့် ခြံဝင်းထဲ
သို့ စားခွဲစားခွဲစား လာသော် သူ့ကော့ကော့

ကျွန်းပေါ်ကြည့် သည့် ဝမ်းကြီးပေါ်၌ ယန်ခိုးသြဇာအကြီးဆုံးဖြစ်
သဖြင့် မျက်နှာဖြူစွာ ခန်းလှူကော့ကော့ ပွဲ ဆိုသောပိန်းမပျို၏ မွေးနေ့ပွဲ
သို့ မပျက်မကွယ် ကုလားကော့ကော့ကော့

မျက်နှာဖြူ ကုလားကို ဖျားယိုကော့ကော့ ခေါက်ကပ်ဟုခေါ်သော မြင်းရု
ပေး ကြီးရု ပေး နှိုး ပေးပြီး ခြံဝင်းတစ်ဖက်ဝန်းကျင်တွင်
ခေါက်ကပ်များ ပြိုင်ပြိုင်ကျွန်းကော့ကော့

ကျွန်းပေါ်ရှိ အထက်တန်းစားကုန်သည်အသိုင်းအဝန်းမှလည်း
ကျွန်းမင်းကြီးကမီး၏မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်အားပေးကြ၏။

ဗလသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခြံပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်ရင်း
“မွေးနေ့ပွဲကျင်းပမဲ့အချိန်ကောက်ပြီဟေ့၊ ကျွန်းမင်းကြီးနဲ့ စန္ဒာ
ထွက်လာတော့မယ်”

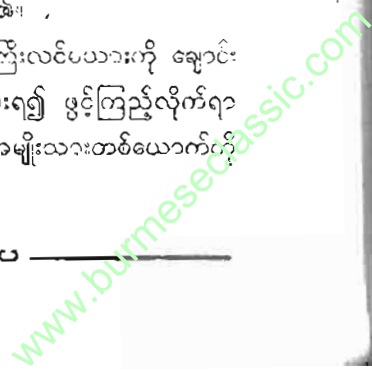
ဟု ပြောလေ၏။ ဗလ၏စကားမဆုံးမီ စံအိပ်တော်၏အပေါ်ထပ်မှ
ကျွန်းမင်းကြီးလင်မယားနှင့်အတူ ဆင်းလာသော စန္ဒာဆိုသည့် မိန်းက
လေးကို တွေ့ရလေ၏။

သူရိယကိုသည် အဂြုဇောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော စန္ဒာကို
စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ သူရိယသည် စန္ဒာကိုကြည့်၍ သက်
ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“စန္ဒာဟာ ကျုပ်ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီးချောမောလှပ
နေပါလား။ ခါကြောင့်လဲ ကျွန်းပေါ်မှာ အလှရှင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ထင်ရှား
တာပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ စန္ဒာဆိုသောမိန်းမပျိုသည် အဖြူရောင်
ခါဝန်ကြီးကို ဖတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် အရောင်တလက်လက်
ထားသော စိန်သရဖူကို တွေ့ရလေ၏။

သူရိယတို့သည် စန္ဒာနှင့်ကျွန်းမင်းကြီးလင်မယားကို ချောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုနေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
သူတို့ကို လာရောက်ခေါ်ယူသော အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ယောက်ကို
တွေ့ရလေ၏။

သူရိယတို့သည် ထိုသူ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ခြံဝင်းရှေ့ရှိ ကျယ်ဝန်းသောမြက်ခင်းပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကွက်လပ်ရှေ့ဆုံး၌ နေရာယူကြရလေ၏။

သူရိယတို့၏အနီးတွင် ကျွန်းမင်းကြီးသမီး၏မွေးနေ့တွင် ဖြေဖျော်မည့် အဆိုအကပညာရှင်များကို တွေ့ရလေ၏။

သူရိယတို့လေးယောက်သည် အဆိုအကပညာရှင်များကြားတွင် ထူးခြားသော ပုံသဏ္ဍာန်များရှိသဖြင့် ပရိသတ်များသည် စိတ်ဝင်စား ကြည့်ရှုကြလေ၏။

သူရိယသည် ကျွန်းမင်းကြီးသမီးစန္ဒာကိုသာ အကခတ်ကြည့်ရှုနေလေရာ သူတို့အုပ်စုကို ဖိုက်ကြည့်နေသော စန္ဒာနှင့် မကြာခဏ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိန္ဒိယလူမျိုးအရာရှိတစ်ဦးက ဝန္တရဇာတိဗွေနေ့ပွဲကို လာရောက်သော ပရိသတ်များအား ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ မွေးနေ့ပွဲတွင် ဖြေဖျော်မည့်အစီအစဉ်များကို ဖတ်ပြလေ၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် သူရိယတို့အား ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး ပြကွက်များကို ကြည့်ရှုရန် စိတ်အားထက်သန်သော အမှုအရာရှိကြ၏။

ထိုနောက် အဆိုအကပညာရှင်များသည် တီးဝိုင်းများနှင့်တွဲဖက်၍ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး သီဆိုကပြကြလေ၏။

မွေးနေ့ပွဲလာ ပရိသတ်များသည် အိန္ဒိယအကနှင့် မြန်မာအကကို တစ်လှည့်စီ မြင်ရသဖြင့် ကြည့်ရှု၍ မငြိမ်နိုင်အောင်ရှိ၏။ မဲလုံးကြီးသည်

မိမိတို့စားသောက်ရန် ချပေးထားသော ချာဖိတီနှင့် ဆိတ်သားဟင်းကို စားရင်း သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ ဟဲဟဲ... ကျွန်းပေါ်က အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာလေးတွေဟာ အချောအလှတွေချည်းပါလား၊ အားလုံး ငါ့မိန်းမ ပိန်သေးမထက် သာတာချည်းပဲ ”

ဟု ဩဘာပေးလေ၏။

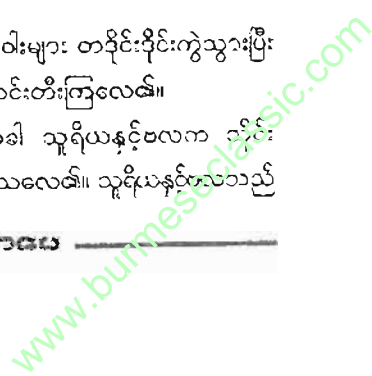
ညကိုးနာရီထိုးသောအခါ အဆိုအကပညာရှင်များ၏ အစွမ်းပြကွက်များပြီးဆုံးသွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူရိယတို့လူစု၏ အစွမ်းပြကွက်များ စတင်ရန် အချိန်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဇင်ယော်က မိမိကျွမ်းကျင်သော မျက်လှည့်ပညာရပ်များကို စတင်ပြသလေ၏။ ဇင်ယော်၏မျက်လှည့်ပြကွက်များသည် ရှင်းလင်းပြီး ကြည့်ရှုရန် ကောင်းမွန်သော ပြကွက်များဖြစ်သဖြင့် ပရိသတ်များသည် အလွန်သဘောကျလေ၏။

ဇင်ယော်၏ပြကွက်များ ပြီးဆုံးသောအခါ မဲလုံးကြီးက မြန်မာ့လက်ရှေ့စွမ်းရည်ပြသော ပြကွက်များကို ပြသလေ၏။ သူသည် ဝါးပိုးဝါးများကို လက်သီးနှင့်ထိုးခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်းတို့ပြုလုပ်ကာ စွမ်းရည်ပြလေ၏။

မဲလုံးကြီး၏အစွမ်းကြောင့် ဝါးပိုးဝါးများ တစ်ခိုင်းခိုင်းကွဲသွားပြီး ပရိသတ်များက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြလေ၏။

မဲလုံးကြီးအစွမ်းပြီးဆုံးသောအခါ သူရိယနှင့်ဗလက ခုခိုင်းစွမ်းရည်ပြသော ပြကွက်များကို စတင်ပြသလေ၏။ သူရိယနှင့်ဗလသည်

၁၅၆ မင်းပြုတ်သူရ

ခားရှည်ကိုယ်စီကိုငါပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဲကြီးမဲကြီး ထိုးခုတ်ကြလေ၏။

သူရိယတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်အတိုင်းအဖောက်ညီစွာ ထိုးခုတ်နေသဖြင့် ပရိသတ်များသည် အသက်ရှု၍ပင် မဝံ့ဘဲရှိကြ၏။

သူရိယသည် ဗလနှင့်ထိုးခုတ်နေရာမှ ခြေချော်လဲကျဟန်ပြု၍ ဝားလွတ်ကျသောအမူအရာပြုလုပ်၏။ ထိုအခါ ဗလက ခားလွတ်ကျသော သူရိယကို ပင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် သူရိယအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ သူရိယသည် ခားပြန်ကောက်ရန် အချိန်ပမီတော့သဖြင့် ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ကျလာသော ခားရှည်ကို မြေပေါ်တွင် လိမ့်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ ထရပ်လိုက်ပြီး ဗလကို လက်နက်မဲ့ပင် ပြန်လည်ခုခံလေ၏။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရင်း ဗလ၏ ခားကိုင်လက်ကို ခြေဖြင့်ကန်သော အမူအရာဖြင့် သရုပ်ဆောင်လိုက်ရာ ဗလ၏ခားရှည် လွင့်စင်သွား၏။

ထို့နောက် ဗလနှင့်သူရိယသည် လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။

ဗလတို့သည် ကျွမ်းဘားပညာကို အသုံးပြု၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပညာသားပါပါဖြင့် ခုန်ပျံကျော်လွှား၍ တိုက်ခိုက်ပြလေရာ ကြည့်ရှုသူများ၏မျက်လုံးထဲတွင် သူရိယတို့နှစ်ဦးသည် သူရဲကောင်းနှစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကြည့်ရှုသူအပေါင်းသည် သဘောကျစွာဖြင့်

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြလေ၏။

သူရိယတို့၏တိုက်ခိုက်ဟန်ကို မျက်နှာဖြူအရာရှိများသည် တအံ့တဩကြည့်ရှုကြ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသမီးစန္ဒာသည် တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည်ပြနေသော သူရိယအား စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မကြာခင်ပျက်လုံးချင်းထုံကြ၏။

ထိုညက သူရိယတို့၏မြေဝေးပြားပျံသောအခါ သူရိယတို့အား မျက်နှာဖြူအရာရှိများနှင့် ကျွန်းမင်းကြီးတံပု ဆုငွေများချီးမြှင့်ကြသဖြင့် အမြောက်အမြား ရကြလေ၏။

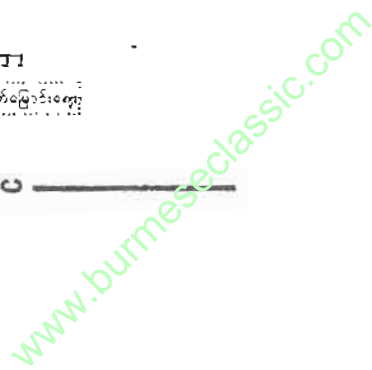
သူရိယတို့သည် အပြန်လမ်းတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ တနှင့် တပိုးရရှိသဖြင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့်ပင် အိမ်သို့ပြန်ကြရလေ၏။

အပြန်လမ်းတွင် မဲလုံးကြီးသည် ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် သိဖျင်းများကို အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သီဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ပန်းဆီခဲကွန်ပျူတာ

သိုင်အပတ် (၇) မှတ်တမ်းကန်ပေး ကောက်ခြောင်းကျော်

ကျွန်းမင်းကြီးသမီးမွေးနေ့တွင် သူရိယတို့အစွမ်းပြခဲ့ပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် ကျွန်းပေါ်မှ ငှက်သွယ်များ သူတို့ရိုရာသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာ ပြီး အကူအညီများ တောင်းခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသူများသည် ကျွန်းပေါ်တွင် သူတစ်ပါး၏ မတရားနိုင်ထက်စီး နင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခံရနေသူများဖြစ်၏။ သူရိယသည် ထိုသူများ၏ငှက်ကို သေချာစွာ နားထောင်၍ သွားရောက် ဖြေရှင်းပေးရလေ၏။

သူရိယတို့လူစု၏သတင်းသည် ကျွန်းပေါ်တွင် ဖျံ့နှံ့နေသဖြင့် ပြဿနာများကို သွားရောက်ဖြေရှင်းသည့်အခါ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မတိုက်ခိုက်ရဘဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အလွယ်တကူ အေးငြိမ်းသွားလေ၏။

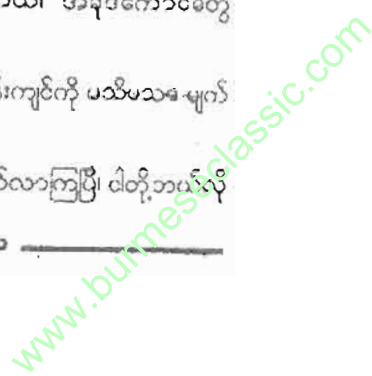
မဲလုံးကြီးသည် သူရိယနှင့်အတူ လိုက်လာပြီးနောက်
“ ဟဲဟဲ... ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့ဩဇာအာဇာ ပြင်းထန်လှချည်လာ။ တော်ရုံတန်ရုံ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ငါတို့ကိုမြင်တာနဲ့ အလွယ်တကူ အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍
“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်တို့လူစုကို တော်ရုံတန်ရုံ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ရွံ့ကြောက်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးစေမိရဲ့ တပည့် တွေကတော့ ကျုပ်တို့ကိုကြောက်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။
“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာတော့ ဒီကောင်ကြီးရဲ့တပည့်တွေက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ကျွန်းကလူတွေကို သူတို့အုပ်စု ငှက်အပေးဆုံးပဲ၊ ငါတို့ အုပ်စုနဲ့ သူတို့နဲ့ တစ်နေ့ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍
“ တစ်နေ့ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ တော့မှာ၊ စောစောတုန်းက ကျုပ်တို့ပညာပေးခဲ့တဲ့ မောင်ဘုန်းဆိုတာ ဗိုလ်မှူးစေမိရဲ့ တပည့်တပန်းပဲ၊ ဒီကောင်က မကျေနပ်လို့ ဗိုလ်မှူးစေမိရဲ့ အပေါင်းအပါတွေကို သတင်းပို့လိုက်ပုံရတယ်၊ အခုဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ နောက်ကို လိုက်နေပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မဲလုံးကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပသိပသေမ ဖျက် လုံးစေကြည့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်
“ ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီကောင်တွေလိုက်လာကြပြီ၊ ငါတို့ဘယ်လို

လုပ်ကြမလဲ "

ဟု ပေးပြန်လေ၏။ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍

“ လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့လိုက်ရုံပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ် ရှေ့က ဆိုင်ထဲကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဝင်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်စားရအောင် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယတို့သည် အရှေ့တွင်မြင်ရသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ဝင်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲမှာယူလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝိုင်းပန်းစပ်၏ တပည့်တပန်း လူဆိုး လူမိုက်များ ဝင်ရောက်လာ၏။ လူဆိုးလူမိုက်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ဟန်တူသူက သူရိယတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၍

“ မင်းတို့နဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရောဂိုတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညှစ်၍ ပြောဆိုနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ လူဆိုးက သူ၏ခါးကြားမှဖမ်းပြောင်ကို လက်၌ လက်ထဲတွင် ကစားလိုက်ပြီး

“ ငါ့နာမည် ဘီလေးလို့ခေါ်တယ်၊ ငါတို့ဟာ ဝိုင်းပန်းစပ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကျွန်းလုံခြုံရေးကို ထိန်းသိမ်းနေတဲ့သူတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဖမ်းတိုသဘိထားပြီး ဆက်ဆံပါ၊ အမှားပါသွားရင် မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယသည် မိမိတို့ကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် လာရောက်ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် လူဆိုးများကို ပရိယာယ်ပြန်လှဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ်တို့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူတာ

ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ကျွန်းရဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို အဓိကထားပြီး ဆောင်ရွက်နေသူတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ပြဿနာတက်စရာမရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ မကောင်းမှုစုစုစိုက်လုပ်နေသူတွေကို ဖြိုခွင်းနေတဲ့သူတွေပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယ၏ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော စကားကြောင့် ဘီလေးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

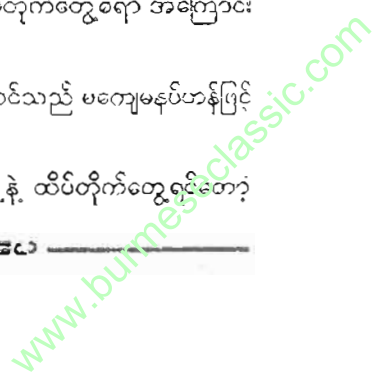
“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်းပေါ်မှာတော့ မင်းတို့သတိ ဝိရိယနဲ့ နေထိုင်စေချင်တယ်၊ မင်းတို့ဟာ မကောင်းမှုလုပ်နေသူတွေကို ကူညီဖြေရှင်းတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ငါတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံနေရင် မကောင်းဘူး၊ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ကလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ သူရိယသည် မိမိတို့အား ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် ရယ်ဖောလိုက်ပြီး

“ ဒါတော့ စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးသူဆိုးတွေကိုပဲ နှိမ်နှင်းတိုက်ခိုက်နေသူတွေဆိုတော့ တွေ့စရာရှိရင် လူဆိုးတွေနဲ့ပဲ တွေ့ဖို့ရှိတယ်၊ လူကောင်းအချင်းချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ အေး၊ ဒါဆိုရင်လဲပြီးရော၊ ငါတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင်တော့

ညာစရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ဘီလေးကို မတီလေး ဝေးကြည့်၍

“ညာစရာမလိုအံ့ဘူးဟု၊ ကျုပ်တို့ကလည်း မကောင်းမှုဒုစရိုက် ငုပ်နေတဲ့သူကို ဘယ်တော့မှ ညာမယ်မထင်နဲ့၊ မကောင်းမှုလုပ်နေတဲ့သူ ကာ ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့ရင်တော့ ငါ့ဆိုးပြီလို့သာအောက်မေ့လိုက်ပေတော့ အဲဒီလူဟာ ကျွန်းမင်းကြီးဖြစ်ရင်တောင် ကျုပ်တို့က သက်ညာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားဘက်ကပဲ ရပ်တည်မှာဖြစ်တယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ ထိုနေရာမှ မကျေမချမ်းထွက်သွားလေ၏။ မဲလုံးကြီးက ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ ဟားဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“မင်းပြောတာသိပ်ပိုင်တယ်၊ ပစ္စတာမေစ်ရဲ့တပည့်ဟာ ငါတို့ကို လူပိုက်ဆန်ဆန် လာခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ပညာသားပါ။ ပညာရှိလိုက်တော့ ငါတို့ကို ခြိမ်းခြောက်လို့မရဖြစ်နေတယ်။”

ဟု ပြောလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အ ကြာတွင် ကျွန်းအနောက်ဘက်ရှိ ပုလဲငှက်သော အကျဉ်းသားများ သည် သူရိယတို့နေထိုင်သော အိမ်သို့ ကမ်းကတန်းလာရောက်၍

“ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါဦးဗျာ၊ လူပိုက်မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့ဟာ ကျုပ်တို့ကလေးတွေအတွက် ရှင်ပြုဖို့ဆောက်ထားတဲ့ မဏ္ဍပ်ကို ဖျက်စီး ဖို့ လုပ်နေတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်မှောင် ကြဲတံ့၍

“ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ မဏ္ဍပ်ကို ဖျက်ဖို့လုပ်တာလဲ၊ သူတို့ ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ပုလဲငှက်သော လူတစ်ဦးက

“ကျွန်း အနောက်ပိုင်းမှာ မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုး တယ်။ သူတို့ကို ဘာလုပ်လုပ်ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားရတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်တို့လည်း ကလေးတွေကို ရှုပ်ပြုပေးဖို့ စိတ်အား ထက်သန်နေတော့ သူတို့ကို အကြောင်းမကြားစိဘူး။ ဒါကြောင့် လူမိုက်မောင်ကြီးက ဒေါသပုန်ထပြီး ရှင်ပြုဖို့ကို ဖျက်ဖို့ကြံစည်နေတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ မောင်ကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူး။”

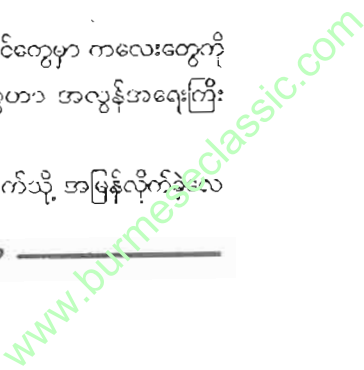
ပုလဲငှက်သမား၏စကားအဆုံးတွင် သူရိယနှင့်မဲလုံးကြီးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး မဲလုံးကြီးက

“ဒါဆိုရင်တော့ တို့လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်။ ကလေးတွေရှင်ပြုဖို့ ကိစ္စကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက အံ့ကိုကြိတ်၍ ခါးကြားထဲသို့ ခါး မြှောင်နှစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ကလေးတွေကို သာသနာ့ဘောင်ထဲ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်တဲ့ကိစ္စဟာ အလွန်အရေးကြီး တယ်။ အပျက်မခံနိုင်ဘူး။”

ဟု ဆိုကာ ပုလဲငှက်သမားများအနောက်သို့ အမြန်လိုက်ခံလေ

၏။ ကျွန်းအနောက်ပိုင်းရှိ ပုလဲငုတ်သူများနေထိုင်သော ရွာသို့ရောက်သောအခါ မိမိတို့အရောက်နောက်ကျသွားကြောင်း ခိုခမ်းမိလိုက်၏။

ရွာစွန်တွင် တည်ဆောက်ထားသော မဏ္ဍပ်ကလေးမှာ မြေပေါ်သို့ ပြိုကုန်နေပေပြီ။ သူရိယက ပြုပျက်နေသော ပစ္စည်းများကို ဖျက်လုံးစေကြည့်၍ တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ တောက်... ဒါအတော်ရှိင်းပြတဲ့အပြုအမူပဲ ဒီကောင်တွေကို ပညာပေးမှဖြစ်မယ်။ သူတို့ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ငိုယိုနေသော ရွာသူတစ်ဦးက ရွာပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ သူတို့ရွာပြင်က ထမင်းဆိုင်မှာ အရက်သောက်နေကြတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယနှင့်မိလားကြီးသည် ရွာပြင်သို့ အလျင်အမြန်လိုက်ခဲ့ရာ ထမင်းဆိုင်တွင် မိုက်ကြေးခွဲစားသောက်နေသော မောင်ကြီးနှင့် လူမိုက်သုံးဦးကို တွေ့ရလေ၏။

မောင်ကြီးသည် မြန်မာအပည့်ခံ ယူထားသော်လည်း ကုလားလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြီး သူ၏အပေါင်းအပါများမှာလည်း ကုလားများပင် ဖြစ်ကြလေ၏။

သူရိယသည် ထမင်းစားပြီး အရက်သောက်နေသော မောင်ကြီးတို့အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ မောင်ကြီးသည် သူရိယကို သိဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

သူရိယသည် မောင်ကြီးအနီးသို့ ချောက်သောအခါ မပြောဘဲဆိုဖြင့် မောင်ကြီး၏ပါးကို ပြန်းခနဲရိုက်လိုက်၏။ မောင်ကြီးသည် မထိမှတ်ဘဲ ပါးရိုက်ခဲလိုက်ရသဖြင့် အလွန်ဒေါသထွက်သွားပြီး

“ ဟင်... မင်း... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပါးကိုရိုက်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူရိယက မောင်ကြီး၏မျက်နှာကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ မင်းဟာ အတော်မိုက်လုံးကြီးတဲ့ကောင်ပို့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရတာပဲ။ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် သာမဏေဘောင်အတွင်း သွတ်သွင်းတဲ့ကိစ္စဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ဒါကို မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ရသလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ကြီးသည် ဒေါသပုန်ထပြီး ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ

“ ဟေ့ကောင်... မင်းငါ့ကို ခော်ကားတဲ့အတွက် ဒီနေ့အသက်ပေးရမယ်။ ကျွန်းအနောက်ပိုင်းမှာ ဘာလုပ်လုပ် ငါတို့ကို အသိမပေးတဲ့အတွက် သူတို့မဏ္ဍပ်ကို ဖျက်ဆီးရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုခော်ကားတဲ့ အတွက် မင်းအသက်ကို ပြန်ယူရမယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးကာ သူရိယကို ဘေးမြှောင်ဖြင့် ထိုးလေ၏။ သူရိယသည် နောက်သို့ ကိုယ်ကိုတိမ်းညွှတ်၍ တဲအတွင်းမှ ထွက်လိုက်ပြီး ခါးမှဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ

“ လာခဲ့လေ၊ နွားကြီး ငဝဲအိုးမှာ ဂျိုးကပ်အောင် ဟင်ပြိုင်တည်း ပို့ပေးလိုက်မယ် ”

ဟု ကြိုးမ်းလိုက်လေ၏။

သူရိယနှင့်မောင်ကြီးသည် တဲအပြင်ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ကွားချောင်းသကဲ့သို့ ချောင်းမြောင်းနေ၏။ သူရိယသည် မောင်ကြီး၏ဟန်ပန်ကို ကြည့်၍ သတိထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ၏။

မောင်ကြီးသည် သူရိယ၏ရင်ထဲကို ဓားမြှောင်ဖြင့် တွက်လိုက်၏။ သူရိယက တိမ်းရှောင်၍ မောင်ကြီးကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ပြန်ထိုး၏။ မောင် ကြီးက အနောက်သို့ ဆုတ်၍ တိမ်းရှောင်၏။

သူရိယသည် မောင်ကြီး၏ တိုက်ခိုက်ဟန်ကိုကြည့်၍ ပေါ်တူကီ သင်္ဘောသားများ၏ အတတ်ပညာဟု ခိုစားမိလိုက်၏။ ထိုပညာရပ်၏ သဘောကို သူ၏ဆရာသင်ပြပေးခဲ့ဖူး၏။

သူရိယသည် မောင်ကြီး၏ဟန်ပြုထိုးကွက်များကို သဘော မှောက်သွားပြီး သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို ခြေဖြင့်သိမ်းကန်လိုက်၏။ မောင်ကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲလဲကျပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ထ လေ၏။

သူရိယသည် မောင်ကြီးအခြေဒဏ်နေမဟန်မှန်းသိ၍ ခြေထောက် ကို ထပ်မံအသုံးပြုလိုက်ရာ မောင်ကြီး၏ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်သွား လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်ကြီး၏ဓားတိုင်လက်ကို ညှာခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး ဓားလွတ်ကျသောအခါ ရှေ့သို့တိုး၍ ဘယ်ညာ လက်သီးများဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ မောင်ကြီး မြေပေါ်သို့လဲလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကြီး၏အပေါင်းအဖော် ကုလားသုံးယောက် သည် လှုပ်လှုပ်ရှုပ်ရှုပ်ပြစ်သွားလေ၏။ သူရိယက မောင်ကြီး၏အပေါင်းအဖော်များ တက်သို့ လှည့်၍ ဓားမြှောင်ကို လှည့်ပတ်စားဖားလိုက်ပြီး

“ ကိုယ့်လူတို့ တစ်စွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းချင်ရင် ရှေ့ကိုတိုးခဲ့လေ။ ထိပ်ပေါက်ခခါင်းကွဲဖြစ်ရင်တော့ တာဝန်ပယူဘူးနော် ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ကုလားသုံးယောက်သည် ပစ္စန်းသားစုံ ဘဲ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသော မောင်ကြီးကိုသာ ထူပရန် ကြိုးစား ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ဓားမြှောင်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး

“ မင်းတို့ ဆရာသတိရလာရင်ပြောလိုက်။ သူ့ဟန်ပန်းကို နှိပ် ထက်စီးနင်းမလုပ်နဲ့လို့ ဒီလိုလုပ်ရင် နောက်ဒီထက်နာမယ် ”

ဟု မြောလိုက်ရာ ကုလားများသည် အထိတ်ထိတ်ဟာလင်းပစ် ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ပွဲကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသော မဲလုံးကြီးက ပခုံးတွန့်၍

“ ဒိပ္ပဲမှာ ငါပပါရဟာ ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီကောင် တွေ သူတို့အတော်နည်းပုံရတယ် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

မင်းသိင်္ခကွန်ပျူတာ

အိမ်လမ်း (၅) မှတ်တမ်းစာပေ ဝေဟနာစာပေပြင်ပရေး

ထိုနေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ သူရိယတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့သို့ ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ရထားလုံးပေါ်မှ ဗိုလ်မှူးစမစ်၏ ညာလက်ရုံး ဘီလေးဆိုသူရောက်ရှိလာ၏။

ဘီလေးသည် အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြီး စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်ကာ

“ ကိုယ့်လူတို့ တဖြည်းဖြည်းလွန်ကျူးလာပြီ၊ ကျွန်းအနောက်ပိုင်းက လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ မောင်ကြီးတို့လူစုကို ရန်စစ်ကား လိုက်ပြီဆို ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ မောင်ကြီးတို့လူစုကို ရန်စစ်ကားတာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုရှိအောင် ဆုံးမလိုက်တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယ၏စကားကြောင့် လူပိုက်ဘီလေးသည် ဒေါသုန်ထသွားပြီး

“ ဝီမှာ၊ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ကျွန်းလူမိုက်တွေများ အောက်မေ့လို့လား၊ မောင်ကြီးကို ကျွန်းအနောက်ပိုင်း လုံခြုံရေးအတွက် ဗိုလ်မှူးစမစ်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ပေးထားတာကွ၊ မင်းတို့ မောင်ကြီးကို ရန်စစ်ကားတာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာနဲ့ အတူတူပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဗလက ဝင်ရောက်၍

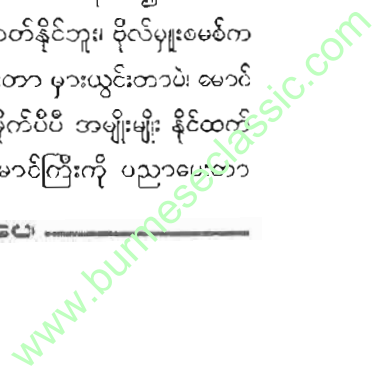
“ နေပါဦး၊ မောင်ကြီးကို ဘာကိစ္စဆုံးမရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးစမစ်၏လက်ရုံး ဘီလေးက

“ ငါတို့ သိစရာမလိုဘူး၊ မောင်ကြီးဟာ ဗိုလ်မှူးစမစ်ရဲ့ တာဝန်ပေးထားတဲ့သူ၊ ဒါကြောင့် မောင်ကြီးကို စော်ကားတာဟာ ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို စော်ကားသလိုပဲ၊ ကိုယ့်လူတို့ကို ဗိုလ်မှူးစမစ်က အလွန်ဒေါသဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ ဒေါသဖြစ်လဲ ကျုပ်တို့ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူးစမစ်က မောင်ကြီးလိုလူကို ဩဇာအာဏာပေးထားတာ မှားယွင်းတာပဲ၊ မောင်ကြီးဟာ ကျွန်းပေါ်က ပြည်သူတွေကို လူမိုက်ပီပီ အမျိုးမျိုး နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့မခံနိုင်လို့ မောင်ကြီးကို ပညာပေးတာ

အပြစ်လား။ မောင်ကြီးက ကောင်းတဲ့လူပေယုတ်ဘူး လူဆိုးလူညစ် တစ်ယောက်ပဲ။ မောင်ကြီးလိုလူပျိုကို ကျွန်းပေါ်မှာ နေရာပေးသင့် ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဂိုးလေးက စားပွဲခုံကို ဒေါသတကြီး ရိုက်ပုတ်လိုက်ပြီ။

“ ဒီမှာ၊ နေရာ ပေးတာ ပေးတာမင်းဟိုအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ ပိုလဲပျူစပစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူတွေကို မင်းကို လက်ရှောင် ပို့ ကြိုးမားပါ။ လက်ပဝဂ္ဂင်ရင်တော့ မင်းတို့ နောင်တကြီးစွာရလိမ့် မယ်။”

ဟု ပြောဆိုလေရာ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဇင်ယော်ကဝင်၍

“ ကျုပ်တို့က နောင်တမရှိဘဲ ဘေးတော့မှ နားလည်တဲ့ ကောင်တွေပေယုတ်ဘူး။ အကြောင်း မတူပျူစပစ်ကို ပြင်လာရင် ဘယ်သူ မျက်နှာမှ တောက်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပထမလေးစား ပြောဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ အလေးသည် သူရိယတို့အားလုံး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ မင်းကို အတော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်တွေပဲ။ တစ်ကျွန်းမှာ ခေါင်းမာတဲ့သူတွေ ဘယ်လိုအခြင်းမျိုးနဲ့ ကြီးရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မကြာမီ နားလည်လာလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ပြောတဲ့အကြောင်းတွေကို ဝိုင်မှူး မမစ်ကို ငါ ဟစ်ပြမယ်။”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အလေး၏ နောက်ကျောက်ကြည့်၍ ဇင်ယော်က

“ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီကောင်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မှာ သေချာတယ်။ အချိန်ရှိဟုန်းမှာ ကျွန်းပေါ်ရောက်တဲ့အချိန်ကပဲပြီး သူများ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာများတယ်။ နွေကို ကယ်တင်ဖို့ အလုပ် ကို စတင်ဖို့အချိန်တန်ပြီ။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက လက်ကားပြု၍ “ ဒီအတွက် ငါအားလုံးစီစဉ်ပြီးသားပါ။ မနက်ဖြန်ကပဲပြီး သူရိယ စတင်လှုပ်ရှားရတော့မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဗလ၏စကားကြောင့် သူရိယက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ ကျုပ်က ဘယ်လိုစပြီးလှုပ်ရှားရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး။”

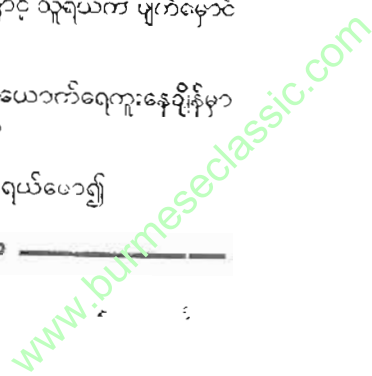
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဗလက ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကို မွှာရိုက်၍

“ ဒီလိုကွ၊ စန္ဒာဟာ နေ့လယ်ခင်းအချိန်တွေမှာ မျက်နှာဖြူတွေ ကျက်စားတတ်တဲ့ ကျွန်းတောင်ပိုင်းက စင်ဒရဲလားပန်းခြံမှာ ရေးကူး တတ်တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူရိယကသွားပြီး စန္ဒာနဲ့ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရ မယ်။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလ၏စကားကြောင့် သူရိယက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ရေကူးနေချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်းနှီးအောင်လုပ်ရမှာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ရယ်ပေး၍

“ ဝန္တာဟာ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့အိမ်ကနေ အပြင်ထွက်တာ ဒီအချိန်ပဲရှိတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ပဲ ရေကူးကန်မှာ ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစားပေတော့၊ မင်းရဲ့အစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာ ဒီအချိန်မှာ သိသာပြီပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ဗလ၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ ကျုပ်က လက်ရုံးရည်ကိုအသုံးပြုပြီး စွန့်လွှတ်ခွင့်စားတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ခဲ့တာဗျ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေကူးကန်မှာရှိနေ တာ ဘယ်လိုလုပ်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရမှာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ အဝိယောက ရယ်ပေး၍

“ ဟဲ... ဒါကလက်ရုံးရည်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးရည်ကိစ္စကွ၊ မျက်နှာဖြူတွေကလွဲရင် အပြင်လူဝင်ခွင့်မရှိဘူးကွ၊ ပန်းခြံထဲက ရေကူး ကန်ဆိုရင် ပိုဆိုးသေးတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ပန်းခြံထဲကို ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လို့ရမှာ လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဗလက ရယ်ပေး၍

“ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ပန်းခြံထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ လူ တွေက မြန်မာနဲ့အိန္ဒိယတွေကွ၊ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်လေကွာ၊ ပန်းခြံကို ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကပေ တော့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

သူရိယသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝန္တာရီရာ စင်ဒရဲလားပန်းခြံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ပန်းခြံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူသူ အရိပ်အယောင်ကို ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ နေ့လယ်ခင်းဖြစ်၍ ပန်းခြံထဲတွင် လူသူကင်းရှင်းနေ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

သူရိယသည် ပန်းခြံကို လှည့်ပတ်၍ကြည့်ရှုလေ ရာ တစ်နေရာ တွင် ပန်းခြံတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်သော လူငယ်များစုဝေး၍ စကားပြော နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

သူရိယသည် လူငယ်များ၏မနီးမဝေးတွင် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ် သော အပြာရောင်ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီများ လှမ်းထားသည်ကို မြင် သဖြင့် ပန်းခြံတွင်းသို့ဝင်ရန် နည်းလမ်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူရိယသည် ပန်းခြံကိုကာရံထားသော သံတိုင်များအကြားသို့ စိုးရေ၍ ပုန်းအောင်းလိုက်ပြီး လူသူအရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့် လေ၏။ ခြံစည်းရိုးများတွင် ရောင်စုံပန်းများ စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် ပုန်း အောင်းနေခြင်းကို မမြင်နိုင်ချေ။

ပန်းအိမ်ကျွန်းပျူတက

အိမ်အမှတ် ၄၂၊ နေပြည်တော်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်

www.burmeseclassic.com

လူငယ်တစ်ဦးသည် သူရိယကို မျက်မှောင်ကြဲတံ့၍ ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အိန္ဒြေပျက်နေလိုက်၏။

သန့်ရှင်းရေးလူငယ်သည် သူရိယအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
“ မင်းက လူသစ်လား ”

ဟု မေးမြန်း၏။ သူရိယက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်
“ ဟုတ်တယ်၊ ငါဒီနေ့မှအလုပ်ဝင်တာ၊ ကာပြစ်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍
“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပန်းခြံကတာဝန်မှူး မကောင်းလို့ပါ။

အလုပ်ပရိုက်တဲ့ ငါညှိလေးတစ်ယောက်အလုပ်ဝင်ချင်တယ်လို့ တာဝန်မှူး
ကို ပူဆာတော့ ပန်းခြံထဲမှာ အလုပ်သမားအသစ်မလိုဘူးလို့ ပြောတယ်၊
အခုတော့ မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်၊ ဒါဘယ်ကောင်းမလဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ သူရိယသည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွား
ပြီး မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“ ဒါကတော့ တာဝန်မှူးကို အလုပ်ရရှိအတွက် ငါက လာဘ်
ထိုးရတာကိုး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် သူရိယ၏အနီးမှ မကျေမချမ်း
ဆွက်ဆွာသွားလေ၏။

သူရိယသည် လူငယ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပန်းခြံအတွင်း၌
ရေကူးကန်ကို ရှာဖွေလေရာ အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသော အပင်ကြီးများ
နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရေကူးကန်ကို တွေ့ရလေ၏။

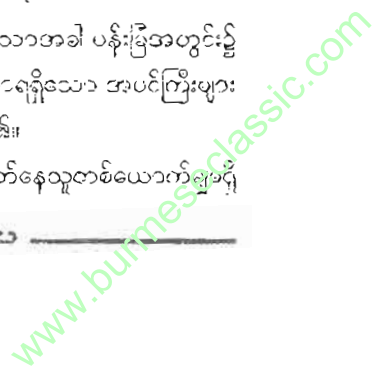
ရေကူးကန်၌ လူသူတင်းရှင်းပြီး ကူးမတ်နေသူတစ်ယောက်မျှမရှိ

သူရိယသည် လူသူကင်းရှင်းသောအခါ ပန်းခြံအတွင်းသို့
ကျော်ခွင့်ဝင်လိုက်၏။

ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းပင်များကို အကာအကွယ်
ပြု၍ ကြိုးအနီးတွင် လှမ်းတားသော အပြာရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီ
ကို ခိုးယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ချုံထဲသို့ဝင်ကာ အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်
ဆင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အသင့်တွေ့ရသော တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို
ယူကာ ပန်းခြံထဲတွင် ရေကူးကန်ကို ရှာဖွေလေ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်သော

သဖြင့် အံ့သြနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေကူးကန်နံ့ဘေးရှိ သစ်သားအိမ်ကလေးမှ ကျွန်းမင်းကြီးသမီး စန္ဒာနှင့်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စန္ဒာသည် ရေကူးရန်အတွက် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမ၏လှပသော စန္ဒာကိုယ်ကို အဖြူရောင်မွှေးပွတာဘက်ကြီးဖြင့် ခြုံလှမ်းထားလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် စန္ဒာ၏ပခုံးကို ဖက်၍

“ စန္ဒာရေကူးနေနှင့်ဦး၊ အဒေါ်အဘာဒင်ဈေးကိုသွားပြီး ဝယ် ဝရာလေးတွေရှိလို့ ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ် ”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စန္ဒာသည် အမျိုးသမီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်အား ရေကန်ထဲသို့ ဆင်း၍ ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ကူးခတ်နေလေ၏။ သူရိယသည် စန္ဒာ ရေကူးနေခြင်းကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချ၍

“ ဒုက္ခပဲ၊ စန္ဒာနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်ရမယ်လို့ ငါ့လူတွေက မှာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေကူးနေတဲ့မိန်းမချောတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်းနှီးအောင်လုပ်ရမှာလဲ၊ အခုနေ ငါချောင်းကြည့်နေတာကို သူသိရင် တောင် ပြဿနာတတ်နိုင်သေးတယ် ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိမိပုန်းအောင်းရာ ချုံအနီးသို့ ဖျက်နာဖြူနှစ်ဦးရောက်လာပြီး စန္ဒာရေကူးနေခြင်းကို ကြည့်ကာ

“ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးရေကူးတာကို ကြည့်လိုက်ရမိပေ့၊ အလွန်လှပတယ်၊ အိမ်နဲ့ပတ် ဝိုင်းမှူးစမိစမိကြံဘူးဆိုရင် ငါတို့မရအောင် ကြံတယ်ဗျာ၊ အခုတော့ စေတနာနတ်ဆိုးလိုကောင်ကြောင့် ငါတို့နောက် ဆုတ်ပေးရတယ် ”

ဟု မစားရဝပေန်း ပြောဆိုနေလေ၏။ အတန်ကြာအောင် ပြောဆို ပြီးနောက် ဖျက်နာဖြူနှစ်ဦးသည် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူရိယသည် ထိုအခါမှပင် အသက်ကိုဝဝရှူရှုခဲ့ရလေ၏။

သူရိယသည် စန္ဒာရေကူးနေခြင်းကို ကြည့်ရှု၍ ကြံစည်ရခက်နေစဉ် စန္ဒာသည် ကူးခတ်နေရာမှ ရေမကူးနိုင်တော့ဘဲ သူမ၏ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

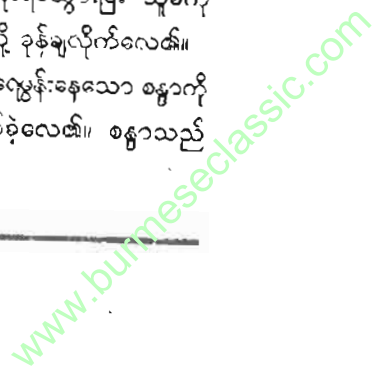
ထိုအခါ စန္ဒာသည် ရေနက်ပိုင်းသို့ ရောက်နေသဖြင့် ရေထဲသို့ နှိပ်မြုပ်သွားလေ၏။

သူရိယသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး စန္ဒာ၏ခြေထောက်၌ ကြွက်တက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

စန္ဒာသည် ရေထဲတွင် မကူးခတ်နိုင်ဘဲ နှစ်မြုပ်ပြီး ရေမွှန်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူရိယသည် စန္ဒာ၏အခြေအနေကို ခိုးရိမ်သွားပြီး သူမကို အမြန် ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူမရှိရာသို့ ကူးခတ်သွားပြီး လှေမွှန်းနေသော စန္ဒာကို ဖူးဖက်ကာ ရေတိမ်သောအပိုင်းသို့ ကူးခတ်ခဲ့လေ၏။ စန္ဒာသည် သူရိယကို ဖက်တွယ်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။

ရေတံမိပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူရိယ၏ ကိုယ်၌ မှီခို၍ ရပ်
တန့်ရင်း ရေများကို အန်ထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေလေ၏။ သူရိယသည်
ဓန္ဒာကို ကုန်းပေါ်သို့ ချီပွေ့၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

သူမသည် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူရိယ၏
ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါနေမိ၏။ သူမသည် မြက်ခင်းမျှော်တွင် တခဏမျှ
လဲလျောင်းနေပြီးမှ သူရိယ ကို ကြည့်ကာ

“ ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပဲတယ်၊ ရေကူးရင်း
ကြွက်တက်သွားလို့ ရေနစ်မလို ဖြစ်သွားတာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဓန္ဒာသည် သူရိယကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုရှိတယ်၊ ရှင်ဟာ ဒီပန်းခြံက ဝန်ထမ်း
လား ”

ဟု ပေးဖြန်းလေ၏။ သူရိယသည် ဓန္ဒာ၏အမေးကြောင့် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ဖြေဆိုရန် တွန့်ဆုတ်နေစဉ် ဓန္ဒာသည် သူရိယကို
မှတ်မိဟန်ဖြင့်

“ ဟင်... ရှင်ကို ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင် ရှင်ဟာ ကျွန်မမွေးနေ့ပွဲမှာ
သိုင်းစွပ် ရည်ပြုတဲ့ သူရိယဆိုတဲ့လူပဲ၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီပန်းခြံမှာ
ခရာကံနေတာလဲ ”

ဟု ဒေးဖြန်းလေ၏။ သူရိယက ဓန္ဒာကိုကြည့်၍ စကားစရန်
ခက်ခဲနေသဖြင့်

“ ခါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဓန္ဒာရယ် ”

ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောဆိုနေစဉ် လူသံသွယ်များကို

ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိကို လက်ညှိုးညွှန်၍ လျှောက်လှမ်း
လာသော ပန်းခြံဝန်ထမ်းလူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူရိယသည် လူလူဝေးကြီးကို ကြည့်၍ မိမိ၏ ဟန်ဆောင်မှုကို
သိရှိသွားကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် ဓန္ဒာ၏အနီးမှ ကပန်းကတန်းထကာ

“ ဒီမှာ ဓန္ဒာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေးမှ
ပြောပြပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီနေရာက ပြေးပုဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မိမိ
တို့ကို ကြည့်ရှုနေသော ပန်းခြံသန့်ရှင်းရေးသမားများသည် အနောက်မှ
ညာသံပေး၍ လိုက်လာကြ၏။

ပန်းခြံလုံခြုံရေးမှူးသည် ဓန္ဒာထံသို့ ကမန်းကဟန်း ပြေးလာပြီး

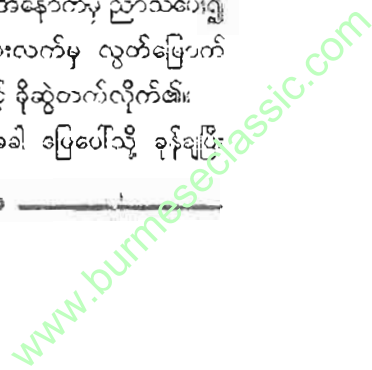
“ အဲဒီကောင်ဟာ ပန်းခြံဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူး၊ အယောင်ဆောင်
ထားတဲ့လူ၊ ဒီကောင် ကျွန်းမင်းကြီးသမီးကို ဘာလုပ်သွားသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဓန္ဒာက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်မှောက်ကြတ်
လိုက်ပြီး

“ ဟင်... သူက ပန်းခြံဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မကို
ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို မေးခွန်းတွေမေးတော့ သူက ပြန်ဖြေ
နေတာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယသည် သူ၏အနောက်မှ ညာသံပေး၍
လိုက်လာကြသော သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းများလက်မှ လွတ်မြောက်
အောင် အုတ်တံတိုင်းကို ကျွမ်းသားပညာဖြင့် ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖြေပေါ်သို့ ခုန်ချပြီး

အဝေးသို့ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့ရာ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းများ အော်ဟစ် ဆဲဆို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဝေဖန်စွာ၊ ဖွဲ့ဖြဲပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

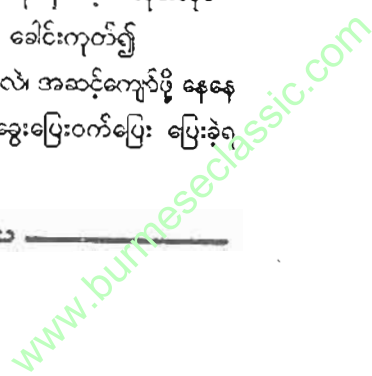
မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း။ ကျောက်မြောင်း။
ရန်ကုန်မြို့၊ ဖိပ်ပူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

သူရိယသည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ယနေ့ကျွဲတွေ့ခဲ့ရသော သည်းထိတ်ရပ်ဖို့ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြလေရာ မဲလုံကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... မင်းကို စန္ဒာနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ မင်းက စန္ဒာကိုတောင် ဖွေဖက်ပြီး ရေထဲက သယ်ဆောင်လာခဲ့တာကိုး။ အဆင့် မကျော်နဲ့လေကွာ၊ ငါတို့မှာရင် မှာတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ သူရိယက ခေါင်းကုတ်၍

“ဟော့လူတွေ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဆင့်ကျော်ဖို့ နေနေသာသာ ပန်းခြံဝန်ထမ်းတွေ လက်ထဲက ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဗလက ဝမ်းသာကျော်၍
“ ယဲ... ယဲ... မင်းရဲ့အခြေအနေဟာ ငါ့ထက်ထူးတာထက်
ဟောင် ဟိုင်ထက်နေပါတယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ညကျရင် သည်းထိတ်
ရင်ဖို့ အစီအစဉ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက မျက်မှောင်ကြဲကြဲ၍
“ လှုပ်ပြန်ပြီ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဘာအစီအစဉ် လုပ်ရဦးမှာလဲ ”
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ရယ်မော၍
“ ယဲ ယဲ... မနက်ဖြန် ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ အိမ်တော်ထဲကို မင်း
ခိုးဝင်ဦး ဓနာနဲ့ တွေ့ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ကိတ်လန့်တန်ဖြင့် ပန်းတွန့်၍
“ ဘာ... ကျွန်းမင်းကြီး အိမ်ထဲခိုးဝင်ပြီး ဓနာနဲ့ တွေ့ရမယ်
ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာများ သူ့အိမ်ထဲကို ကျုပ်ခိုးဝင်မှန်းသိရင် ကျုပ်ကို
အိမ်တော်ဘေးပုလဲပိတ်တွေ့လက် ထိုးအပ်လိုက်မှာပေါ့၊ အန္တရာယ်များပါ
တယ်ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ခေါင်းခါယမ်း၍
“ အန္တရာယ်များတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းမင်း
ကြီးသမီးနဲ့ ငွေဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီကွာ၊ သူ့ကို မင်းသွားတွေ့ပြီး ငါတို့
ကျွန်းပေါ်ရောက်မဲ့အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမယ် ”
ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလက စကားကြောင့် သူရိယက မျက်မှောင်
ကြဲကြဲ၍

“ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို သူ့လက်မခံဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကို ကျွန်း
လုံခြုံရေးတပ်သားတွေလက်ကို အပ်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

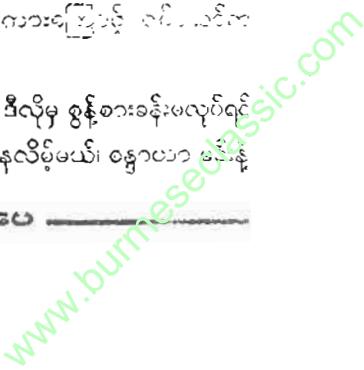
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဗလက ရယ်မော၍
“ ဟား ဟား ဟား... ဒါဆိုရင်လည်း အမမ်းခံပြီး ဒီလူ့လူ
ထောင်ကြီးထဲကို ဝင်နေလိုက်ဖို့ကွာ၊ မင်းအမမ်းခံရရင်တော့ ငါတို့
ထွက်ပြေးမှာပဲ။ အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှာ နေလို့မရလဲ တောနက်ထဲသို့
ပြေးဖယ်ကွာ၊ တောထဲကို ရောက်မှ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေကို အကူအညီ
တောင်းရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယသည် ဗလ၏စကားကို ခုခံပေးမိ၍
မိမိတို့လုပ်နေည့် တာဝန်ဝတ္တရားကို နားလည်သွားမိ၏။
သူသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏အိမ်ထဲသို့ ခိုးဝင်၍ အလွန်ကြီးမား
သော ဝတ္တရားတစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ရပေတော့ပုည။ ထို့ကြောင့်
လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒါဆိုရင်တော့ ဓနာနဲ့ တွေ့ပြီး သူရိယဓနာကို အိမ်ကြို
အကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ကျုပ်အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းပါမယ်၊ ဓနာနဲ့ တွေ့လို့
အခက်အခဲရှိပြီး အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့အပူပေးလုံး
ကျွန်းကနေ မဖြတ်ဖြတ်တဲနည်းနဲ့ ထွက်ခွာကြပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း
သက်ပြင်းချ၍

“ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူးကွာ၊ ဒီလိုမှ စွန့်စားခန်းမလုပ်ရင်
ဓနာကို မြန်မာပြည်ခေါ်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဓနာဟာ မင်းနဲ့

သက်တူရွယ်တူဆိုတော့ ဒီကာဝန်ကို မင်း... လူနိုင်းခဲ့တာပါ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ခင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်ကလည်း ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး ယူပါတယ်၊ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်ဆရာ ဦးရွှေမောင်းကြီးက ကျုပ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်ဖမ်းဖမ်းပေးရာ ကျုပ်ပေးခဲ့ကာ စန္ဒာကို မြန်မာပြည်ပြန်ပေးပြီး သူရိယစန္ဒာကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်အသက်သွင်းဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ”

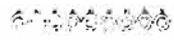
ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ကယ်၊ ဗကယ်တော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ မွေးစား သားတစ်ယောက်အနေနဲ့၊ မင်းဟာ စန္ဒာကို မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိတာပဲ။ စန္ဒာဟာ မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာလူမျိုးကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒါတို့အကြံအစဉ် အောင်မြင်မှာပါ။ ကဲ... မနက်ပြန်သွားဖို့ ဒီအချိန်ကစပြီး အားမွေးထားပေတော့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယသည် ထိုနေ့ညက အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကျန်းမင်းကြီး၏ အိပ်ကြီးထဲသို့ ချိုးဝင်၍ စန္ဒာနှင့် တွေ့ဆုံရမည့် အရေးကို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

သူသည် လိုဥက ညဉ့်နက်သည့်အခါမှသာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

သူ၏အိပ်မက်ထဲကွင် ကျန်းမင်းကြီးအိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ကျန်းသုံးရွှေရောင်သားဖျားနှင့် သက်ရွန်ဆံဖျား တိုက်ခိုက်နေလေ၏။

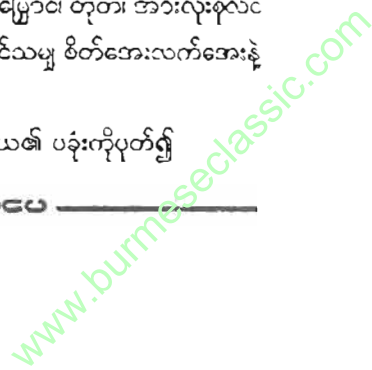
နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူရိယ စွန့်စားခန်းဖွင့်နိုင်ရန် ဗလဘို့ သုံးယောက်က ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ သူရိယ၏ စန္ဒာကိုယ်တွင် လက်နက်ကိရိယာများကို စစ်ဆေးကြည့်၏။

ခင်ယော်က သူရိယ၏လက်နက်ကိုကြည့်၍

“ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ကြိုးခွေ၊ ဓားပြောင်၊ တုတ်၊ အားလုံးစုံလင်နေပြီ၊ သတ်ကြီးကြီးထားဖို့မမေ့နဲ့၊ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ပါ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလက သူရိယ၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရင် တတ်နိုင်သမျှ အသက်အန္တရာယ်ကို မထိ ခိုက်အောင် ကြိုးစားပါ။ မလိုအပ်ဘဲ လူမသတ်ပါနဲ့။ ငါတို့က အကြမ်းဖက်သမားမဟုတ်ဘူး ”

ဟု မှာကြားလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း သွေးဆာနေတဲ့ လူသတ်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ ရန်သူကို တတ်နိုင်သမျှ တိမ်းရှောင်မှာပါ။ မတတ်နိုင်မှ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မဲလုံးကြီးက သူရိယကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ စန္ဒာနဲ့တွေ့ရင် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို သေသေချာချာ နားလည်အောင် ပြောပြပါကွာ၊ စန္ဒာဟာ သူ့မိဘတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းကိုသိရင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လို့က်လာပြီး သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်လည်ထူထောင်ချင်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်ကခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်ကွ၊ စန္ဒာနားလည်အောင် စိတ်အေးလက်အေး ပြောပြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ သူရိယနဲ့စန္ဒာ ဓားနှစ်လက်အကြောင်းကိုလည်း မင်းသေသေချာချာ ပြောပြပါ။ ငါတို့မြန်မာတွေရဲ့ လောကီပညာတွေ မပျောက်ဖျက်အောင် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်လည်အသက်သွင်းဖို့လိုအပ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယသည် သူ၏ မိတ်ဆွေသုံးယောက်၏ မှာကြားချက်များကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်နားထောင်ပြီး လက်သီးဆုပ်ကာ

“ ဒီနေ့ညမှာ ကျုပ်တို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး သတိပိုရိယအပြည့်နဲ့ အောင်မြင်အောင် ကြိုးပမ်းမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ မပူပါနဲ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

သူရိယသည် ညသန်းခေါင်ရောက်သောအခါ ဗလတို့သူစုကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်းမင်းကြီးအိမ်တော်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း အိမ်တော်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသဖြင့် အိမ်တော်သို့ဝင်ရောက်ရန် နေရာကို သိရှိ၏။

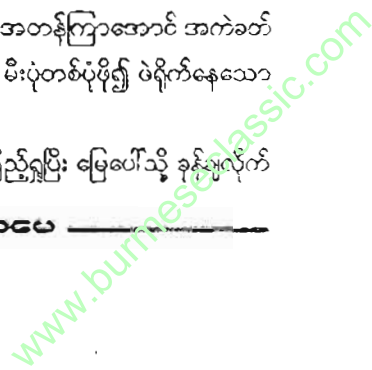
ကျွန်းမင်းကြီးအိမ်တော်၏ တောင်ဘက်ခြမ်းသည် အစောင့်အကြပ်များ အနည်းပါးဆုံးဖြစ်၏။

သူရိယသည် အိမ်တော်အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး အုတ်တံတိုင်းအပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့် လှမ်းပစ်ကာ အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ ခိုဆွဲ တက်လိုက်၏။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ အိမ်တော်အတွင်းသို့ ကြည့်ရှုလေရာ ခြံဝင်းအတွင်း၌ မီးတိုင်များကို နေရာအနှံ့အပြား ထွန်းထားကြောင်းတွေ့ရ၏။ မီးတိုင်များ၏သောက်တွင် အိမ်တော်၏ လုံခြုံရေးအစောင့်အမျှကို တွေ့ရ၏။

သူရိယသည် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ အတန်ကြာအောင် အကဲခတ် လိုက်ရာ အိမ်တော်၏မြောက်ဘက်တွင် မီးပုံတစ်ပုံရှိ၍ မဲရိုက်နေသော အစောင့်များကို တွေ့ရ၏။

သူရိယသည် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ကြည့်ရှုပြီး မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်

၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တော်၏ လုံခြုံရေးအစောင့်သုံးဦး သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာသဖြင့် ပန်းခြံထဲတွင် ပုန်းကွယ်လိုက်ရ၏။

လုံခြုံရေးအစောင့်တစ်ဦးသည် ပန်းခြံရှိရာသို့ လျှောက်လာ သဖြင့် သူရိယသည် မိမိကို ရိုက်စားမိသလားဟု တွေးကာ ရင်ထိတ်သွား လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လုံခြုံရေးအစောင့်တစ်ဦး ထပ်မံ ရောက်ရှိလာ ပြီး

“ ဟေ့ကောင်၊ ပန်းခြံထဲမှာ အပေါ့အပါးမသွားနဲ့လေ၊ ခြံထဲကို ကျွန်းမင်းကြီးသမီး ပန်းခူးထွက်ရင် အနံ့အသက်နံ့နေရင် ငါတို့ကို အလုပ် ပြုတ်လိမ့်မယ် ”

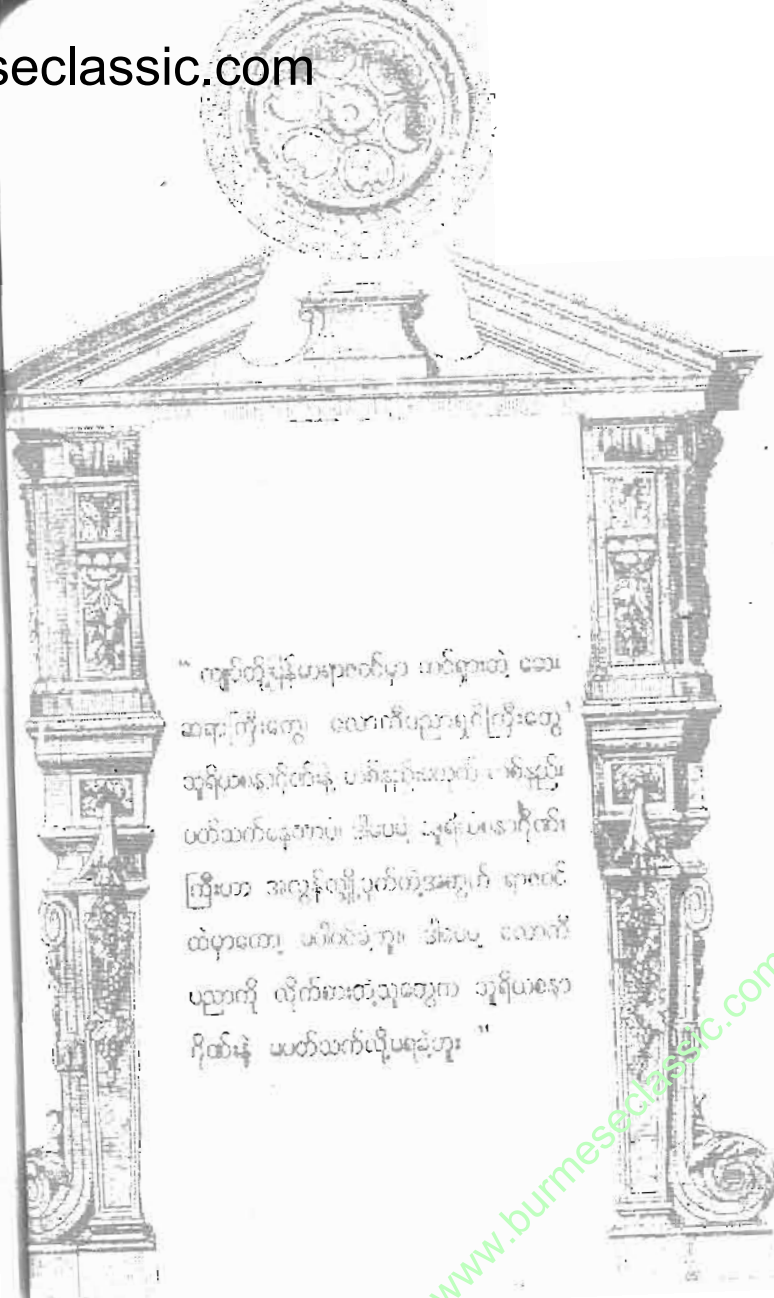
ဟု ပြောလေရာ အပေါ့အပါးသွားဟန်ပြင်နေသော အစောင့် သည် သူ၏ဘောင်းဘီကို ကြယ်သီးပြန်တပ်လေ၏။

သူရိယသည် ထိုအခိုက်မှာပင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက် လေ၏။ လုံခြုံရေးအစောင့်များ၌ သေနတ်ကိုယ်စီရှိသဖြင့် သတိကြီးစွာ ထားရပေမည်။

သူရိယသည် ပန်းချုံထဲမှ ထွက်ပြီး အိမ်တော်ရှိရာသို့ ပြေးလွှား ရန် ကြံစည်နေစဉ် သူ၏အနောက်မှ အစောင့်တစ်ဦးထပ်မံ ရောက်ရှိလာ ပြီး

“ ဟင်... မင်း... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်တော်ထဲကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ဣန္ဒြေရှုရပြင်

“ ကျွန်ုပ်တို့ပုန်းကွယ်ရာမှာ ဟင်စွာထဲ ဝေး ဆရာကြီးတွေ လောက်ပညာမျှင်ပြီးတွေ့ သူရိယဟောရိုက်နဲ့ ပန်းခြံထဲထွက် နေပြီဟု ပတ်သက်နေတာပဲ။ ဒီပေမဲ့ သူရိယဟောရိုက်၊ ကြီးဟာ အလွန်တိုက်ရိုက်အကျွန် ရာစင် ထဲမှာတွေ့ မယ်ထင်ရဲ့ကွ။ ဒီပေမဲ့ လောက် ပညာကို လိုက်စားတဲ့သူတွေက သူရိယဟော ရိုက်နဲ့ မပတ်သက်လို့မရဘူး ”

“ ဟဲဟဲ... ကျုပ်အိမ်တော်ထဲက ဝန်ထမ်းလေ၊ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်
မန်လိုက်တာ ”

ဟုပြောလေရာ အစောင့်က မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းမညာနဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူရိယသည် အစောင့်ကို စကားမရှည်တော့ဘဲ မေးရိုးကိုလက်
သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်ရာ အစောင့်မေ့မြောသွားလေ၏။

မင်းမြတ်သူရ

နေနဲ့လ

နှစ်ပါးဆိုင်

၆၀ ဖန်စာ၊ နှစ်ဖြဲဖေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။

ရန်ကင်းသို့ လိပ်စာဖြင့် ငှေ့သားနိုင်ပါသည်။

ရေတာနာတာပေ

သူသည် ခန်းဆီးရှည်ကြီးတစ်ခုနောက်တွင် ပုန်းကွယ်ရင်း ကျွန်းမင်းကြီးသမီးနှင့် မည်သို့မည်ပုံတွေ့ဆုံရမည်နည်းဟု တွေးတောနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တော်၏လုံခြုံရေးအစောင့်နှစ်ဦးသည် တော် ဖိန်ကွက်များကိုင်၍ အနီးမှဖြတ်သွား၏။ သူရိယသည် လုံခြုံရေးအစောင့်များကို ပုန်းကွယ်နေရာမှ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

သူရိယ လှေကားတစ်ဝက်သို့အရောက်တွင် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာအောင် ခြေသံများကိုကြားရ၍ အောက်သို့ပြန်ဆင်းရန်ပြင်၏။

သို့သော် အောက်ထပ်မှတက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြန်သဖြင့် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်နေ၏။

သူရိယသည် အပေါ်တက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ အောက်ဆင်းရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် အခက်ကြုံနေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အကြံရသွားပြီး နံရံကိုခြေဖြင့်ကန်၍ အပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး မီးဆိုင်းကြီးကို ခိုဆွဲ၍ ပုန်းကွယ်နေလိုက်၏။

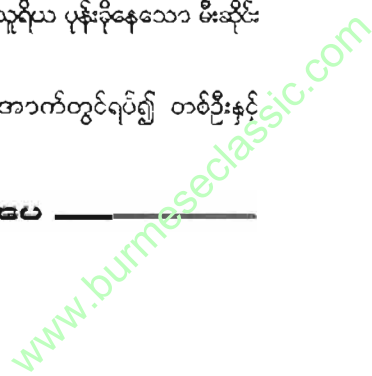
သူရိယ၏ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် မီးဆိုင်းကြီးလှုပ်ခါနေ၏။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော လုံခြုံရေးအစောင့်များနှင့်အောက်ထပ်မှတက်လာသော အစောင့်များသည် သူရိယ ပုန်းခိုနေသော မီးဆိုင်းကြီးအောက်တွင်ဆုံကြ၏။

အစောင့်များသည် မီးဆိုင်းကြီးအောက်တွင်ရပ်၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးနောက်ပြောင်ကျိစယ်နေကြ၏။

သူရိယသည် အစောင့်မေ့မြောသွားသောအခါ အိမ်တော်အတွင်းသို့ ချည်းကပ်ခဲ့လေ၏။ အိမ်တော်၏အနောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးမကြီးပိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူရိယသည် တံခါးမကြီးကို အပြင်မှ တွန်းဖွင့်ရန် မဖြစ်နိုင်၍ အကြံရခက်နေစဉ် တံခါးမကြီး ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် စားကြွင်းစားကျန်များထည့်ထားသော ဇလုံကြီးကိုပိုက်၍ ထွက်လာ၏။

သူရိယ အချိန်ပီကလေးပင် ပုန်းကွယ်လိုက်နိုင်သဖြင့် မရိပ်မိလိုက်ချေ။ သူရိယသည် မီးဖိုဆောင်မှတစ်ဆင့် အိမ်တော်အတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိမ်ဟော်တံတွင်း၌ အနီအောက်မီးများကို မှိန်ပြုပြု ထွန်းထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

၁၉၂ ပင်းပြတ်သူရ

ထိုသို့ နောက်ပြောင်ရင်း အစောင့်တစ်ဦးသည် လှုပ်ခါနေသော မီးဆိုင်းကြီးကို သတိပြုမိသွားပြီး

“ဟင်... မီးဆိုင်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့လှုပ်နေတာလဲ၊ သရဲ ခြောက်တာလား”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ သူရိယသည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွား၏။ အစောင့်များသည် မီးဆိုင်းကြီးကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြပြီး သူရိယကို မြင်လျှင် အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“သူခိုး သူခိုး”

ဟုအော်ဟစ်ကြလေ၏။

သူရိယသည် အခြေအနေမဟန်တော့သဖြင့် မီးဆိုင်းပေါ်မှ ချွတ် ချကာ အောက်တည့်တည့်ရှိ အစောင့်နှစ်ဦးကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ငြိုင်း တူခုတ်၏။

အစောင့် ၂ ဦးလဲကျသောအခါ ကျန်သူများကို လျှင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်၏။ ရန်သူတစ်ဦး၏ ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ကန်၍ ကျန်တစ်ဦး ၏ရင်ပကို လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်၏။

အစောင့်များ လဲကျသွားသော်လည်း အစောင့်တစ်ဦးမှာ လွတ် ခြောက်သွားပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြောင်းကာ

“ရန်သူ ရန်သူ၊ အိမ်တော်ထဲကို ရန်သူရောက်နေတယ်”

ဟုကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ဟစ်လေ၏။

သူရိယသည် အခြေအနေပကောင်းတော့သဖြင့် နောက် ကြောမ်းပြန်ရန် စဉ်းစားမိပြီး လှေကားလက်ရမ်းမှ အောက်သို့ တရွတ်

တိုက် လျှောဆင်းသွားလေ၏။

လှေကားအောက်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးပွင့် သွားပြီး လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးဝင်လာသော ရန်သူများကို တွေ့ရ သဖြင့် အိမ်အနောက်ဖက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလေ၏။

ထိုအခါ အနောက်ဘက်အပေါက်မှလည်း ရန်သူအချို့ပြေးဝင် လာ၏။

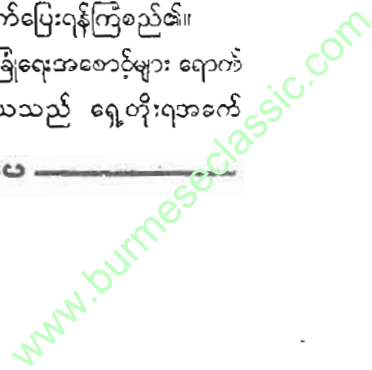
သူရိယသည် ရှေ့နောက်ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်နေသဖြင့် အလယ် ပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးပြီး တံခါးမကြီးကို ကိုယ်စောင်းဖြင့် တိုက်ဖွင့်လိုက် ရာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် တံခါးပကြီးပွင့်သွားသဖြင့် ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သို့သော် သူ၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ကိုတွေ့ရပြန်သဖြင့် အိမ်တော်ကိုပတ်၍ ပြေးရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ် တော်တစ်ခုလုံးရှိ မီးများထိန်လင်းနေပြီး မီးမောင်းကြီးဖျားက ခြံဝင်း အနံ့ လှည့်လည်ထိုးကြည့်နေ၏။

သူရိယသည် မီးမောင်းဖျားမှ လွတ်အောင် ပြေးလွှားရင်း အိမ် တော်၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ပန်းခြံဖျားရှိ၍ ပုန်းခိုရန် လွယ်ကူ၏။

ပုန်းခိုနေလျှင် ရန်သူများလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် မလွယ်ကူ သဖြင့် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်လွှားပြီး ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်၏။

သို့သော် အုတ်တံတိုင်းအနီးတွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ ရောက် နေ၍ ထွက်ပြေးရန် ခက်ခဲလှ၏။ သူရိယသည် ရှေ့တိုးရအခက်

နောက်ဆုတ်ရ အခက်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီး၏အိမ်တော်တွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ ဤမျှ များပြားမည်မထင်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် မှားယွင်းမှုဖြစ်၏။

သူရိယသည် လုံခြုံရေးအစောင့်များရှိရာ အုတ်တံတိုင်းသို့ ထိုးဖောက်၍ ထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းတစ်လမ်းသာ ကျန်ရှိ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပန်းချဲ့ထဲတွင် ပုန်းခိုနေသော သူ၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကျလာသဖြင့် အထိတ်တလန့် ထခုန်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျောကုန်းပေါ်သို့ ကျလာသောအရာမှာ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူရိယသည် ကြိုးကို ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ် သူ၏အပေါ်ရှိ ဝရန်တာမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရပြီး ထိုမိန်းမက

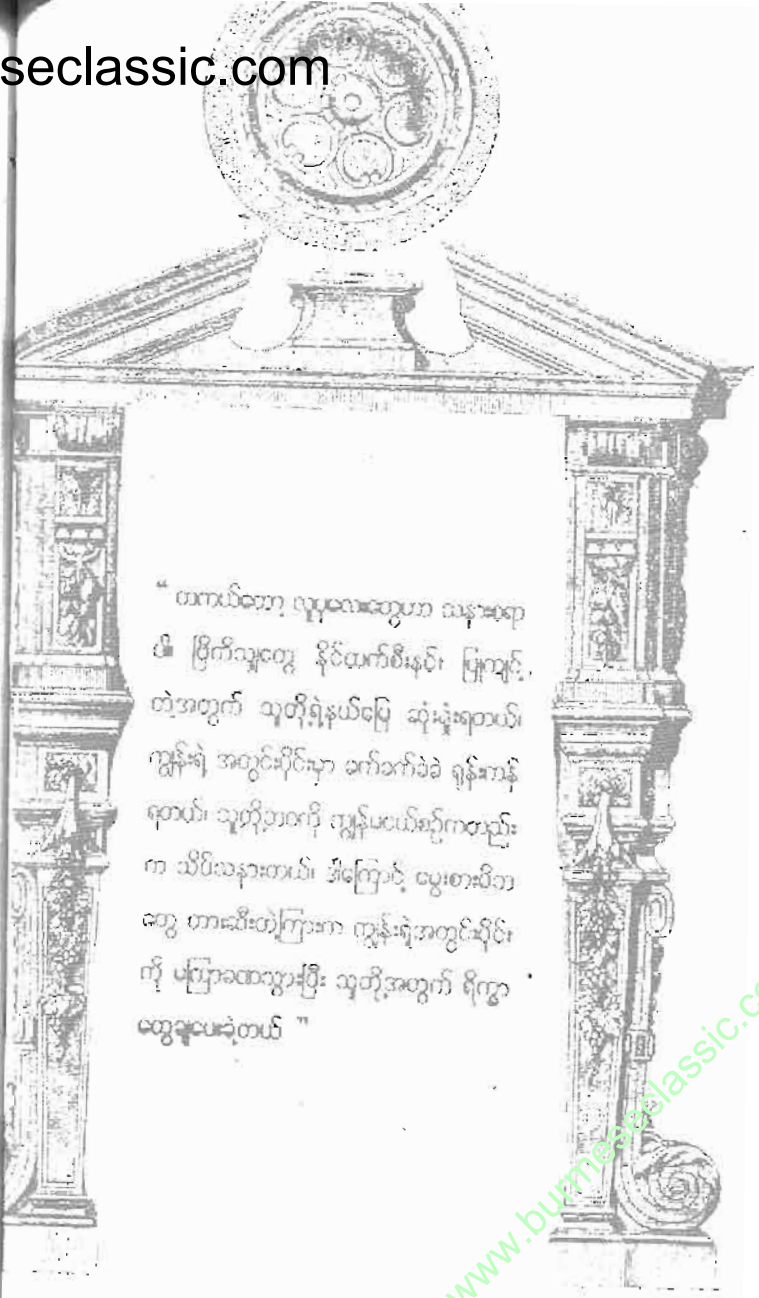
“ ရှင် အဲဒီကြိုးနဲ့တွယ်ပြီး အပေါ်ကိုတက်ခဲ့ပါ၊ အုတ်တံတိုင်းဘက်ကိုပြေးရင်း မလွတ်တော့ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ သူရိယသည် ကယ်တင်ရှင်ပေါ်လာသဖြင့် စဉ်းစားခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကြိုးကိုခိုဆို၍ ဝရန်တာသို့ တက်လေ၏။

ပန်းအိမ်ကွန်ပျူတာ

ဆိုင်အမှတ် (၇) မျက်နှာစာတန်း။ ကောက်ပြောင်းရေး

“ ကယ်တော့ လူပုလေးတွေဟာ သနားစရာ
ပဲ ဖြစ်သွားတော့ နိုင်ထက်စီနုပဲ ပြုကျင့်
တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့နယ်ပြေ ဆုံးမဲ့စရာပဲ
ကျွန်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ဝက်ဘက်ခဲခဲ ရှန်အန်
ရတယ်။ သူတို့ဘဝကို ကျွန်ုပ်ပယ်ခတ်ကတည်း
က သိပ်သနားတယ်။ ဒါကြောင့် ပွေးစားပီတ
တွေ စားဆီးတဲ့ကြားမှာ ကျွန်းရဲ့အတွင်းပိုင်း
ကို ပြောခဏသွားပြီး သူတို့အတွက် ရိက္ခာ
တွေခုယူမဲ့တယ် ”

www.burmeseclassic.com

သူရိယ ဝရန်တာ၏သို့ရောက်သည်နှင့် မီးမောင်းကြီးမှ အလင်း
ရောင်သည် သူရိယ ပုန်းခိုနေသော ပန်းချီကြီးသို့ ကျရောက်လာ၏။
သူရိယသည် ဝရန်တာတွင် ဝပ်၍ ပုန်းခိုနေလိုက်၏။

မီးမောင်းကြီးသည် ဝရန်တာသို့ စေ့စေ့ရောက်ရှိပြီး ပြဲထဲတွင်
လှည့်လည်ထိုးကြည့်နေပြန်၏။

ထိုအခါ သူ၏ကယ်တင်ရှင်မိန်းမသည် အိမ်တံခါးဝမှ ခေါင်းပြု
ထွက်လာပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

သူရိယသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ကယ်တင်ရှင်အား
သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ကျွန်းပင်းကြီး၏သမီး စန္ဒာမြတ်နေ
ကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့ရ၏။

စန္ဒာက သူရိယ၏လက်ထဲသို့ ကြေးခွက်ကလေးတစ်ခွက် ထိုး ထည့်လိုက်ပြီး

“ ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်ပါဦး။ ရှင်မောနေပြီ ” ဟုပြောလေ၏။

သူရိယသည် ရေကိုတစ်ခွက်လုံးကုန်အောင်သောက်လိုက်၏။

စန္ဒာက သူရိယကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ နေပါဦး။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အိမ်တော်ထဲကို အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လာ တာလဲ။ အိမ်တော်မှာ အစောင့်အကြပ်တွေ များတယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ စန္ဒာနဲ့တွေ့ဖို့က အလွန် အရေးကြီးနေတယ်။ စန္ဒာကိုတွေ့ပြီး အလွန်အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း အရာတွေကို ပြောပြဖို့ ကျုပ်တို့ဟာ မြန်မာပြည်ကနေ စွန့်စွန့်စားစား လာရောက်ခဲ့တာပဲ ”

ဟုပြောလေရာ စန္ဒာသည် သူရိယကို အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဘုရားရေ၊ ကျွန်မကိုတွေ့ပြီး အရေးကြီးတဲ့စကားတွေပြော ချင်လို့ မြန်မာပြည်ကနေ စွန့်စွန့်စားစားလာရတယ် ဟုတ်လား။ နားရှိ လို့သာကြားရတယ် မယုံနိုင်စရာပဲ။ ရှင်တို့နဲ့ကျွန်မနဲ့ အသိအကျွမ်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာတွေပြောချင်တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက

စေတနာစာပေ

“ စန္ဒာက ကျွန်တို့ကိုမသိပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကတော့ စန္ဒာကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြောမှရမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ တခုနဲ့ဒုန်းကြားရသဖြင့် စန္ဒာက သူရိယအား အခန်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် အခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းဝတွင် လုံခြုံရေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်း မင်းကြီးကို တွေ့ရပြီး ကျွန်းမင်းကြီးက

“ စန္ဒာအိမ်တော်ထဲကို သူခိုးတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စန္ဒာက ခေါင်းညိတ်၍

“ တစ်ယောက်တည်းပါ ဒယ်ဒီ။ ခြံထဲမှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားလို့ လန့်နိုးနေတာကြာပါပြီ။ သူခိုးက အိမ်တော်ထဲကိုကျော်ဝင် တယ်ဆိုတော့ တော်တော်အတင့်ရဲတာပဲ ”

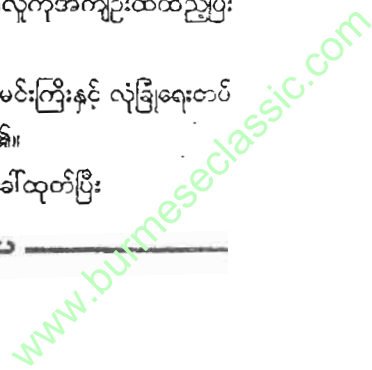
ဟု ပြောဆိုလေ၏။ စန္ဒာ၏စကားကြောင့် ကျွန်းမင်းကြီးက ခေါင်း ညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်။ သူခိုးကို မိရင်တော့ ဒီလူကိုအကျဉ်းထဲထည့်ပြီး ဝိုင်းမှူးစမစ်ရဲလက်ထဲအပ်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် လုံခြုံရေးတပ် သားများ အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

စန္ဒာသည် ထိုအခါမှပင် သူရိယကို ခေါ်ထုတ်ပြီး

စေတနာစာပေ

“ ရှင်မှာ အန္တရာယ်တွေသိပ်များနေပြီ၊ ဒီနေ့ည ဒီခိတ်တော်ကနေ ရှင်ထွက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ နေတာက ရှင်အတွက် လုံခြုံလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ရှင်ရဲ့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြီးကို ကျွန်မကို ပြောပါဦး ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက စန္ဒာ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်ပြောမှာပါ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို စန္ဒာလေးလေးနက်နက် နားထောင်ဖို့တော့ ကြိုတင်ပြီးတောင်းပန်ချင်တယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြံစည်လာခဲ့ရလို့ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာက သူရိယ၏စကားကြောင့် လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်

“ ဒါဆိုရင်လည်း ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပါမယ်၊ ရှင်တို့လူစုဟာ သူးဆန်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိမယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညှိ၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ကျုပ်တို့ ပြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ လောကီပညာတွေနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ် ”

ဟု ပြောကာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အကြောင်းကို ခိတ်ဝင်စားဖွယ် စိကားပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။ စန္ဒာသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေရာမှ

“ ဒါဆိုရင် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ အင်းဝခေတ်လောကီက

တည်းက စတင်ပေါ်ပေါက်နေပြီပေါ့၊ အဲဒါ့စရာကောင်းလိုက်တာ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညှိ၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆေးဆရာကြီးတွေ လောကီပညာရှင်ကြီးတွေ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ ဖာန်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ပတ်သက်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့အတွက် ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ မပါဝင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သာကီပညာကို လိုက်စားတဲ့သူတွေက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့မရခဲ့ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုကာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ် ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုနောက် ဂိုဏ်းချုပ်၏ဇနီးမာလာက သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသဖြင့် တစ်နှစ်သားအရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားကြောင်း ထိုကလေးမှာ မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

စန္ဒာက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရင်း

“ ခြင်္သေ့... ရှင်က အလွန်ထင်ရှားတဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ မွေးစားသားပေါ့ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

သူရိယက ဂိုဏ်းချုပ်လင်မယားက မိမိကို မွေးဖွားပြီးနောက် သမီးကလေးတစ်ယောက် ပွေးဖွားကြောင်း ထိုသမီး လေးကို မွေးဖွားပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်၏အမြော်အမြင်နည်းပြီး လောဘာဇောကပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည့်အစိုးရနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားကြောင်း

ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ စန္ဒာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ လူဆိုးစားပြတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂလိပ်က တိုက်ခိုက်ရတာလဲ ”

ဟု ပေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက သက်ပြင်းချ၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ နယ်နယ်ရရလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးဟာ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ပြည့်ဝတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို မလိုလားဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ ဩဇာအာဏာကို ထိပါးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ဖြိုခွဲပိုကြံစည်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမြော်အမြင်နည်းမူကြောင့် ဖြိုခွဲခံခဲ့ရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ဆက်လက်၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို အင်္ဂလိပ်တပ်က တိုက်ခိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဂိုဏ်းမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ ဦးရွှေမောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်တပ်ရဲ့လက်ထဲက ကယ်တင်သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကပ်နှစ်သမီးလောက်သာရှိသေးတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သမီးလေးကတော့ ဗြိတိသျှတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကလေးကို အက်ဒမန်ကလေးက ကျွန်းမင်းကြီးက သမီးအဖြစ်မွေးစားခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာသည် အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်... ဒါ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မက သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သမီး

အရင်းပေါ့ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့စန္ဒာ၊ ဒါကြောင့်ပဲ စန္ဒာရဲ့နာမည်က သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့နာမည်နဲ့ ဆင်တူနေတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့နာမည်က သူရိယ ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာသည် တခဏမျှ ငြိမ်သက်ပြီး သူမ၏အတိတ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားလေ၏။ သူရိယသည် ငြိမ်သက်ပြီးစောင့်နေလိုက်၏။ သူမသည် ခဏကြာမှ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာပြီး

“ ညော်... ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့မွေးစားမိဘတွေဆီမှာ ကျွန်မဘဝနောက်ကြောင်းကို မေးလို့မရတာကိုး၊ ကျွန်မဘဝကို သူတို့ဘယ်တော့မှ ပြောမပြခဲ့ဘူး၊ မေးလို့လဲပရဘူး၊ နောက်ကြောင်းတွေကို ဘာလို့ပြန်မပြောလဲလို့ ကျွန်မတောင်းနေတာ အခုမှ ရိပ်ပိတော့တယ် ”

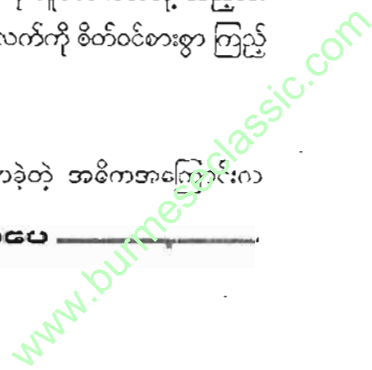
ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ခါးကြားထဲတွင် သယ်ဆောင်လာသော သူရိယနှင့်စန္ဒာစားကလေးနှစ်လက်ကို စန္ဒာကိုပြ၍

“ တကယ်တော့ ဒီစားတိုလေးနှစ်ချောင်းဟာ စန္ဒာရဲ့လက်ထဲမှာ ပဲရှိသင့်ပါတယ်၊ စန္ဒာဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အမွေခံခွင့်ရှိတဲ့သူပဲ ”

ဟု ပြောကာ ဝားတိုလေးနှစ်လက်ကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။ စန္ဒာသည် သူရိယနှင့်စန္ဒာစားနှစ်လက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

သူရိယက ဆက်လက်၍

“ ကျုပ်တို့ အက်ဒမန်ကျွန်းလာခဲ့တဲ့ အဓိကအကြောင်းက

တော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို ပြန်လည်အသက်သွင်းချင်လို့ပဲ။ သူရိယစန္ဒာ
ဂိုဏ်းကြီးမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေရဲ့
လောကီပညာတွေရှိတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်ထူထောင်နိုင်မှ
သာလျှင် လောကီပညာတွေ မပျောက်ပျက်မှာဖြစ်တယ်။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်
ကြည့်၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ
က အရေးပါလား။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက စန္ဒာကိုကြည့်၍

“ သိပ်အရေးပါတာပေါ့။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ
ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ရှင်သွေးအစစ်ဖြစ်ရတယ်။ စန္ဒာဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့
ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ဆက်ခံရမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က
ပစ္စာကို သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းအကြောင်းပြောပြပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခေါ်
သွားဖို့ပဲ။ ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာသည် အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် သူရိယကို
ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မက မကြာမီ အင်္ဂလန်မှာသွားပြီး ကျောင်း
တက်ရတော့မှာ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက စန္ဒာကိုကြည့်၍

“ စန္ဒာဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ အသိဉာဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့လည်း ကျုပ်တို့မျှော်လင့်တယ်။ သူရိယစန္ဒာ

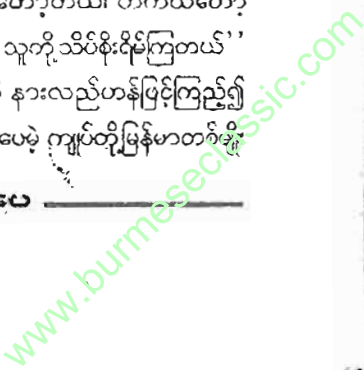
ဂိုဏ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ကိစ္စဟာ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့
ထက် အများကြီးအရေးပိုကြီးပါတယ်။ စန္ဒာကို မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်ဖို့
အတွက် ကျုပ်တို့လူစု သက်စွန့်ဆံ့ဖျား အက်အမန်ကျွန်းကို ရောက်လာ
တာကိုကြည့်ပါ။ ကျုပ်ကို ဦးရွှေမောင်းကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာလည်း စန္ဒာကို မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်ဖို့ပါ။ စန္ဒာ
ဒီအကြောင်းတွေကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါ။
စန္ဒာဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်မှာပါ။ မြန်မာ
လူမျိုးတွေရဲ့ လောကီပညာတွေ မပျောက်ပျက်ဖို့ ဘယ်လောက်
အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိမှာပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားနေပြီး

“ ရှင်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မရိပ်စားမိပါတယ်။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက်
နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီး စွန့်စွန့်စားစား နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ရှင်
တို့ကိုချီးကျူးလို့မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့မွေးစားမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူး
ကလည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မကို သမီးအရင်းလိုချစ်ကြတယ်။
ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ အလွန်မျှော်လင့်နေကြတယ်။
သူတို့ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ဖုံးဖိထားတာ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုမှ ကျွန်မရိပ်စားမိတော့တယ်။ တကယ်တော့
သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ ကျွန်မပြန်ပတ်သက်မှာ သူ့ကိုသိပ်စိုးရိမ်ကြတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက သူမကို နားလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ စန္ဒာပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာတစ်မျိုး

၂၈၇ မင်းမြတ်သူရ

သားလုံးရဲ့ အရေးကို ဦးစားပေးစဉ်းစားပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ပတ်သက်လာရင် စတေးသင့်ရင် စတေးပစ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာသည် သူရိယ၏စကားကြောင့် မျက်မှောက်ကြတ်ကြည့်၍ လေးနက်စွာစဉ်းစားနေပြီး အတော်ကြာသောအခါမှ

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မသုံးရက်လောက် အေးအေးအေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားချင်တယ်။ သုံးရက်ပြည့်တော့မှ ရှင်ကို အပြေပေးပါရစေ။ ရှင်တို့လူစုရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မလေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပေးတာဖြစ်တယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရှင် ကျွန်မရဲ့ အိမ်မှာပဲ ပုန်းခိုပြီးနေပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းပြီ၊ စဉ်းစားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သုံးရက်တိတိ ပုန်းခိုနေရင် ကျုပ်တို့လူတွေ စိုးရိမ်နေလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စန္ဒာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူကတစ်ဆင့် ရှင်တို့လူတွေကို ဆက်သွယ်ပေးပါမယ်။ သူတို့ကို စာတစ်စောင်သာ ရှင်ရေးပေးလိုက်ပါ။ ကဲ... ရှင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ခဏအနားယူဦး။ မနက်အရုဏ်တက်နေပြီ ”

ဟု ပြောကာ သူမ၏အိပ်ခန်းတွင်းသို့ အနားယူရန် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ သူရိယသည် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်၍ ကော်ဖီပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး အနားယူနေမိ၏။

သူရိယတို့အားလုံး မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသော သူရိယစန္ဒာ ဝိုင်းကြီး အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်ပေတော့မည်။ သူရိယသည် တွေးရင်း ခဏမျှ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

၆၀ ယ်စာ၊ နှစ်ဖြဲပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇) အသားကပ်မ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊
ရန်ကုန်သို့ လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သူရိယသည် စန္ဒာ၏အိပ်ခန်း၌သာ ဆက်လက်ပုန်းအောင်းနေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် စန္ဒာ၏လူယုံဒေါ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဗလတို့ရှိရာ နေရာသို့ စာရေးဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့၏။

ဗလတို့ကလည်း လူယုံအဒေါ်ကြီး မှတစ်ဆင့် ဓာတစ်စောင် ပြန်ရေး၏။ ထိုစာထဲတွင် သူရိယစိတ်အားတက်ကြွစေရန် အားပေး စကားများစွာပါရှိ၏။

စန္ဒာသည် ထိုရက်များအတွင်း အခန်းအပြင်သို့ မထွက်ဘဲ ဒနမကောင်းဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းအောင်း၍သာ နေ၏။

သူမသည် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း၏ နောင်ရေးအတွက် လေးနက်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေပုံရ၏။

ညဘက်သို့ရောက်သောအခါ အိပ်ခန်းအပြင်ရှိ ဝရန်တာတွင် နှစ်ဦးသား စကားပြောဆိုကြ၏။ စန္ဒာသည် ထိုအခါမျိုးတွင် သူရိယ စန္ဒာဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်များကို ပေးပြန်၏။

သူရိယကလည်း တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ပြန်လည်ပြောကြား၏။ ထို့နောက် သူရိယတို့အဖွဲ့တွင်ပါဝင်သော ဗလ၊ မဲလုံးကြီးနှင့် ဇင်ယော်တို့၏အကြောင်းများကို ပြောပြ၏။

စန္ဒာသည် သူရိယ၏စကားများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားလေ၏။ သူရိယပြောစကားများကို ကြာမြင့်စွာ နားထောင်ပြီးနောက် သူမ ကျွမ်းကျင်သော အက်ဒမန်ကျွန်းအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

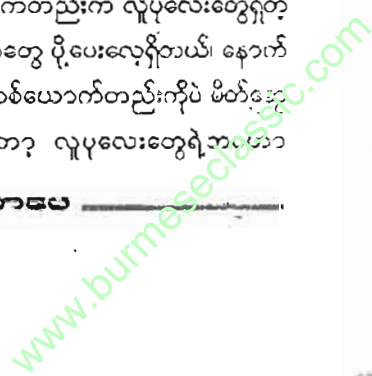
ကျွန်းအတွင်းပိုင်းတွင်ရှိသော ကပ္ပလီလူပုလေးများအကြောင်းကို သူမအလွန်နားလည်၏။

သူမသည် ကပ္ပလီလူပုလေးများကို ကရုဏာသက်၍ ကျွန်းအတွင်းပိုင်းသို့ မကြာခဏသွားကာ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများ ပို့ပေးလေ့ရှိကြောင်း ပြောပြ၍ သူရိယက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍

“ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေက စန္ဒာကို ရန်မပြုဘူးလား ”

ဟု မေးပြန်းလေ၏။ စန္ဒာက ခေါင်းခါ၍

“ ကျွန်မက သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ။ သူတို့ဘယ်ရန်ပြုမှာလဲ။ ကျွန်မဟာ မိဘတွေတားရက်သားနဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက လူပုလေးတွေရှိတဲ့ နေရာကို အရဲစွန့်သွားပြီး စားနပ်ရိက္ခာတွေ ပို့ပေးလေ့ရှိတယ်။ နောက်တော့လည်း လူပုလေးတွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မိတ်ဆွေလို သဘောထားတယ်။ တကယ်တော့ လူပုလေးတွေရဲ့ဘာသာ

သနားဖို့ ကောင်းဖို့တယ်၊ သူတို့ဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ ဒေသခံတွေပါ။
ဗြိတိသျှတွေက သူတို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်းမောင်းထုတ်ပြီး အပိုင်စီးထား
ကြတယ်။ ဗြိတိသျှတွေဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။
တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုကောင် အပိုင်စီးထားသေးတာပဲ။ ဗြိတိသျှတွေရဲ့
ကိုလိုနီဝါဒကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက စန္ဒာ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာတော့ စန္ဒာအတွက် အရာရာလိုတရပ်
မဟုတ်ဘူးလား။ ”

ဟု မေးပြန်းလေ၏။ စန္ဒာက ခေါင်းညိတ်၍

“ မှန်ပါတယ်။ မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ပတောင်ပုတ နေထိုင်
ရပါတယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ညစ်စရာဆိုလို့ ဗိုလ်မှူး
ဝေစ်ပဲရှိတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်မကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေ
တယ်။ ကျွန်မကိုရဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားတယ်။ သူ့ရဲ့ ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်မှုတွေကို ကျွန်မသိနေတော့ သူ့ကိုသိပ်ရွံ့မှန်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မရဲ့ ဗျားစားမိဘတွေက ဗိုလ်မှူးဝေစ်ကို အထင်ကြီးနေတယ်။ ဗိုလ်မှူး
ဝေစ်ဟာ ကျွန်းမှာ ဩဇာရှိတယ်။ ကျွန်းမင်းကြီးမျက်နှာလွှဲရတဲ့သူလည်း
ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မွေးစားမိဘတွေက သူနဲ့သဘောတူတယ်။ ဒီလူကြီး
လက်ထဲမှာ ကျွန်မနေရရင် ရှင်လျက်နဲ့ သေသလိုခံစားရမယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာ၏စကားကြောင့် သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင်လည်း စန္ဒာ ကျုပ်တို့နဲ့မြန်မာပြည် ပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့။
ဒါဆိုရင် ဗိုလ်မှူးဝေစ်ကို လက်ထပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ စန္ဒာက ရယ်မော၍

“ ဟုတ်တယ်။ ဗိုလ်မှူးဝေစ်ရဲ့လက်ကလွတ်ကောင် ကျွန်မ
မြန်မာပြည် ပြန်လိုက်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက အဝေးဆီသို့ ထေးကြည့်၍

“ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ဘဝဟာ
ကျွန်းမင်းကြီးသမီးလိုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။
စွန့်စားမှုတွေ၊ ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အန္တရာယ်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရ
မှာတော့ သေချာတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါတွေကို ကျွန်မခံနိုင်ရည်ရှိမှာပေါ့။ ဘာပြစ်လို့လဲဟိုဖက်မှာ
ကျွန်းမင်းကြီးသမီးဘဝဟာ စွန့်စားမှုတွေပရှိလို့ ကျွန်မငြီးငွေ့နေတာ
ကြာပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ပင်ကိုယ်စီတို့က စိတ်လှုပ်ရှားစရာ စွန့်စားခန်းတွေကို
နှစ်သက်တတ်တယ်ရှင်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ပန်းအိမ်ကွန်ပျူတာ

အိမ်ထုတ်ပြန် မြန်မာစာပေအဖွဲ့အစည်း

စန္ဒာသည် သုံးရက်တိတိလေးနက်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးနောက် ထိုနေ့ည ညစာကို သူရိယနှင့်အတူ စားသောက်လေ၏။ ညစာ စားပြီးသောအခါ သူရိယနှင့်စန္ဒာ ဓားတိုလေးနှစ်လက်ကို ကိုင်တွယ်၍ လေးနက်သောအသံဖြင့်

“ကျွန်ုပ်ရှင်တို့နဲ့အတူ မြန်မာပြည်ကိုလိုက်ပြီး သူရိယစန္ဒာ ဝိုင်းချမ်းလုပ်ဖို့ သုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သူရိယစန္ဒာဝိုင်းချမ်းပျံ့ပန်း မြန်မာ လူမျိုးတွေရဲ့ လောဘကိုပညာတွေ ပပျောက်ပျက်အောင် ကိန်းသိမ်း ခေတ္တရှောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယသည် ရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက်မိအောင်

ဝမ်းသာသွားပြီး

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူစု နှစ်ရှည်လများကြာစည်ခဲ့ ကဲ့ အကြံအစည်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အောင်မြင်ပြီပေါ့။ ကျုပ်တို့မိတ် ဆွေတွေကြားရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ သူတို့ကို ဒီနေ့ညပဲ ပြန်သတင်းပို့ ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ စန္ဒာက သူမနှင့် နောက်တစ် ကြိမ်ဆက်သွယ်နိုင်ရန် မြို့လယ်ရှိ စင်ဒရဲလားဥယျာဉ်၌ တွေ့ဆုံရန် ပြော ဆို၏။ သူရိယက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“စင်ဒရဲလားဥယျာဉ်က မျက်နှာဖြူတွေပဲ ဝင်ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ် လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ စန္ဒာက သူရိယလက်ထဲသို့ အသည်းပုံ ရင် ထိုးလေးတစ်ခုပေးကာ

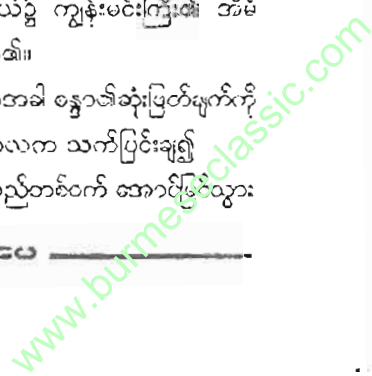
“ဟောဒီရင်ထိုးလေးရှိရင် စင်ဒရဲလားပန်းခြံထဲကို ဝင်လို့ရတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ စင်ဒရဲလားဥယျာဉ်မှာ ပြန်ဆုံမယ်။ အချိန် ကတော့ ညနေစောင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယသည် ထိုနေ့ညသန်းခေါင်ယံ၌ ကျွန်းမင်းကြီး၏ အိမ် တော်တွင်းမှ အောင်မြင်စွာ ပြန်ထွက်နိုင်ခဲ့၏။

ဗလတို့လူစုထံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စန္ဒာ၏ဆုံးဖြတ်မှုကို ပြောပြလျှင် အားလုံးဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ဗလက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ရဲ့ အကြံအစည်တစ်ဝက် အောင်မြင်သွား

ပြီ၊ စန္ဒာကိုခေါ်ပြီး ကျွန်းက ထွက်ပြေးဖို့ပဲစဉ်ရတော့မယ်၊ စန္ဒာဟာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ပေမဲ့ ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်း မျိုးချစ် စိတ်ရှိတာ ဝမ်းသာစရာကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယတို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်းမှ ထွက်ခွာရန် နည်းလမ်းများကို ရှာကြံရလေ၏။ ဗလက သူရိယကိုခေါ်၍

“ မှာသူရိယ၊ ငါတို့ကျွန်းကနေ ထွက်ခွာခါနီးမှာ ဘာပြဿနာမှ မတက်စေနဲ့၊ တတ်နိုင်ရင် သူများကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါဘဲနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ အထူးသဖြင့် မစ္စတာစမစ်နဲ့ မပတ်သက်အောင်နေ ”

သတိပေးလေ၏။

သူရိယသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ခြေလှမ်းမမှား အောင် ဂရုစိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ပတ်၌ စင်ဒရဲလားပန်းခြံ၌ ကျွန်းမင်းကြီး သမီးစန္ဒာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။

စန္ဒာကို ရေကူးကန်အနီးရှိ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တွေ့ဆုံ၍ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ပြောပြလေ၏။

စန္ဒာသည် သူရိယ၏စကားများကို နားထောင်၍ နောက်တစ်ပတ်ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်၏။ သူရိယနှင့်စန္ဒာကွေ့ဆုံနေစဉ် မျက်နှာဖြူလူငယ်တစ်ဦးသည် ပန်းချီအကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုပြီး ဗိုလ်မှူးစမစ်လံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့လေ၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် စန္ဒာကို ပြန်ဟာလူငယ်တစ်ဦးနှင့် ပန်းခြံထဲတွင် အပွဲပွဲလည်ဆိုခြင်းကို ယုံနိုးဟန်ဖြင့်

“ ဟေ့ကောင်... သေချာပဲလား၊ စန္ဒာဟာ ပန်းခြံထဲမှာ ဘယ်

ယောက်ျားနဲ့မှ ချိန်းတွေ့ဖို့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူလူငယ်က ခေါင်းညိတ်၍ “ မသေချာဘဲ ကျုပ်ကပြောမလားဗျ၊ စန္ဒာဟာ မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးဟာ ပြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာ အတော်အံ့ဩပို့ကောင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် စန္ဒာအတွက် အလွန်မခံမိပေသာဖြစ်သွားပြီး တက်ခေါက်ကာ

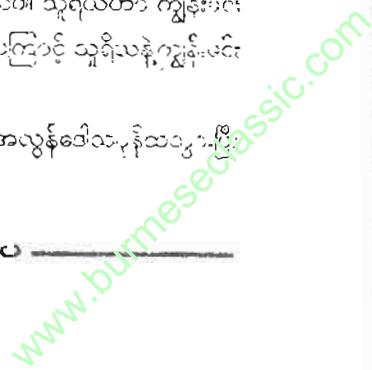
“ တောက်... အဲဒီကောင်တာကောင်လဲသိအောင် ပြန်မြန်နဲ့စမ်းစမ်း၊ သေချာရင်တော့ စီလူလာထောင်ထဲကိုပို့ပြီး ငရဲခန်းပြုလိုက်ဦးမယ် ”

ဟု ကြီးငါးလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဗိုလ်မှူးစမစ်၏တပည့်များသည် စန္ဒာကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။

နောက်အပတ်တွင် စန္ဒာနှင့်သူရိယ တွေ့ဆုံသောအခါ ဗိုလ်မှူးစမစ်၏တပည့်များသည် သူရိယကို ကောင်းစွာသိသူများဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို အမြန်သတင်းပို့ကြ၏။

“ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့ကောင်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးနေတဲ့ သူရိယဆိုတဲ့ကောင်ပါ၊ သူရိယဟာ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးမွေးနေမှာ အငွမ်းတွေ့ပြခဲ့တယ်၊ ငါပဲကြောင့် သူရိယနဲ့ကျွန်းမင်းကြီးသမီး ရင်းနှီးသွားတာဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် အလွန်ဒေါသပူနိဿယပူပြီး စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့်ထုကာ

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်...

... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်...

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး...

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး...

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး...

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး...

... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး... ကျွန်းမှာလူတွင်... အဖေကြီးကလေးတို့ကလေး...

၍ ရှာဖွေနေကြောင်း သိရ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှ ဂျမ်းကားနှစ်စီးသည် သူရိယာတို့အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာ၏။ ဂျမ်းကားငှေခန်းတွင် ဗိုလ်မှူးစေမင် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါလာ၏။

ဗလသည် လုံခြုံရေး ဝိသားများ၏ အပူအရောကို ကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွားပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ငါတို့အကောက်ကြိုဟာ ခံရပြီနဲ့တူတယ် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ လုံခြုံရေးတပ်သားများသည် သူရိယာတို့ ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ကို ရှာဖွေကြ၏။ ဒုတိယအိမ်တွင် ပတွေ့သောအခါ အိမ်အောက်၌ ရှာဖွေကြပြန်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တပ်သားကစဦးက မြေကြီးထဲမှ အထုပ်များကို ဆွဲ၍

“ ဒီမှာ ဘိန်းတွေတွေ့ပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ဗလက အံ့ကိုကြိုက်၍

“ တောက်... ငါထင်တဲ့အတိုင်း အကောက်ကြိုခဲရပြီဟေ့။ လူယုတ်မာကြီးစေမင်အကြီးသွားပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးစေမင်သည် ကားရှေ့ခန်းမှ ထွက်လာပြီး

“ ဟဲဟဲ... ဒီကောင်တွေ ကျွန်းပေါ်ကို အားကစားရောက်သလဲ ဆိုတာ အခုမှသိရတော့တယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ဘိန်းကုန်သည်တွေကိုး။ ဒီကောင်တွေကို လက်ထိမ်းခတ်လိုက်စမ်းဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလေ၏။ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများက

ဟု လူမျိုးစုံရာ ဒဂိုင်ဘာက ဂျစ်ကားရှေ့တွင် ချိတ်ထားကြောင်း ပြောမလေ၏။ သူရိယတို့သည် လက်ထိမ်းများကို ဖြည့်ပြီးနောက် ဒဂိုင်ဘာ ဟု ကားပေါ်မှ တွန်းချကာ ဗလက ကားကို လမ်းကြားသို့ မောင်းခဲ့လေ၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်၏ကားသည် ရှေ့မှ သွားနေရာမှ အနောက်မှလိုက်လာသော ဂျစ်ကားပျောက်ကွယ်သွား၍ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး လှည့်လည်ရှာဖွေရာ တိုက်ခိုက်ခံရသော တပ်သားများကို တွေ့သဖြင့် ဒေါသပူန်ထသွားလေ၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် တရားခံများကို ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာဖွေရန် လုံခြုံရေးတပ်သားများကို အမိန့်တုတ်လေ၏။ ဗလသည် ဂျစ်ကားကို မှောင်ရိပ်တစ်နေရာတွင် ဆုံးရှပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ

“ငါတို့မှန်းမို့ရမဲ့နေရာ တစ်ခုကိုတော့ရှာရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယတို့သည် အမှောင်ထဲတွင် ခပ်သွက် သွက်လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးအလင်းဖွင့်သော ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံသို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် အရက် သောက်သူများ သီချင်းဆိုသူများနှင့် ခည်ကားနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူရိယသည် ဓားဖွဲ့ခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်၍ အရက်များကို မှာလိုက်၏။ ပြီးနောက် ၎င်းတို့လူစုသည် ခေါင်းချင်းရိုက်၍ ရှေ့ဆက်ရန် အကြံအစည်များကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ဗလက

“ငါတို့မှာ အန္တရာယ်တွေ အလွန်များနေပြီ၊ ဗိုလ်မှူးစမစ်ဟာ

ငါတို့ကို ကျွန်းပေါ်မှာ မြေလွန်ရှာမှာသေချာကမ်း၊ ငါတို့သူ့လက်လှတွတ်အောင် ပြေးမို့ပစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ကတော့ ဖရုရုကလေးပဲ ဝါးပင်ပင် ခက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိပ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွမ်းပဲတို့အကြံအစည်မကောင်းပြင်အောင် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကြိုးစားကြမယ်”

ဟု ကတိပြုလေ၏။ ထိုအခါ ပဲလုံးကြီးက လက်စွဲဆုတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ သူရိယကန်ဒါကားကြီး ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှတစ်ပါး အရက်ဆိုင်ခန်းမှ ချွတ်ထွက်ပြ တင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ အသိက်တလန် ချောင်းကြည့်၍

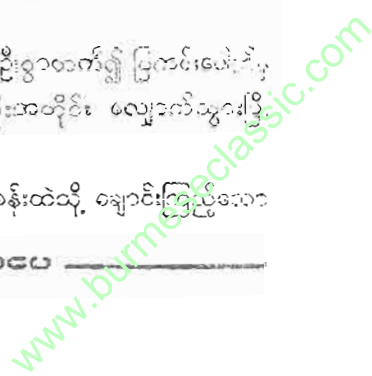
“ဟင်... ညကြီးအချိန်ပတော် ကျွန်းလုံးခြုံရေးတပ်သားတွေ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု ရေခွတ်လေ၏။ သူရိယတို့သည် ထိုနေရာမှ နှုန်းခနဲကမ၍ ဖျော်ပွဲစားရုံ၏အပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်းကန်ကြလေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ပြေးရန်လမ်းစကို ရှာဖွေလေရာ အိမ်သာတွင်းရှိ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှား၍ တစ်ဖက်တစ်ခေါင်မို့ပေါ်သို့ ကူးနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဗလက အိမ်သာခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဦးစွာစက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ ကူးကြလေ၏။ ထိုနောက် အိမ်ခေါင်မိုးအဆိုင်း လျှောက်သွင်း၍ ဝရန်တာသို့ ခိုဆွဲ၍ ဆင်းကြ၏။

သူရိယတို့သည် ဝရန်တာမှ အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်သော

အခါ အချစ်နာလန်ထနေသော စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ရသဖြင့် မဲလုံးကြီးက

“ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်ဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဆင်းကြ၏။

ထိုအခါ အချစ်နာလန်ထနေသော မိန်းမသည် မဲလုံးကြီးကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့သွားပြီး

“ သရဲ သရဲ ”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ သူရိယတို့သည် ဝရန်တာမှ အောက်သို့ခုန်ချ၍ ပြေးလွှားရှုလေ၏။ တစ်ဖက်အိမ်မှ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် နောက်တွင် ရှာဖွေနေသော လုံခြုံရေးတပ်သားများသည် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မဲလုံးကြီးတို့သည် ခြံပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်၏။ သူရိယတို့သည် မှောင်ရိပ်ခို၍ ပြေးလွှားရင်း ကုလားလီချင်းကို ကျယ်လောင်စွာ သီဆိုလာသော ရထားလုံးကင်းသမားအား ရထားပေါ်မှ ဆွဲချ၍ ထိုနေရာမှ ပြေးခဲ့ရပြန်၏။

ဗလက ရထားလုံးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မဲလုံးကြီး၏ ဆောင်းကို ထု၍

“ မင်းဘာဖြစ်လို့ အငြိမ်မနေဘဲ အချစ်နာလန်ထနေတဲ့စုံတွဲကို နောက်ပြောင်ရတာလဲ ”

ဟု မေးပြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မဲလုံးကြီးက တဖန်တဖန်မော့၍

“ ဟဲဟဲ... ငါရဲနောက်ပြောင်တတ်တဲ့အကျင့်က မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားရတာပါကွာ၊ မင်းတို့အခုလို ပြေးလာရတော့လဲ ရန်သူလက်က

မြန်မြန်လွတ်ရတာပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဗလသည် ရထားလုံးကို မောင်းနေရင်း အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်၍

“ ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဟေ့၊ လုံခြုံရေးတပ်သားတွေရဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေကို မြင်တယ်၊ ရထားလုံးပေါ်က အားလုံး ဆင်းကြ ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဝေဖန်စာ၊ ဗဟုပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇)၊ အသောကပင်မံ၊ ကျောက်မြောင်း၊
ရန်ကင်းနီ၊ ဝိပဗ္ဗာန် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ဟဲ့... ရန်မျိုးအောင်ဆိုတာ ဝိုမိတ်ဆွေကုလား တစ်ယောက်ကွ၊ ဒီကောင်ကို အိပ်ရာနှိုးပြီး ပုန်းခိုလို့ရအောင် စီစဉ်ရပယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်၏စကားကြောင့် ဗလက

“ နာမည်က အလွန်မြန်မာဆန်ပြီး လူက ကုလားဖြစ်နေပါလား ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဇင်ယော်က ရယ်မော၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြန်မာအဆန်ဆုံး ကုလားကိုပြပါဆိုရင် ရန်မျိုးအောင်ကို ပြရမယ်၊ ဒီကောင်ရဲ့နာမည်အရင်းက မျိုးမြင့်အောင်တဲ့ သူက ပိုပြီးမြန်မာဆန်အောင် ရန်မျိုးအောင် လို့မှည့်လိုက်တာပဲ၊ သူဟာ မြန်မာဆန်အောင် ချိတ်လုံချည်နဲ့ရင်းဖုံးအင်္ကျီကို အမြဲဝတ်တယ်၊ ခေါင်းမှာ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းတယ်၊ အိမ်မှာလည်း မြန်မာဆန်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေဖြစ်တဲ့ ကွမ်းအင်၊ ဒေါင်းလန်၊ ဖျားရေတကောင်းစတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ သုံးစွဲတယ်၊ သူဟိပ်တဲ့ ခုတင်ကိုက မြန်မာအလွန်ဆန်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် မြန်မာဆန်ချင်နေသလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး ”

ဟု ပြောကာ အခေါင်းရောင်းသော မြဲထဲသို့ ခိုးဝင်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းအိပ်နေတာ ရန်မျိုးအောင်ဆိုသည့်ကုလားကို နှိုး၍ အခက်အခဲကို ပြောပြလေ၏။ ရန်မျိုးအောင်သည် အိပ်မှုခံဖွားဖြင့် နားထောင်ပြီး

“ အလိုလေး... ဒုက္ခပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရာဇဝတ်အိုးကို ဟုတ်နဲ့ ထိုးခွဲတာပဲ၊ ဗိုလ်မှူးမေ့ရဲတပ်သားတွေ ဒီလောက်တောင်ရှာဖွေနေရရင် ခင်ဗျားတို့ဘာတွေ မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့သလဲ ”

သူ့နံ့သံကို သည် ရထားလုံးကို ခွန်ခွာ၍ မှောင်ရိပ်ခိုကြရပြန်၏။
ဟိလေးသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပုန်းခိုရင်း ခြံဝင်းတစ်ခု၏ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်၍ လက်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့ ပုန်းခိုဖို့ နေရာရပြီ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ပဲလုံးကြီးက ထိုနေရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ ရန်မျိုးအောင် အခေါင်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ဆိုပါလား။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပုန်းလှုံဖြစ်ပါ့မလား ”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က

ရယ်မော၍

ဟု ပေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဇင်ယော်က ရန်မျိုးအောင်ကို ခြေ
ပြိုင်အောင်ကန်၍

“ ဟော့ကောင်... စကားမရှည်နဲ့၊ ငါပင်သိစရာမလိုဘူး၊ ငါတို့ကို
အိမ်ထဲမှာ ဖွက်သားဖို့ သာကြိုးစား ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်မျိုးအောင်က

“ လုံလုံခြုံခြုံ နေချင်ရင်တော့ အခေါင်းလွတ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီထဲ
မှာ သွားနေပေတော့ ”

ဟု ပြောဆိုရင်း အိပ်နေရာမှထကာ ဂိုဒေါင်လွတ်တစ်လုံးထဲတွင်
သူရိယကို ဝန်ရာစီစဉ်ပေးလေ၏။

ထို့နောက် သူရိယတို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း
စီစဉ်ပေးလေ၏။ သူရိယတို့သည် ရန်မျိုးအောင် ကျွေးမွေးသော အပား
အစားများကို စားသောက်၍ တစ်ခဏမျှ အိပ်စက်စေ၏။

သူရိယတို့လူစု အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ရန်မျိုးအောင်က
ဂိုဒေါင်တံခါးကိုပိတ်၍ လုံခြုံအောင်စီမံပေးလေ၏။

ပန်းဆီခဲလွန်ပျူဇာက

အိမ်အပူပေးခြင်း မှတ်တမ်းတမ်း၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့်ရေး

စေတနာဇာပေ

“ ဆိပ်ကပ်မှာကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘော
ထဲက နေနဲ့လဲ နှစ်ပါးဆိုင် ဆိုတဲ့
သင်္ဘောကို အပြန်ရွာ သတိသမီးကို
မော်သွားတဲ့ ကောင်တွေက အဲဒီသင်္ဘော
နဲ့ ထွက်ပြေးလိပ်ပယ်၊ အခြေအနေ
ပကောင်ရင် အဲဒီသင်္ဘောကို
အပြောက်နဲ့ပစ်ခတ် သူတို့သင်္ဘောဟာ
ပင်လယ်တစ်ချို့သင်္ဘော ”

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

သူရိယတို့သည် မြို့တွင်း၌ အခြေအနေမကောင်းသောကြောင့် ရန်မျိုးအောင်၏အိမ်၌ ပုန်းအောင်းနေ၏။ ရန်မျိုးအောင်သည် မြို့တွင်းသို့ မကြာခဏသွား ကြည့်ပြီး လုံခြုံရေးတပ်သားများ လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

သူရိယတို့သည် အခြေအနေမကောင်းသောကြောင့် ရန်မျိုးအောင်အိမ်၌ တစ်ပတ်တိတိ ပုန်းအောင်းနေရ၏။ တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့တွင် ရန်မျိုးအောင်ပြန်ရောက်လာပြီး

“ခင်ဗျားတို့ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်းကထွက်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးနဲ့ ခိုလှုံမှုး

www.burmeseclassic.com

စမစ်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို နောက်တစ်ပတ်စနေနေ့မှာ ကျင်းပလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယတို့အားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြလေ၏။ သူရိယက လက်သီးဆုပ်၍

“ စန္ဒာဘာ ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို လုံးဝကြည့်မရဘူး။ ကျုပ်အထင်တော့ ဗိုလ်မှူးစမစ်နဲ့ စန္ဒာရဲ့မွေးစားမိဘတွေ အတင်းအကျပ်စီစဉ်တာ ပြင်မယ်။ ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ ”

ဟု မေးညွှန်လေ၏။ ဗလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ငါတို့နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စန္ဒာကို ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားကြမယ်။ ပြစ်နိုင်ရင် မင်္ဂလာပွဲကို မပျက်ပျက်အောင်မျက်နှာပြီး စန္ဒာကို ကယ်တင်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဗလသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဆင်းရဲသားတစ်ဦးအသွင် ရုပ်မျက်၍ နေ့စဉ် ပြို့ထဲသို့ ထွက်၏။ မြို့ထဲမှ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း

“ ဒီအချိန်မှာ ငါတို့ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင် အတော်လွယ်တယ်။ အပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့အဓိကတားဝန်က ပြေးဖို့မဟုတ်ဘူး။ စန္ဒာကိုကယ်တင်ဖို့ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမဲ့ မြို့လယ်ခေါင်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ငါနေ့စဉ်သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန် သူရိယ ရုပ်မျက်ပြီး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ”

နောက်တစ်နေ့တွင် ရုပ်မျက်ပြီး လိုက်ပါလေ၏။ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ စန္ဒာအားခေါ်ဆောင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာကြံလေ၏။

သူရိယတို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်

ကြည့်ရှုကြ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရင်း သူရိယက

“ ကျုပ်တို့ နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ လက်ထပ်ပွဲနေ့မှာ စန္ဒာကို ခိုးပြေးကြမယ်။ စန္ဒာကို ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်ရင် သင်္ဘောနဲ့ထွက်ပြေးဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ လူပုလေးတွေရှိတဲ့ တောနက်ထဲကို ပြေးကြမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မဲလုံးကြီးက

“ တောထဲကို ပြေးလို့ဖြစ်ပုံမလား။ လူပုလေးတွေက ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်က ဝင်၍

“ အန္တရာယ်ကို ကျုပ်တို့ရင်ဆိုင်နိုင်ရမှာပေါ့။ စန္ဒာကို ခိုးပြေးရင် တောနက်ထဲကို ဝင်ပြေးဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ဝင်ရောက်၍

“ ကျုပ်တို့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သေသေကြေကြေ စွန့်စားရမှာပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူရိယတို့သည် စန္ဒာ၏လက်ထပ်ပွဲမတိုင်မီ ချွံထဲသို့ ရုပ်မျက်၍သွားလာကြ၏။

www.burmeseclassic.com

သူရိယသည် စာကိုဖတ်ကြည့်သောအခါ ပင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် နေ့တွင် သူမကို အလှပြင်ပေးမည့် မိန်းမလျှာတစ်ဦး၏ နေအိမ်ကို ရေးပြ ထားပြီး ထိုအိမ်သို့ အရောက်လာ၍ သူမကို ကယ်တင်ရန် ပျာကြား ထား၏။

သူရိယတို့လူစုသည် စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင် ပင်ကြပြီး ဗလက

“ စန္ဒာဘက်က အဆက်အသွယ်ရပြီဆိုတော့ ငါတို့အတွက် သိပ်မခက်တော့ဘူး။ အဲဒီနေ့ကျရင် စန္ဒာကို မရရအောင် ကယ်တင်ကြ မယ်။ စန္ဒာကို အလှပြင်မဲ့ မိန်းမလျှာရဲ့အိမ်ကို သွားကြည့်ကြပယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ စန္ဒာကို အလှပြင်မည့်မိန်းမလျှာမှာ အက်ဒေန် ကျွန်းတွင် နာမည်ကြီးသော သန့်ဇင်ဆိုသူဖြစ်၏။ သန့်ဇင်၏အိမ်သည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ သုံးထပ်ကိုက်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

မဲလုံးကြီးက မိန်းမလျှာသန့်ဇင်၏တိုက်ကိုကြည့်၍

“ ယဲဟဲ... မိန်းမလျှာက အတော်ချမ်းသာပုံရတယ်။ ငါတောင် မြန်မာပြည်မပြန်ဘဲ ကျွန်းမှာ အလှပြင်ဆိုင်ပွင့်ရင်ကောင်းမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဗလက ဝင်၍

“ ဟေ့ကောင်... ဘာမှမသိဘဲမပြောနဲ့၊ မိန်းမလျှာသန့်ဇင်ဟာ အရင်တုန်းက ပုလဲကုန်သည်ကွ။ ပုလဲတွေအများကြီးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရ ပြီး ပွယ်ကိုင်တဲ့သွားတံး... ဒီကောင်ဟာ ပုလဲအကြောင်းကောင်းကောင်း နားလည်တယ် ”

ဟု ပြောသောအခါ ဗလက လက်ဖျစ်တီး၍

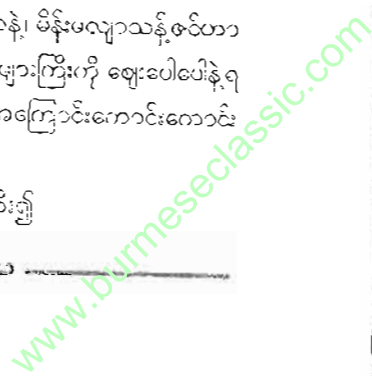
တစ်နေ့တွင် စန္ဒာ၏အထိန်းကော်မိန်းမကြီးကို သူရိယကမြင်လေ ရာ အထိန်းတော်ကြီးနောက်သို့ အလှပြင်အမြန်လိုက်သွားပြီး

“ အဒေါ် အဒေါ်၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ ”

ဟု ပြောလေရာ အဒေါ်ကြီးသည် မှတ်မိသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြင့်

“ မောင်ရင်ကို တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ၊ စန္ဒာက မြို့ထဲကို လွတ်ပြီး မောင်ရင်စာကို ရှာခိုင်းနေတာကြာပြီ။ ဟောဒီမှာ မောင်ရင်တို့ နဲ့တွေ့ရင် ပေးလိုက်မို့ စန္ဒာရေးပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ဆီမှာ ဦးရွှေမောင်းပေးလိုက်တဲ့ ပုလဲတွေရှိတယ်။ ဒီပုလဲတွေကိုပြုပြီး မိန်းမလျှာကို ပြုဆွယ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဇင်ယော်က

“ မိန်းမလျှာသန့်ဇင်ဟာ အတော်လည်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်။ ငါတို့ကို ကျွန်းလုံခြုံရေးက ပိုက်စိတ်တိုက်လိုက်ရှာနေတာ သူသိမှာပဲ။ ပုလဲနဲ့ပြုဆွယ်ဖို့မလွယ်ဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက

“ မိန်းမလျှာကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ပင်ကိုယ်ရုပ်ပြလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရုပ်ဖျက်ရမှာပေါ့။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ အဘာဒင် ဈေးထဲသွားပြီး ရုပ်ဖျက်ဖို့ပစ္စည်းဝယ်ရအောင် ”

ဟု ပြောကာ အဘာဒင်ဈေး၌ ရုပ်ဖျက်ရန် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ရှမ်း တိုက်ပုံနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူခဲ့၏။ သူရိယသည် နောက်တစ် နေ့တွင် ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦးကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်လိုက်သောအခါ မဲလုံးကြီး ကကြည့်၍

“ ဟဲဟဲ... တကယ့်ရှမ်းအမျိုးသားကျနေတာပဲ။ မင်းကို ငါတို့ တောင် ပပုတ်မိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိယသည် ရုပ်ဖျက်၍ မိန်းမလျှာသန့်ဇင်ထံသို့သွားကာ ပုလဲ လုံးများကို ရောင်းချင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ မိန်းမလျှာသည် သူရိယ ပြသော ပုလဲများကိုပြင်လျှင် မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့်၍

“ အရည်အသွေး သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်း

မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူရိယက လက်သုံးချောင်းထောင်၍

“ တစ်လုံးကို သုံးရာရရင်ရောင်းမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ သုံးရာ ဟုတ်လား၊ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ပုလဲတစ်လုံးကို သုံးရာမပေးဖူးဘူး ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ။ မဝယ်ရင်လည်း ပရောင်းရုံဖွဲ့ ဝါပြန်မယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ ရောက် လာရင်း ပုလဲတွေကိုရောင်းတာ၊ နောက်တစ်ချိန်ဆိုရင်တော့ ဝယ်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာသည် ပုလဲများကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် ၍

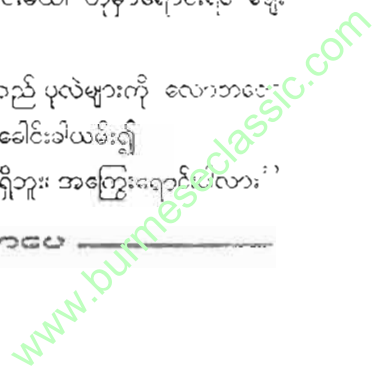
“ ခင်ဗျားမှာ ပုလဲအားလုံးဘယ်လော့ကီဖီသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူရိယက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြ၍

“ အလုံးငါးဆယ်ပါတယ်။ မင်းဝယ်နိုင်ရင်အကုန်လုံးရောင်းမယ်။ မင်းမဝယ်နိုင်ရင် အိန္ဒိယကို သွားရောင်းမယ်။ ဟိုမှာရောင်းရင် ချေး ကောင်းပိုရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိန်းမလျှာသည် ပုလဲများကို လောဘပေး ကပ်၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ့မှာပိုက်ဆံ အဲဒီလောက်မရှိဘူး၊ အကြွေးရောင်းပါလား ”

ဟု ရှိလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက တွေဝေသွားဟန်ပြု၍
“ နကြွေးရောင်းသင့် ပရောင်းသင့်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ”
ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာသန့်ဇင်က ပုလဲများကို လောဘ
စောကပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့်

“ မကြာပါဘူး၊ တစ်လအတွင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့အကြွေးတွေကို
ပြန်ဆပ်မှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ပုလဲတွေကို နှစ်ရာတိတိထားစမ်းပါ။ ငါ
အကုန်လုံးဝယ်ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ပျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားပြီး
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နှစ်ရာခတော့မရောင်းနိုင်ဘူး၊ နှစ်ရာငါးဆယ်လက်ငင်းရရင်
ရောင်းချင်တယ်၊ အကြွေးဆိုရင်တော့ ငါ့စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမလျှာသန့်ဇင်သည် ပုလဲများကို လောဘ
စောကပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့်

“ ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်စဉ်းစားကွာ၊ အခုအချိန်မရှိတော့ဘူး ”

ဟု ပေးမြန်းလေ၏။ သူရိယက နွှာလက်ထပ်မည့်နေ့ကို မှန်း၍
ပြောလိုက်၏။

ဆိုသော် မိန်းမလျှာသည် လောဘစောကပ်နေအံ့ပြင် ငါ့
အပိုင် သူ့အား အကြောင်းပြန်၍ သဘောတူလိုက်၏။ ဤသို့ သူ့
လေတို့ထံသို့ ပြန်ပြီးနောက် ဖိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဗလတို့အား
မမြင်ပြလေ၏။ ဗလက မခါးညှိတ်၍

“ မင်းရဲ့ အကြွေးကို ဖိတ်လှုပ်ရှားလည်ကောင် မသေသမျှအား
အသုံးပြုပါ။ အသုံးပြုပြီးမှသာ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ပါ။ ”

“ မင်းရဲ့ အကြွေးကို ဖိတ်လှုပ်ရှားလည်ကောင် မသေသမျှအား
အသုံးပြုပါ။ အသုံးပြုပြီးမှသာ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ပါ။ ”

“ ကျုပ်ရဲ့ပုလဲတွေကို သုံးရာနဲ့ ရောင်း
မယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားဆဲ ဘယ်သူ
နေမလဲ၊ အခု ပုလဲတွေကို အကြွေး
ရောင်းသင် ပရောင်းသင် စဉ်းစားမယ်
ဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲဗျ၊ စနာရဲ့
မာလာပွဲနေ့ကျရင် ပုလဲတွေကို သွားပြ
နဲ့ ချိန်ယားထိုင်ကြပြီ၊ အဲဒီနေ့ကျရင်
ငါ့ ပုလဲတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်း
ငါ့ကိုစနာကို ခေါ်ထုတ်ရမှာပဲ ”

ပြောပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ခမ်းညံ့တိတ်၍

“ မိန်းမလျှာသန့်စင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ပုလဲတွေကို သူ့ ချာနဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘဲ ဘယ်သူနေမလဲ၊ အပုလဲတွေကို အကြွေးရောင်းသင့်မရောင်းသင့် စဉ်းစားမယ်ဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲဗျ၊ ဝန္တာရဲ့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျရင် ပုလဲတွေကို သွားပြုဖို့ ချိန်းထားလို့ကျိပ်ပြီ၊ အဲဒီနေ့ ကျရင် သူပုလဲတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်း ငါ့ကို ဝန္တာရကို ခေါ်ဆောင်ရမှာပဲ။ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ စွန့်စားခန်းတွေစပြုဟေ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သူရိယ၏ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်၍ မဲလုံးကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ မင်းရဲ့အကြံဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ဗန္တာရကို ခေါ်ထုတ်ဖို့ သိပ်ပြီးတော့ ခက်ခဲမယ်ပထင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဗလက အဝေးခေံသို့ ထွက်ကြည့်၍

“ သူရိယဝန္တာရိုဏ်းကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းဖို့ ငါတို့ ဂုဏ်ထူးပွဲရဲ့ သမ္မု ကြိုးစားရမှာပဲ ”

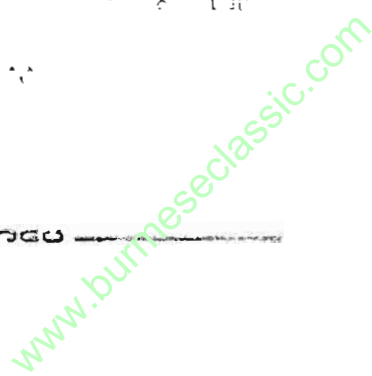
ဟု ကြိုးဝါးလေ၏။ ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဗလသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ နေ့စဉ်သွား၍ ပြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် သင်္ဘောအသက်အလှယ်ကို ဖျာဏ်။

၂၃၃

မင်းမြတ်သူရ

နေနဲ့လ

နှစ်ပါးဆိုင်

ကျွန်းမင်းကြီးသမီး၏ လက်ထပ်ပွဲနေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူရိယတို့သည် လက်နက်ကိရိယာများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ဗလက သူတို့အားလုံးကိုခေါ်၍

“ ဒီနေ့ဟာ ငါတို့ရဲ့နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်းနေ့ပဲ။ ငါတို့ကံကောင်းတာက ပင်လယ်စားပြသင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ညကပဲ အဆက်အသွယ်ရပြီး ငါတို့မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ ပြေလည်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သင်္ဘောနာမည်က ဘာတဲ့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဗလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သင်္ဘောနာမည်က နေနဲ့လနှစ်ပါးဆိုင်တဲ့ ကဗျာတော်တော်ဆန်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇင်ယော်က ဗလ၏စကားကြောင့် အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ နေနဲ့လနှစ်ပါးဆိုင်ဟုတ်လား။ အတိတ်နိဂမ္မိကံအတော်ကောင်းတာပဲ။ နေနဲ့လနှစ်ပါးဆိုင်ဆိုတော့ သူရိယနဲ့စန္ဒာ ပြန်လည် သံကွေ့တဲ့ သဘောပဲ ”

ဟု ရေခွတ်ရာ သူတို့အားလုံးအံ့ဩဟန်ဖြင့် ငိုငေးဝန်းပြောဆိုကြ၏။ သူရိယက နံရံပေါ်ရှိ နာရီကို လှမ်းကြည့်၍

“ ကဲ... ကျုပ်တို့အချိန်မရှိတော့ဘူး။ စန္ဒာရဲ့ပင်လယ် နီးငေ့ပြီ ”

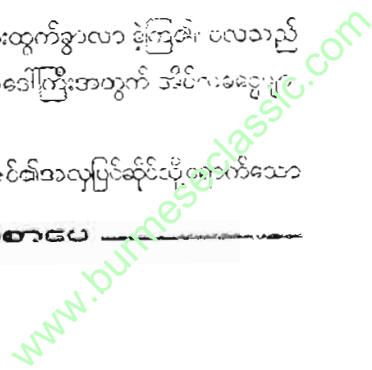
ဟု ပြောကာ ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်လှမ်းအလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ သူရိယက

“ ကျုပ်သွားမယ်၊ အားလုံး ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ဝန်ချုပ်ကြီးစားကြပါ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် လမ်းခွဲ၍ အသီးသီးထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြ၏။ ဗလသည် အိမ်မှနောက်ဆုံးမှထွက်ပြီး အိမ်ရှင်အခေါ်ကြီးအတွက် အိမ်လေးမရွေးကုန်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့၏။

သူရိယသည် မိန်းမလျာသန့်ဇင်၏အလှပြင်ဆိုင်သည့် ရောက်သော

အဲဒါ ဆိုလို့... နှစ်ပတ်စီလေးတစ်ပတ်ဖြင့် ကျွန်းလုံးခြံရေးတပ်သားများကို တွေ့ရတော့မယ်။

အိမ်ကပေါ်ထပ်တွင် စန္ဒာရောက်ရှိနေပေပြီ။ သူတို့အားလုံး အာဝန်ကျအောင် ကြိုးပမ်းကြလျှင် စန္ဒာကို ပြန်လည်ခေါ်ယူနိုင် လိမ့်မည်။ သူရိယမန္တာရိုင်းကြီးကို အမြန်ဆုံးအသက်သွင်းရပေမည်။

သူရိယသည် မိန်းမလျှာသန် ဇင်နှင့်တွေ့လိုကြောင်း ခွင့်တောင်း လိုက်သောအခါ မိန်းမလျှာထွက်လာပြီး

“ဟယ်... ခင်ဗျားပုလဲပတွေကို ရောင်းတော့မလို့လား”

ဟု မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သူရိယက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟက်ဟယ်၊ မင်းကတိတည်မယ်ဆိုရင်တော့ ပုလဲတွေကို အကြွေးကောင်းပဲမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာသည် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ သို့သော် မိန်းမတစ်ဦးကို မဟာဂုဏ်ဖြင့်

“ဦးဆိုင်ရာ တစ်နာရီလောက်တော့စောင့်ဗျာ၊ ကျွန်းမင်းကြီးသမီး ဝဲမင်္ဂလာပွဲကပေးမှာပဲ။ အလှပြင်လို့ ပြီးသေးဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိယက ခေါင်းခါ၍

“ကျွန်တော်ပင်ပင် ခင်တော့ဘူး၊ သဘောက အခုပဲ ထွက် သော့ပုဒ်၊ မင်ဗျားပပူရင်သွားပယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာသည် သူရိယ၏လက်ကို ကမန်း ကမန်းဆွဲ၍

“နေပဲဦးဗျာ”

ဟု ပြောဆိုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးကာ ကျွန်းမင်းကြီးသမီးကို လောစောင့်ရန် ပြောလေ၏။

စန္ဒာသည် သူမအား သူရိယတို့ လူစု မည်သည့်နည်းဖြင့် ကယ်တင်မည်နည်းဟု တွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သူမ သည် ပြတင်း ပေါက်ခံသို့ သွား၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။

ထို့နောက် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသဖြင့် သူမကို စောင့်ကြည့်နေ သော အဖော်နှစ်ဦးကို လက်ကာပြု၍ အိမ်သာဆီသို့ ပြေးခဲ့၏။ အိမ်သာ ထဲသို့ ရောက်သောအခါ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် လေကာမှန်ကိုဖြင့် ဟူသောစာတန်းကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

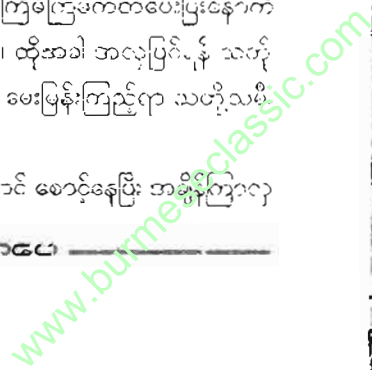
ထို့နောက် လေကာမှန်ကိုဖြင့်လိုက်ရာ လေကာမှန်ရှိ သစ်သား တန်းများနှင့် တွဲ၍ချည်နှောင်ထားသော ဝါးလှေကားတင်စင်းကို တွေ့ ရ၏။

စန္ဒာသည် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဂါဝန်ကြီးကိုပ၍ ဝါးလှေကားမှ အောက်သို့ တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူရိယသည် မိန်းမလျှာကို ပုလဲများနှင့် ပတ်သက် ၍ စည်းကမ်းချက်အမျိုးမျိုးကို ထုတ်ကာ အချိန်ဆွဲထား၏။

မိန်းမလျှာသည် သူရိယကို အကြိမ်ကြိမ်ကတိပေးပြီးနောက် အလှပြင်ရန် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ အလှပြင်ရန် သူမကို သမီးကို ပတွေ့သဖြင့် မိန်းမဖော်နှစ်ဦးကို မေးမြန်းကြည့်ရာ သတို့သမီး အိမ်သာထဲရောက်နေကြောင်း ပြော၏။

မိန်းမလျှာသည် အတန်ကြာအောင် စောင့်နေပြီး အချိန်ကြာရာ

သဖြင့် သတို့သမီးကို အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်၍ နောက်ဆုံးအိမ်သာထဲမှ အသံ
မကြားရသဖြင့် စိုးရိမ်ပြီး ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်ဖွင့်လိုက်ရာ သတို့သမီးကို
ဖတွေ့ရသဖြင့်

“ ဘုရား... ဘုရား... သတို့သမီးဘယ်ရောက်သွားလဲ ”

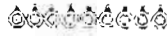
ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ရှိ ဝါးလှေကားကို
ဖြင့်တွေ့ပြီး အခြေနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်ကာ

“ သတို့သမီးထွက်ပြေးပြီ ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။

အောက်ထပ်တွင်စောင့်နေသော ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ
သည် သတို့သမီးထွက်ပြေးကြောင်း သိရလျှင် ခြံဝင်းထဲသို့ ပိုက်စိပ်တိုက်
ရှာဖွေလေရာ ခြံသနောက်မှထွက်ပြေးကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်မြို့လုံးရှိ လုံခြုံရေးတပ်သားများကို သတင်းပို့
ကာ သတို့သမီးကို ရှာဖွေလေ၏။

၆၀ ပုဒ်စာ၊ ၈၁ ဖြစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၅) အသကာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊
ရန်ကင်းမြို့၊ လိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်းမင်းကြီးလင်မယားသည် မွေးစားသမီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် လုံခြုံရေးတပ်သားများကို ရှာဖွေရန် စေခိုင်း၏။

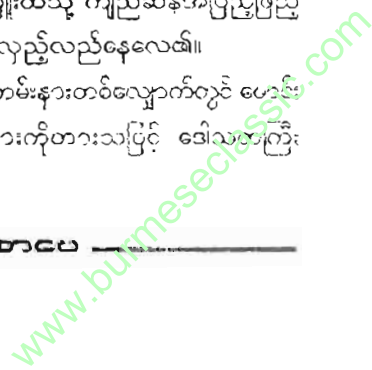
ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် သတို့သမီး ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဂုဏ်စိတ်၊
နာကြည်းစိတ်ကြောင့် ဖျက်နာကြီးနီရဲလာပြီး

“ တောက်... သတို့သမီးကို ခေါ်သွားတဲ့မကောင်တွေကိုတွေ့
ရင် ညှာစရာလုံးဝမလိုဘူး၊ သတ်ရင်သတ်ပစ်နိုင်တယ် ”

ဟု ရက်စက်သောအမိန့်ကို ပေးလေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ခြောက်လုံးပြုစုထဲသို့ ကျည်ဆန်အပြည့်ဖြည့်
ကာ ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် တစ်မြို့လုံး လှည့်လည်နေလေ၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်၏ဂျစ်ကားသည် ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် မောင်း
နှင်နေစဉ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ဂျစ်ကားကိုတားသဖြင့် ဒေါသတကြီး
ဘရိတ်ကိုအုပ်၍ ဗိုလ်မှူးစမစ်က

“ ကောင်ပ သေချင်လို့လား ”

ဟု ဆဲဆိုလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ မိန်းမများနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဘူးသဖြင့် သူ၏ကားကို တားဆီးသောမိန်းမပျိုကို ကောင်းစွာသိ၏။

ထိုမိန်းမပျိုသည် မကောင်းသောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းသူဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုက ဗိုလ်မှူးစမစ်၏အနီးသို့လျှောက်လာပြီး

“ ရှင်အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့လျှို့ဝှက်သတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ကောင်မမုတ်၊ ဘာသတင်းလဲ ပြန်ပြန်ပြောစမ်း ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ ဒီအတိုင်းမေးလို့တော့ ဘယ်ရမလဲရှင် ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် အလွန်ဒေါသထွက်သွားပြီး ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ မိန်းမပျို၏ နဖူးကိုထောက်ကာ

“ ဟဲ့ကောင်မ... ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား ”

ဟုပေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ခေါင်းမာဟန်ဖြင့်

“ ရှင် သတ်ရင်သတ်လိုက်၊ ဒီအဘိုင်းတော့ မပြောနိုင်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် မတတ်သာဘဲ တက်ခေါက်၍ အိတ်ထဲရှိ ငွေစက္ကူများကို မိန်းမပျိုလက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ရှင် ”

ဟုရေရွတ်ကာ ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို သတင်းတစ်ခု တီးတိုးပြော၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် မိန်းမပျိုထွက်ခွာသွားသောအခါ ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော တပည့်များဘက်သို့လှည့်၍

“ ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောထဲက နေနဲ့လ နှစ်ပါးဆိုင်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောကို အမြန်ရှာ၊ သတို့သမီးကို ခေါ်သွားတဲ့ကောင်တွေက အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေမကောင်းရင် အဲဒီသင်္ဘောကို အခြောက်နဲ့ပစ်စမ်း၊ သူတို့သင်္ဘောဟာ ပင်လယ်ခားပြဲသင်္ဘော ”

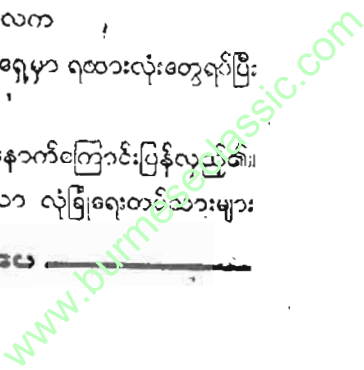
ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးစမစ်၏တပည့်များသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ နေနဲ့လ နှစ်ပါးဆိုင်ဟူသောသင်္ဘောကို ရှာဖွေကြလေ၏။

သူရိယာကိုလူစုသည် ငြို့တစ်နေရာတွင်ဆုံတွေ့ကြပြီး ရထားလုံးဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ပြေးကြလေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လုံခြုံရေးတပ်သားများသည် ရထားလုံးများကို ရပ်တန့်ရှာဖွေနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ရထားလုံးမောင်းသော ဗလက

“ ဝါတို့ရှေ့ဆက်လို့မရတော့ဘူး၊ ဧရှုမှာ ရထားလုံးတွေရပ်ပြီး ရှာဖွေနေတယ်၊ နောက်ပြန်လှည့်ကြမယ် ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ရထားလုံးကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၏။ ထိုအခါ ရထားလုံးများကို စစ်ဆေးနေသော လုံခြုံရေးတပ်သားများ

ရိပ်စား... ဘုရားက နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။

ဗလသည် ရထားလုံးကို အရှိန်အဟုန်မြှင့်၍ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ မောင်းနှင်လေ၏။

လုံခြုံရေးတပ်သားများ အနောက်မှ ရထားလုံးများမြင့်လိုက်ကြ ၏။ အချို့လည်း မြင်းများကိုစီးနှင်၍ လိုက်ကြလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်း ကိုကြည့်၍ အကံ့ပမန်ကျွန်းရှိလူအများစုသည် ထိတ်လန့် အံ့ဩကြ လေ၏။

ဗလသည် ရထားလုံးကို လျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်နေစဉ်မှာပင် မြင်း စီးလာသော တပ်သားနှစ်ဦးသည် ရထားလုံးပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်ပြီး ဗလ ကို ထိုးကြိတ်ကြလေ၏။

ဗလသည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်းရှိနေ၍ ရန်သူနှစ်ဦးကို ကော်မော်မဲခဲ ဗုဒ္ဓ၏။ ထိုအခါ ရထားလုံးထဲတွင်ရှိနေသော မဲလုံးကြီးက ခေါင်မိုးပေါ်သို့မော့ကြည့်၍

“ အပေါ်မှာ ဗလတစ်ယောက်တည်း ခံနေရပြီဟေ့၊ ငါ တက် သွားဦးမယ် ”

ဟုဆိုကာ အပေါ်သို့တက်သွားပြီး လုံခြုံရေးတပ်သားတစ်ဦးကို ကုပ်မုဆွဲ၍ ကန်ချလိုက်၏။ ကျန်တစ်ဦး၏မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် အား ဟုန်ကိုးလိုက်ရာ ထိုသူပြုတ်ကျလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားလုံးသည် တိုက်နှစ်လုံးကြားသို့ ဖြတ် လေရာ တိုက်ပေါ်မှ လုံခြုံရေးတပ်သားနှစ်ဦး ဝားကိုယ်စီဖြင့် ခုန်ချလေ၏။ မဲလုံးကြီးနှင့်ဗလသည် တပ်သားများကို ခုခံရပြန်၏။

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့၏ရထားလုံးသည် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ ၏။ ဗလက ရေလယ်ခေါင်တွင် ရပ်တန့်ထားသော နေနဲ့လနှစ်ပါးဆိုင် သဘောကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ သဘောကိုမြင်ရပြီဟေ့ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ မဲလုံးကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ ငါတို့လွတ်တော့မယ်၊ အားတင်းထမ်း ”

ဟုအော်ဟစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျယ်လောင်သော အမြောက်သံကြားရပြီး နေနဲ့လနှစ်ပါးဆိုင်သဘော မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဗလသည် မီးလောင်နေသောသဘောကို အံ့ဩစွာကြည့်၍

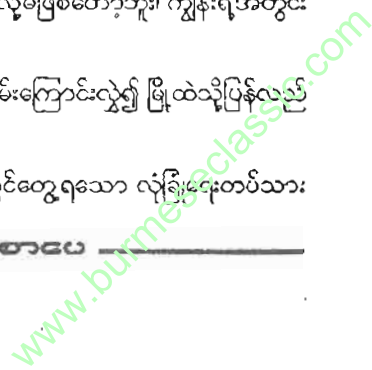
“ တောက်... သဘောကို အမြောက်နဲ့ပစ်လိုက်ပြီဟေ့၊ လူယုတ်မာကြီးစမစ်ဟာ ငါတို့ထွက်ပြေးမဲ့သဘောကို ရိပ်မိသွားပြီ ထင်တယ် ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ အမြောက်သံကြောင့် ဇင်ယော်နှင့်သူရိယ သည် ရထားလုံးထဲမှထွက်ကြည့်ပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘော ပေါက်ကာ သူရိယက

“ ကျုပ်တို့ ရေလမ်းက သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်းရဲ့အတွင်း ပိုင်းကို ဝင်မှဖြစ်မယ် ”

ဟုပြောကာ ရထားလုံးကို လမ်းကြောင်းလွဲ၍ မြို့ထဲသို့ပြန်လည် မောင်းနှင်လေ၏။

ထိုအခါ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်တွေ့ရသော လုံခြုံရေးတပ်သား

များနှင့် တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားလေ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့က အင်အားစုလုံး တိုက်ပွဲများကြောင့် ဆူညံပွက်သွားလေ၏။

သူ့ရဲ့အဖို့အိမ်ထားလုံးသည် မြို့စွန့်ပိုင်းသို့လှည့်ပြန်ခွာ ဦးတည်သွားလေ၏။ ဝန်ထုပ် ခိုလှုံဖွဲ့အစစ်၏ဂျစ်ကားသည် ရထားလုံးပေါ်ရှိ ဝလနှင့် မဲလုံးကြီး၊ ခိုလှုံကား နတ်ဖြူပစ်လေ၏။

ဗလနှင့်မလုပျဉ်း သည် ရထားလုံးပေါ်တွင်ဝပ်၍ နေရလေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် အခွင့်သာသောအခါ သူ့အိမ်ထက်တွင် ခေောင်လားလေး၊ လားဝွကိုးထုတ်၍ ဂျစ်ကားမောင်းသူ၏ နဖူးကိုပစ်လိုက်ရာ ဂျစ်ကားမောင်းသူသည် နဖူးတည့်တည့်မှန်၍ အနီးရှိ သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဗလတို့မြင်းလှည်းသည် မဟာမုန်တိုင်းနီတီသို့ ရောက်ရှိပြီး ဝိတ်စောင့်နှစ်ဦးနှင့်ရင်ဆိုင်ရလေ၏။

သူ့ရဲ့ယသည် ရထားလုံးပေါ်မှ လှည့်မြန်စွာခုန်ချ၍ အမောင်နှစ်ဦးကို ဓားမြှောင်ဖြင့်ပစ်လိုက်ရာ အမောင်များလဲကျသွားလေ၏။ မဲလုံးကြီးက ဝိတ်တွင် တားလားသောသစ်သားတန်းကြီးကို အပေါ်သို့ မတင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လုံခြုံရေးတပ်သားများ နောက်မှလိုက်လာပြီး သေနတ်များဖြင့်ပစ်ကြ၏။ သူ့ရဲ့ယတို့သည် ပြေလမ်းအတိုင်း တောတွင်းသို့ ရထားလုံးကို မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးလေ၏။

လုံခြုံရေးတပ်သားများသည် ဂျစ်ကားများဖြင့်အနောက်မှလိုက်ကြ၏။ သေနတ်များဖြင့်ပစ်ခတ်၏။ သို့သော် ကံကောင်းသောကံမစွာဖြင့်

သူ့ရဲ့ယတို့လူစုမှာ အဖက်ရာပရကြံချေး

တောတွင်းကင်နေရာသို့ရောက်သောအခါ 'အန္တရာယ်ရှိသည့်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ မဲလုံးကြီးက မလုပျဉ်း

“ ဝုဒ္ဓေါ... ငါတို့မှာ အန္တရာယ်တွေ့ခိုင်းနေပြီဟေ့၊ လူပုလေးတွေရဲ့ နယ်မြေကိုရောက်ပြီ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ရှေ့တွင် မဲလုံးကြီးများရှိ၍ ရထားလုံးမှ ခရီးပတွင်တော့ချေ။

သူ့ရဲ့ယက အနေပတ်သို့လှည့်ကြည့်၍

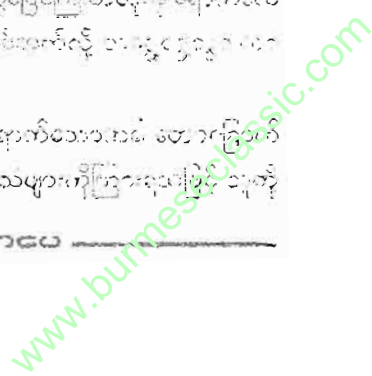
“ လုံခြုံရေးတပ်သားတွေ လိုက်မလာကော့ဘူး ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ပလက ခေါင်းညှိကံ၍

“ လူများလေးတွေရဲ့နယ်မြေထဲကို ဒီကောင်တွေ လိုက်မလာခင် တော့ဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါတို့ လူပုမလေးတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရမော့မယ်၊ ကာမုလ် လူပုလေးတွေဟာ လောဂကျမ်းပြီး အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းကောင်း သင်္ကေတီလေးသေးကြ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ သူ့ရဲ့ယတို့ရထားလုံးသည် မလုပျဉ်းနီတီ တော့သဖြင့် မြင်းများကိုကြီးဝပြေဖေးတာ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် မိကြလေ၏။ အကန်ကြောသောအခါ မြေပြန့်ပွင့်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်လာ၏။ သူ့ရဲ့ယသည် လမ္ဗာကိုပေးမည့် လွှဲထိုးစကားကို ပေးဆွဲခဲ့လေ၏။

သူတို့လူစု လွှဲပြောင်းလာမယ့်သို့ရောက်သောအခါ တောကြီးတစ်ခုသို့ လွန်စွာကျယ်လောင်သောအသံများကိုကြားရသဖြင့် သူတို့

အဖေလဲ သူ့အဖေအဖေကြွ၏။

အဖေက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်

“ ငါတို့ကို လူပုလေးတွေခိုင်းထားပြီ ”

ဟုမေ့ရသလိုလဲလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တောတွင်းမှ ဝေးလံလက်နက်များကို ကိုင်

သွယ်ထားသော လူပုလေးအသက်တင်ရာခန့်သည် သူရိယတို့ကို ခိုင်းရထားလေ၏။

သူရိယက ခါးကြားမှ ဝားကိုယုတ်၍စန္ဒာ၏ပခုံးကိုဖက်ကာ

“ စန္ဒာ ပြောကန်နဲ့နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့အသက်ရှင်နေသရွေ့ စန္ဒာကို

ခွဲကပ်ပေးကန်ပစ္စန်းမစရာဘူး ”

ဟုအားပေးလေ၏။

စန္ဒာကလူ ပြောကျယ်သောလူ့စားလုံးများဖြင့် လူပုလေးများကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လူပုလေးများသည် သူ့ရဲ့ ဝင်္ဂလူ့ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပတ်ထားပြီး အပြင်းပြင်း စက်ဝိုင်းကို ကျဉ်းသထက်ကျဉ်းအောင် ပြုလုပ်ကာ သူ့ရဲ့သူ့ကို ဝိုင်းဘေးလေ၏။

လူပုလေး များ၏ ခေါင်းဆောင်သည် ရေတကောင်းတစ်ခုထဲမှ အရှည်များကို မြေခွက်ဆီသို့လှော်ပေးပေး၍ မြေခွက်ကို လက်နှစ်ပက် ငြင်းလိုက်ကာ သူ့ရဲ့သူ့အဖို့ သို့ ကျိုးကပ်လေးလေ၏။

ပဲရဲရဲကြီးသည် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ ငါတို့ကို အဆီပဲရည်တိုက်တော့မယ်ထင်တယ် ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ကပ္ပလီလူပုကလေးများ၏ ခေါင်းဆောင်သည် မြေခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ စန္ဒာကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

စန္ဒာက မြေခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရာ သူတို့အားလုံးထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ စန္ဒာ မသောက်နဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိတယ် ”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

သို့သော် စန္ဒာက မြေခွက်ထဲမှအရည်များကို သောက်လိုက်လေ၏။ သူရိယသည် စန္ဒာကို တားဆီးရန်ကြိုးစားသော်လည်း မမိတော့ချေ။

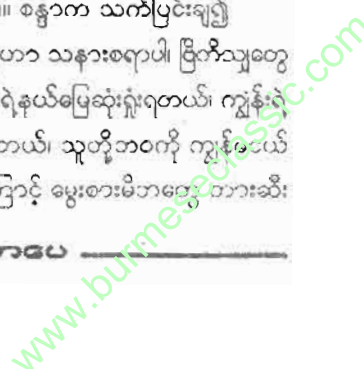
စန္ဒာက မြေခွက်ထဲရှိ အရည်များကို သောက်ပြီးသည်နှင့် လူပုလေးများက ကျယ်လောင်သောအသံကိုပြု၍ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

စန္ဒာက သူရိယတို့ဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်

“ ရှင်တို့အားလုံး စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ လူပုလေးတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကျွန်မတို့ အက်ဒမန်ကျွန်းက လွတ်မြောက်ပြီလို့ပုတ်လိုက်ပေတော့၊ လူပုလေးတွေဟာ အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ ကျွန်မတို့ကို သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်ကို ဟင်ပေးလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူရိယတို့သည် သူမနှင့်လူပုလေးများ၏ ရင်းနှီးမှုကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းကြ၏။ စန္ဒာက သက်ပြင်းချ၍

“ တကယ်တော့ လူပုလေးတွေဟာ သနားစရာပါ။ ဗြိတိသျှတွေ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုကျင့်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့နယ်မြေဆုံးရှုံးရတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ရတယ်၊ သူတို့ဘဝကို ကျွန်မပေးစဉ်ကတည်းက သိပ်သနားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မစားမိဘတွေ တားဆီး

တဲ့ကြားက နှုတ်ရဲအတွင်းပိုင်းကို ပြောကောသွားပြီး သူတို့အတွက်
ရိုက္ကား နှုတ်ပေးခဲ့တယ်။ လူပုလေးတွေ... နှစ်စဉ် ကျွန်ုပ်လှူဒါန်းတဲ့
ဝိသုဒ္ဓိအတွက် စားသောက်ခဲ့ရလို့ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဆွေလို့ အသိအမှတ်ပြု
ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်မဟာ အက်ဒေါ့နီကျွန်းပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့တစ်ဦးကည်းသော
မိတ်ဆွေပါ။ ဒါကြောင့် ဝေးစောက် သူ့ကိုခေါင်းဆောင်က ကျွန်ုပ်ကို
ရင်းနှီးတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သစ်သီးရည်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်
ကိုအားလုံး သွတ်ပြောက်သွားပါပြီ။ ရှင်တို့ စိတ်အေးအေးထားပါ
ဟာ့ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူရိယတို့လူစုသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန်
ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး ဗလက

“ ဟား ဟား ဟား... သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်လည်
ထူထောင်နိုင်တော့မယ်။ ငါတို့အကြီးအကဲအောင်ပြီ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ သူတို့အားလုံး
“ အောင်ပြီ... အောင်ပြီ... ”

ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။
မကြာမီ အပိပြန်မာပြည်သို့ သူတို့အားလုံး ဘေးပသီ ရန်မခတ်

ရောက်ရှိသွားပေတော့မည်။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော
မင်းပြင်

